

Redacció i Administració:

València, 244 1.º
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutglar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Cristià és el meu
nom i catòlic el meu
cognom

Sant Cebrià

Nº 7

Setmana del 11 al 17 de novembre de 1979

25 ptes.

**Dia dels Difunts, traslladat
espontàniament**

**El diumenge passat, molta
gent als cementiris**

Afinant

El «Síndrome d'Erasme»

No es tracta pas d'un nou virus de la grip, sinó d'un fenomen que es va donar en l'Església, en temps de la Reforma, i que avui s'ha repetit... o quasi.

Erasmus de Rotterdam es va fer un tip de blasmar l'Església del seu temps. Li retreia una colla de defectes que ell considerava «intolerables»: la incultura, l'abandó de la saviesa clàssica, etc. Varen ser molts —masses!— els que amb aquelles crítiques s'els va escalfar el cap, i en varen treure la conclusió que calia abandonar aquella Església que, un savi de la talla d'Erasme, trobava tan criticable. Tanmateix, Erasme no va arribar mai a aquesta conclusió. Ell va poder restar fidel a l'Església que criticava. Els seus «fens» —que diríem ara— no varen poder... I, més tard, es queixaren amargament que, l'humanista de Rotterdam no els seguís fins al cisme on havien anat a parar.

Avui hi ha qui considera «intolerables» altres defectes en els quals el Renaixement ni hi pensava i aneu a endevinar què en diran els del segle vinent!... També avui tenim els nostres Erasmes que, com ell, «denuncien» coratjosament el que ells troben «intolerable». I, com ell, probablement també tindran l'enteresa d'esperit de no abandonar l'Església. ¿S'adonen, però, que altres sí que l'abandonen, empesos per ells, i que, un dia, també hauran d'aguantar el blasme d'haver deixat sols els seus «deixebles» en l'esllavissada?

J.E.J.

Malgrat que els bisbes varen dir ben clar que la festa de Tots Sants ni es suprimia ni es traslladava de dia (es a dir que l'Església continuava celebrant-la el dia 11 de novembre), enguany s'ha produït un fenomen que val la pena de remarcar i treure'n les conseqüències, avantatjades, que se'n deriven.

El poble senzill, que fins ara aprofitava la festa de Tots Sants per a visitar els cementiris i que, sense voler, havia anat transformant popularment —i lamentablement— la festa joiosa de Tots Sants en el dia dels morts, no ha volgut prescindir d'aquest ritus humà plenament explicable d'anar a visitar les tombes dels seus familiars.

D'alguna manera, el poble ha «traslladat» allò que feia, a deshora, el dia de Tots Sants, al primer diumenge lliure. Els cementiris, sobretot els de les ciutats i viles de Catalunya, aquest diumenge passat tenien tot l'aire que en altres anys prenia per Tots Sants.

Mns. Carles, suplent

Nomenats els
representants
espanyols al
Sínode

ROMA. — El secretari general del Sínode dels bisbes ha conformat, per carta, l'aprovació per parte del Papa, com a representants de l'episcopat espanyol al Sínode dels bisbes del 1980, els noms presentats per la Conferència Episcopal espanyola. Es tracta del cardenal Enrique I. Tarancón, president de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Delicado, arquebisbe de Valladolid i monsenyor Dorado, bisbe de Càdis.

En el cas de no poder-hi assistir qualsevol dels esmentats, ha estat nomenat com a suplent, monsenyor Carles, bisbe de Tortosa.

130 cardenals vinguts d'arreu del món, amb Joan Pau II

El Consistori: Un pas més cap a la col·legialitat

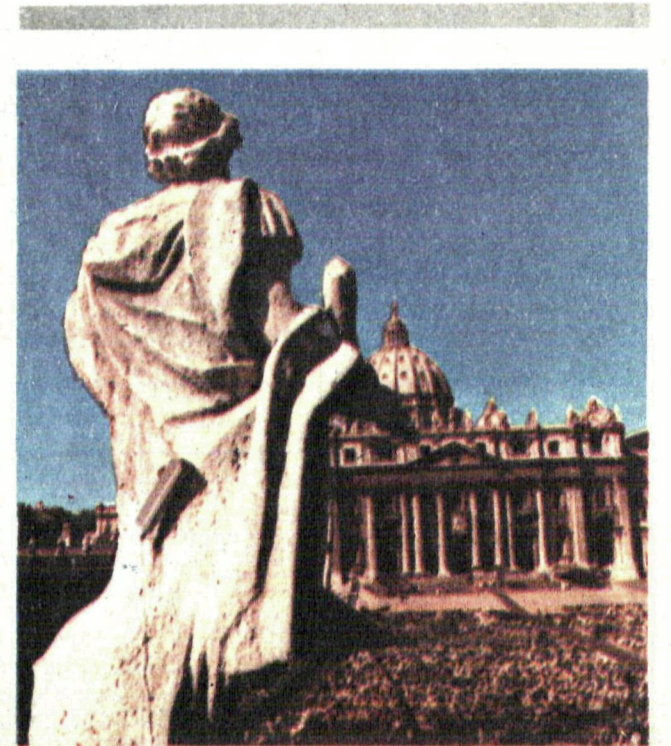
ROMA (Crònica especial del nostre corresponent). — Tots els 130 cardenals de les cinc parts del món, inclosos els dimissionaris i els jubilats, foren convocats pels dies 5 al 8 de novembre al Vaticà.

Sobre l'ordre del dia de tan insòlita convocatòria existeix la més absoluta reserva. El Papa no ha confiat, ni tan sols als seus més propers col·laboradors, el conjunt dels temes a tractar, encara que es suposa que alguns informes i «dossiers» que han d'estar llestos per a les dates assenyalades per ordre del Papa, fan referència a la reunió.

En el consistori públic del 30 de juny proppassat, Joan Pau II va pronunciar unes paraules que ara van tenint significat. Digué que són precisament els cardenals els que en primer lloc han de participar de la sol·licitud pastoral del successor de Pere. Per tant, els temes d'actualitat que interessin la vida de l'Església seran certament examinats pels components del Sacre Col·legi. La llista, en concret, dels dits temes es pot suposar: coincidirà amb seguretat amb les qüestions més acuciantes, amb el balanç d'un any de pontificat —incluint una valoració dels viatges papals—, amb el tema del proper Sínode dels Bisbes que, com ja se sap, tractarà del paper de la família cristiana en el món contemporani.

El perquè d'aquesta reunió, probablement la primera d'una llarga sèrie, s'hauria de cercar als encontres cardenalítics preparatoris dels dos darrers cónclaves, previstos per Pau VI. En aquestes reunions es troba també la raó de molt gestos del Papa Wojtyła; no s'ha d'oblidar que en elles es va tractar, fonamentalment, d'escoltar la voluntat de l'opinió pública —alguns cardenals no s'privaren de dir «ja n'estem tips de llegir diaris»— i de donar a l'Església un pastor que connectés tot seguit amb la sensibilitat del Poble de Déu i amb la voluntat generalitzada de rescatar per a la vida de l'Església un ordre i una serenitat qüestionats excessivament durant els darrers anys. El nou Papa, no estant encara obligat a seguir els dictàmens dels pupurats, és lògic que tingui el desig de portar-los endavant i, ara, després d'un any, contrastar-los de nou.

Sense oblidar que el dia quatre fou la festivitat de Sant

Carles, onomàstic del Papa, bona data per a trobar-se amb els germans i amb els amics —sense exclusió d'edat— en un clima anàleg —com ho recordava el Degà, Card. Confalonieri— al dels primers temps de la vida del Sacre Col·legi, quan freqüentment era convocat pel Papa per a obtenir indicacions i consells. Després de més de quatre segles, els cardenals es troben amb aquesta agradable sorpresa, que és un pas més envers la col·legialitat.

Enric Planas

El Papa el felicita en les seves noces
d'or sacerdotals

El cardenal Tarancón anuncia la seva pròxima retirada

MADRID. — El cardenal Tarancón, president de la Conferència Episcopal Espanyola ha anunciat la seva propera retirada de la vida pública, el qual tindrà certament el seu pes tant als ambients eclesials com en les relacions Església-Estat; no en va era considerat com l'home de la transició. Coincidint pràcticament amb aquest anunci, el cardenal Tarancón ha celebrat les seves noces d'or sacerdotals i ha rebut una felicitació especial del Sant Pare. (Amplia informació a la plana 10).

Enquesta esfereïdora

Molts nens francesos prefereixen la televisió al pare

PARIS. — La televisió, actua moltes vegades com a «àvia electrònica» i fins i tot com a «cap fantasma de la família». En una enquesta feta a 3.000 nens francesos de 2-5 anys, el 44 per cent afirma que prefereix la televisió al seu pare, i el 20 per cent la prefereix a la seva mare.

Hi ha un excés de consum de la televisió per part dels infants, els quals sofreixen conseqüències físiques i psicològiques (cansament, avoriment, baix rendiment a l'escola, etc.) hi ha enquestes que remarquen que els nens passen fins i tot 23 hores setmanals davant la petita pantalla; i als Estats Units existeixen clíniques neurològiques infantils per a guarir la malaltia d'un excés de televisió.

Onomàstica del Papa

Seixanta mil pelegrins
varen desitjar-li el «per
molts anys»

ROMA. — Des de la finestra del seu despatx, Joan Pau II va rememorar, diumenge passat, festa de Sant Carles Borromeu, a l'hora de l'Angelus als més de 60.000 pelegrins que varen anar a desitjar-li un bon dia del seu sant.

«Dono gràcies a tots els que m'han enviat felicitacions i m'han promès pregàries» — els digué el sant Pare.

En l'any internacional del nen

Sóc component del col·legi Acadèmia Domingo i tinc tan sols 18 anys. Us escric perquè crec que feu un diari molt bonic i us deu costar molt. Perdoneu que potser no enteneu la meua lletra i faig moltes faltes perquè no sé molt de català.

Us volia donar gràcies per pujar, així, un diari que és de l'església, però no sols d'ella sinó també del món que la volta.

Per altra part, volia dir que, essent l'any internacional del nen, no sé com no es fan més coses per celebrar-ho. Una assemblea a favor del nen, a Catalunya? Espero que sigui aviat perquè falten pocs mesos per acabar aquest any.

No deixeu el diari. Us saluda i es despedeix una assídua lectora, ja que els de casa compren aquest setmanari i jo el miro i el llegeixo.

Montserrat Montuïl

Els articles firmats

Tota la meua família hem llegit amb goig els tres números de

CATALUNYA CRISTIANA, creiem que és molt encertada, i aprofitant l'espai «El lector escriu» voldria preguntar a que correspongui el següent:

«Com és que d'un temps ençà molts articles o escrits en revistes, diaris i fins llibres de bisbes o clergues no van firmats amb l'indicació de que ho són? Perque no tothom sap els noms dels periodistes o escriptors per identificar-lo immediatament.

«Els catòlics no tindriem amb més estima i garantia en saber que es escrit per un prelat o religiós? Entre línies trobem una idea o pensament que ens obre més la llum en la fe, però dubtem si aquell senyor és un simple periodista — amb tot el respecte —. Què passa? Rés, amb el dubte ens quedem.

Una catòlica del «Alt Camp»

Llar vida

Aprofito aquesta oportunitat per a felicitar sincerament a tots els qui, d'una forma o altra, heu col·laborat en la creació i posta en marxa de CATALUNYA CRISTIANA, que estic persuadit que,

amb l'ajuda dels cristians de veritat i del Senyor, creixerà puixant i tindrà llarga vida, superant amb escreix les deficiències que es puguin notar en els primers mesos del seu gens fàcil camí, causat per la seva manca d'experiència, però és suplerta àmpliament per la il·lusió i l'entusiasme que hi han posat i hi posen els «pare» de la criatura.

La meua enhorabona, doncs, pel present i felicitats pel futur de CATALUNYA CRISTIANA.

Carles Pozuelo Farina

Que Joan Pau II vagi a Montserrat

«Vaig llegir fa uns dies en aquesta mateixa secció, dues cartes — bé, una semblava més aviat un slogan — d'un individu que demanava que es fessin tots els possibles per a que el Sant Pare vingui al Monestir de Montserrat l'any que ve.

Si voleu que us digui la veritat potser no us ho creureu, però és la millor cosa que he sentit a dir en aquests darrers anys. Quan vaig llegir aquella carta del primer número, al principi, em pensava que ens estava prenent el pel a tots, però després, amb el que deia al final — i recapacitant—

ho una mica — vaig veure que no, que el qui escrivia allò no és cap tocat de l'ala, sinó una persona que em mereix tots els respectes.

Sincerament, us diré que, ara, jo també desitjo amb il·lusió — com diu ell — aquesta visita del Sant Pare. I no sóc tan sols jo. Aquí a casa, tots els de la família ens vam posar molt contents al saber que pot existir la possibilitat que el Sant Pare vingui a Montserrat. I si, certament, la notícia aquí a casa meua va ser rebuda fabulosament bé, igual va succeir el diumenge passat a l'església de la parròquia quan sortíem de missa al migdia. Una colla d'amics — els de sempre —, no sé per què, ho vam comentar com aquell qui explica un acudit. Però — igual com em va passar a mi —, al final, tots ens vam emocionar i ens entusiasmàrem de mala manera.

Bé, no us explicaré la vida, però, veritablement, us puc assegurar que mai m'havia parat a pensar el que suposaria per als cristians de Catalunya — i per a tots els catalans en general — l'estada de Joan Pau II entre nosaltres. Però ara, quan hi penso, em dic a mi mateix: «Seria meravel·lós! Ha estat ben bé un regal de Déu el que a algú se li acudís».

No vull que us penseu que dic això per a fer campanya a aquest terrassenc. El que m'agradaria és que tothom veïés que la idea que ens ha donat és tremendament magnífica. I nosaltres, si volem — si tots ens manifestem a favor, en aquest mateix espai del vostre setmanari, per exemple — podem fer tot el que calgui per a que el Sant Pare pugui venir aquí a casa nostra.

Des d'aquestes ratlles dono les gràcies, doncs, a aquest cristià per haver-nos donat a tots els catalans aquesta fabulosa idea. I faig una crida a tots els qui llegiu aquesta carta per a que demostrin que és ben bé tot el Poble Cristià de Catalunya — i no tan sols unes persones — el qui desitja que el Sant Pare visiti Montserrat.

Moltes gràcies.

S.P.M.

Avisos i comunicats

Barcelona

Forum vergès. — Comunitats de vida cristiana: reunions setmanals, dies 21 i 28 de novembre, a les 8 del vespre. Preparació festa de la Immanuclada: dies 29 i 30 de novembre i del 3 al 7 de desembre, a les 8 del vespre. Art i Història: «Les darreries del gòtic a Europa», conferència amb diapositives, dimarts, dia 13, a les 7,45 del vespre. Església i Notícia: Dijous, 22 de novembre, a les 8 del vespre. Borsa de treball: Contactes personals, el divendres de les 13 a les 14 hores. Misión y Desarrollo: «La mezquita, centro cívico y religioso en el Islam», dia 23 de novembre, a les 7,45 de la tarda. Biblioteca especialitzada sobre el tercer món: Oberta de dilluns a divendres, de 6 a 9 de la tarda. Biblioteca i Hemeroteca: Oberta de dilluns a divendres, de 11 a 1 del matí, i de 5 a 9 de la tarda.

Obra d'exercicis espirituals. — Organitza una tanda d'Exercicis espirituals en total recés, per a senyores i senyorettes, del 19 al 23 de novembre, a la Casa d'Exercicis de Sarrià, dirigida pel P. Sachez S.J. Per a informes i inscripcions: O.E.P., tel. 301.16.26.

Amics dels goigs. — A Perpinyà, dins del Museu de la Casa Pairal, El Castellet, se celebrarà una gran exposició de goigs marians de les terres catalanes. Els amics dels goigs de Barcelona han aplegat els materials a exposar, procedents dels seus socis col·leccionistes, que hi aporten gran nombre d'exemplars notabilíssims.

A més de l'acte inaugural de l'exposició, hi ha prevista, per al mateix dia 17 de novembre, una sessió de ballets litúrgics i una «nit dels goigs», sessió de càntics a la Catedral, i l'endemà un acte acadèmic. L'exposició romandrà oberta durant deu dies. Els Amics dels Goigs organitzen una anada a Perpinyà amb autocar per als dies 17 i 18 de novembre.

Per a informació adreceu-vos a Concepció Rodergas, tel. 217.08.24.

Centre de promoció de la vida.

— Dia 18 de novembre: Primera Trobada Local als Caputxins de Sarrià, a les 10,30 del matí, «Treva» i «Descoberta de la pròpia personalitat i de la vida del grup». Dia 18 de novembre, excursió organitzada per «Torre Llibreta», per a informació telefonar a Glòria Gras, 251.63.14 i a Eulàlia Durán 253.37.69.

Institut de teologia i humanisme.

— Dia 24 de novembre, dissabte, de 5 a 7 de la tarda, Recés. Tema de reflexió: La Castedat, alliberament per al Regne, dirigit pel P. Gerard Sánchez. Celebració de l'Eucaristia. Dies 20, 21, 22 i 23 de novembre. Estructura i línies mestres del IV Evangeli, pel professor Gerard Sánchez.

Cursets de pastoral juvenil.

— El Centre de Martí Codolar organitza tres Cursets de Pastoral Juvenil sobre: «La marginació juvenil: droga, delinqüència», els divendres des del 23 de novembre al 21 de desembre, a càrrec de Armando Vega i Ignacio Andrés; «Ideologies que més incideixen en el jovent», els dilluns, des del 3 de desembre al 28 de gener, a càrrec de Víctor Macua; «Moviments i Grups juvenils», els dimecres des del 5 de desembre al 23 de gener, a càrrec de Pere Codinachs. Tindran lloc al col·legi salesià del carrer de Rocafort, 42, de 7 a 9 del vespre. Per informació: Tel. 229.18.01.

Centre d'Estudis Francesc Elximenia. — Organitza, junt amb la Facultat de Teologia i la Delegació Diocesana de Pastoral Universitària, unes jornades de reflexió teològica, dirigides per professors de la Facultat. La propera serà el dia 17 de novembre i versarà sobre: «Redempció, Mite i Realitat», per Evangelista Villanova, professor de la Facultat de Teologia. La sessió, que és en dissabte, té lloc des de les 10 del matí a les 2 de la tarda, al local del Centre Cristià dels Universitaris.

Centre d'Estudis Francesc Elximenia. — Organitza, junt amb la Facultat de Teologia i la Delegació Diocesana de Pastoral Universitària, unes jornades de reflexió teològica, dirigides per professors de la Facultat. La propera serà el dia 17 de novembre i versarà sobre: «Redempció, Mite i Realitat», per Evangelista Villanova, professor de la Facultat de Teologia. La sessió, que és en dissabte, té lloc des de les 10 del matí a les 2 de la tarda, al local d'Illarroel, 81.

Centre d'Estudis Pastoral. — Ha programat un curs sobre: «Els Evangelis de la Infància»; el gènere literari i la incidència teològica i catequètica, a càrrec de Fermí Casals, professor de la Facultat de Teologia, tots els dimarts, del 13 de novembre a l'11 de desembre, de 4Q30 a 6Q45. Informació i inscripcions: Riva-deneyra, 6, 4t. Barcelona-2, de 10 a 1 i de 5 a 7.

Secretariat Diocesà de Catequesi.

— Publicarà amb el nom de «col·lecció Gual», un recull de materials catequètics i recursos metodològics, experimentats en centres de catequesi de diferents bisbats, i també de nova creació. El primer adreçat destinat al cicle Advent-Nadal-Epifania, sortirà dintre la segona quinzena de novembre. O. Bisbe Iruria, 5. Tel. 301.18.77, a partir de 10 a 3.

Escola Diocesana de Catequesi.

— Aquesta Escola té diferents centres a tota la diòcesi, a fi de facilitar l'assistència a les classes: Centre de Barcelona: classes dimarts i dijous, de 4Q30 a 6Q30 de la tarda; informació, Cputació, 231; Tel. 254.18.98, de dilluns a dijous, de 7 a 9 del vespre. Centre del St. Gervasi i Sarrià: C. Bigal, 12; informació: C. Emancipació, 33, soterrani; Tel. 211.63.87, de 10 a 2 del matí menys dissabtes. Centres de St. Andreu de Palomar: informació Parròquia de St. Pacia, C. Del Vallès, 40. Tel. 251.54.35, Centre de Badalona: informació: Arnús, 64, convent de clariesses; o bé a la parròquia de Lourdes, St. Bru, 87. Centre de Granollers: informació: Parròquia de St. Esteve. Centre del Penedès: informació: Parròquia de St. Sarduní D'Anoia.

Centre d'Estudis Pastoral. — El Centre d'Estudis Pastoral, a més de les activitats ordinàries, ha programat per als mesos de novembre i desembre els següents cursos especials: **Història de l'espiritualitat**, a càrrec de Josep M. Ballarín, de 8 a 9 del vespre, els dijous del 8 de novembre al 13 de desembre; **Els evangelis de la infància de Jesús**, a càrrec de Fermí Casal, prevere del bisbat d'Urgell, de 4,30 a 6,45, els dimarts del 13 de novembre a l'11 de desembre. Per a més informació i inscripcions: Riva-deneyra, 6 4t. Barcelona-2. Tel. 317.48.58, de 10 a 1 i de 5 a 7.

Tarragona

Confirmació a Crist Rei de Reus. — El dimecres 14 de novembre, a l'església parroquial de Crist Rei de Reus, l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Font i Gol, administratà al sagrament de la Confirmació. Cal remarcar, per altra banda, que més de quaranta catequistes de l'esmentada parròquia atenen els grups repartits des del primer al vuitè curs de Bàsica.

Cicle de conferències a Perelló. — Els dies del 13 al 15 de novembre, en el Cine Victòria d'aquesta població, la Joventut Unida Perellonense, ha organitzat un cicle de conferències sobre la droga i la delinqüència juvenil. Seran il·lustrades amb pel·lícules i diapositives.

Vic

Tandes d'exercicis espirituals pre-militars, Any 1979. — Del 28 de novembre a l'1 de desembre a la Gleva, arxiprestat de Manlleu i Ripoll. Del 29 de novembre al 2 de desembre, a Vic (P. Claret), arxiprestat de Torelló i parròquia de Santpedor.

Jornada diocesana de reflexió sobre escola i església. — Dirigida pel Dr. Antoni Oriol se celebrarà el dia 19 de novembre vinent a la Cova de St. Ignasi de Manresa, i versarà sobre el document de la Comissió episcopal d'ensenyament i catequesi de l'11 de juny passat que tracta de l'ensenyament religiós a l'escola; acords del Govern espanyol amb la Santa Seu; i tota la problemàtica actual de l'escola en relació amb l'Església. Començarà a les 10Q30 del matí i acabarà a les 5 de la tarda. La jornada és oberta a sacerdots, religiosos i laics. Per informació telefonar al 88 5.13.95 de Vic.

Seu d'urgell

Candidats lliures al Consell del Presbiteri. — A la Casa del Bisbat el dia 15 de setembre, a les 10,30 hores en primera convocatòria i a les 11 en segona, tingué lloc l'escrutini de les paperetes per a l'elecció dels candidats lliures del Consell del Presbiteri.

Realitzaren l'escrutini el Sr. Vicari General de Pastoral, Mn. Antoni Saboya i Mn. Benigne Marqués, secretari del Consell. Foren enviades un total de 184 paperetes, i emesos 107 vots vàlids i 1 en blanc. Percentatge, per tant, de participació en la votació: 58,6 per cent.

Designació dels candidats: Després de l'escrutini, a la vista dels resultats, foren proclamats candidats lliures per al Consell Presbiteral aquests preveres: Marcel·lí Canturri i Costa, rector d'Esterrí; Xavier Parés i Salto, responsable del sector de Santa Magdalena de La Seu d'Urgell; Josep M. Tarragó i Farrera, rector de Menarzuens; Antoni Tort i Talló, profess del Col·legi «Pius XII» a Tremp; Llorenç Utgés i Ginestà, corresponsable de Puigcerdà; i Ramon Vilardell i Mitjaneta, Jutge Provisor de la Cúria.

Qui hi ha al darrera

Durant els quatre anys —llargs— en els quals una colla d'amics hem anat planejant i treballant de ferm perquè CATALUNYA CRISTIANA fos una realitat, s'ens ha fet, amb l'elastència, una pregunta —i encara s'ens fa— que, a nosaltres, ens sembla fàcil de respondre; però que alguns —cada vegada menys, sortosament— no acaben d'acceptar o no entenen.

La volem contestar una vegada més, aquesta pregunta, i ara públicament des de les pàgines del periòdic, no tant pel que ens afecta, com perquè inclou una lliçó d'Església —de sempre, però sobre tot post-conciliar— que alguns no acaben d'assimilar del tot. I diem «del tot» ja que, en altres aspectes, aquests mateixos se n'han fet els campions: Ens referim a la qüestió de, qui és «Església»? o bé, a qui ens referim quan parlem de «l'Església fa, o diu...?», i encara, a qui concretament ha de pertànyer una institució, o una iniciativa, perquè puguem afirmar que és «d'Església»?

És evident que no podem esgotar tota la riquesa d'aquest tema amb aquest article. Ens bastaria poder-ne aclarir un punt, i ja hi tornarem sobre els altres. Limitem-nos a explicar avui, quan i perquè una iniciativa periodística —i inevitablement l'empresa comercial que la suporta— es poden considerar d'Església. Nosaltres, els que varem concebre CATALUNYA CRISTIANA i ara la fem possible —imprimint-la, difonent-la, llegint-la...— hem cregut sempre que fèiem una obra d'Església (altament, podeu estar-ne segurs, no l'hauríem feta pas!). I és ben curiós que alguns, des d'angles ben oposats, ens voldrien etiquetar com «una empresa privada» —i ho som, tanmateix, però, com per contraposició a una «iniciativa d'Església» —la qual cosa reclamem ser, malgrat comporti el suport tècnic d'una empresa, certament privada, com a tal empresa—. Algú sembla com si enyorés, o exigís, que «al darrera» hi fossin «els bisbes», o vés a saber quina altra mena d'institució eclesial, per a poder acceptar —satisfets o irritats— que CATALUNYA CRISTIANA fos una obra d'Església. Doncs bé, a nosaltres ens plau afirmar ben alt que «al darrera» del nostre periòdic no hi ha ningú, i que, això no obstant, ens considerem una modesta, però certa, iniciativa d'Església.

Que «al darrera» no hi ha ningú, ens hem de limitar a afirmar-ho. Ens restaria, parafrasejant el Mestre, dir «veniu i ho veureu». Tot amb tot, ja que hi som, volem precisar la nostra afirmació. CATALUNYA CRISTIANA no té «al darrera» cap orde o institut secular o religiós, ni cap moviment o associació d'apostolat més o menys «evangelitzador», ni cap bisbe, ni cap conferència episcopal. (En aquest punt de la enumeració, hem d'afegir que ens proposem senzillament ser útils a tots aquests, sense exclusió, tant bé com sapiguem). Però tampoc hi ha «al darrera» cap grup polític o social, ni cap potència econòmica, ni cap promotor de les finances... i a aquests no els podem servir sinó tal com l'Església serveix el món: anunciant-li Jesucrist.

I si ens considerem ser una obra d'Església és per la raó, ens sembla «suficient», que som cristians i volem realitzar aquesta obra com a tals i, precisament, per a portar a terme una de les obligacions del nostre baptisme: «predicar la Bona Nova de Jesucrist» emprant un instrument de «predicació» que la tècnica moderna —no tant, però tanmateix— posa a les nostres mans: la premsa. O al afegir encara que, puix volem fer una premsa especialitzada «d'informació i de cultura religiosa» —per al poble de Déu—, ens posem «fòrta» pel que fa als aspectes doctrinals i pastorals de la nostra tasca, sota la direcció dels que «l'Esperit Sant ha posat per a governar» l'Església. Heus ací com i perquè ens sentim i afirmem ser una publicació d'Església. Als que continuïn pensant que CATALUNYA CRISTIANA esdevindria més una empresa d'Església si l'episcopat català s'hi hagués «compromès més», els haurem de respondre que, si els bisbes ens accepten com a cristians i ens volen donar llur guiatge pastoral i doctrinal —que acceptem d'antuvi—, i accedeixen a utilitzar la nostra publicació com a eina d'informació i d'acció pastoral, ens consta que ambdues coses ja les han fetes, ja han fet prou; mentre que si algú encara pretén que els bisbes s'han de posar a fer de periodistes i d'empresaris, ens veurem obligats a dir-los que no han comprès res del Concili Vaticà II. Una de les seves afirmacions més clares és que tots els batejats som Església, i que el que cal és que tots plegats, units per la fe i l'amor, treballem per proclamar l'Evangeli a tothom, cada u des del seu ministeri o vocació. El dels bisbes és el de ser «mestres en la fe» i pastors del poble, el nostre, en aquest cas, és el de fer un bon periòdic al servei de l'Església de Déu que és a Catalunya.

Un pas important vers la col·legialitat

El primer consistori deliberatiu

A hores d'ara ja es comencen a conèixer els resultats del primer consistori deliberatiu convocat per Joan Pau II a fi de posar en pràctica un dels punts cabdals del seu programa pontifical: fer efectiva la col·legialitat episcopal proclamada pel Concili Vaticà II.

Cent vint-i-nou cardenals —95 arribats dels cinc continents i 34 residint a Roma— han estat convocats pel Papa i han deliberat durant quatre dies plens sobre els afers més importants per al govern central de l'Església.

El dilluns s'obrí la reunió amb una missa concelebrada per quasi tots els cardenals. Després va començar el treball col·legial —que des del segle XVI no s'havia fet— dels cardenals com a senat del «Bisbe universal» el bisbe de Roma. Val la pena de subratllar que la primera sessió va ser presidida pel cardenal Casaroli, Secretari d'Estat i que va exposar el primer tema de treball «La cúria romana» mentre el Sant Pare es va asseure entre els demés cardenals.

En dies successius, es varen anar tractant els altres temes previstos. «Les vocacions en el món», presentat pel cardenal Garrone. «Les finances de la Santa Seu», exposat pel cardenal Capricci i altres que s'han anat succeint durant les deliberacions dels grups lingüístics, entre els quals s'han repartit els cardenals. Així, després d'uns quants segles el col·legi cardenalici ha tornat a esdevenir el consell de govern del Papa, fent parir al Sínode dels bisbes, des d'un angle diferent —el del ministeri específic de «Pere» però complementari.

Les sessions han tingut lloc, a porta tancada, en la sala del Sínode dels bisbes i els participants han pogut emprar cada u la seva llengua pròpia, i no sols el llatí, gràcies a la traducció simultània a càrrec dels traductors simultanis de la cúria.

Subscriu-te'n a CATALUNYA CRISTIANA

En una reunió al Tibidabo

Els bisbes revisaren els problemes del moment

BARCELONA (Barcelonès). — Els dies 30 i 31 d'octubre del 1979, a la residència «Mater Salvatoris» del Tibidabo, s'ha celebrat una reunió ordinària de la Conferència Episcopal Tarragonina.

Carta pastoral sobre la Mare de Déu de l'Advent

Una part de la reunió s'ha dedicat a l'elaboració i aprovació d'una carta pastoral que es farà pública al començament del proper advent. El títol d'aquest breu document és «Mare de Déu de l'Advent».

L'intent de la carta pastoral és exposar aspectes de la Mare de Déu contemplada en el seu ofici de col·laboradora privilegiada de Jesús Salvador. Aquesta perspectiva és esplèndida, piadosa i rica en ensenyances, d'una manera especial en el temps d'advent, en el qual la litúrgia recorda i celebra l'espera del naixement de Jesús.

Manca de vocacions sacerdotals

Amb la participació dels rectors

dels seminaris de les diòcesis catalanes —continua la nota— s'ha considerat el greu problema de la manca de vocacions sacerdotals. Els rectors han informat d'una reunió celebrada recentment a Solsona amb la participació de sacerdots i laics de tot Catalunya sobre la pastoral vocacional. Si bé hom constata que, en general, a tot el món hi ha un augment de vocacions, cal, especialment a Catalunya, intensificar el treball en aquest sector de la pastoral. La dedicació lliurada i esperançadora dels sacerdots a llur ministeri pot contribuir considerablement a preocupar els joves per la seva probable crida a la vocació sacerdotal.

Els rectors del seminari —es diu més endavant— han exposat el treball que van realitzant en llurs reunions conjuntes sobre la funció i organització del seminari, tenint pre-

Barcelona: L'Assemblea Diocesana, en marxa

Rosa Maria Omedes, anomenada secretaria general

BARCELONA (Barcelonès). — Un pas endavant en la preparació de l'Assemblea diocesana de Barcelona: La senyoreta Rosa Maria Omedes elegida secretària general de la Comissió organitzadora.

Fundadora de Betània

En la última reunió de la Comissió organitzadora de l'Assemblea Diocesana de Barcelona, de la qual ja varem donar una informació en el número anterior, s'ha donat un important pas endavant amb l'elecció de la senyoreta Rosa Maria Omedes com a secretària general de la Comissió organitzadora. La senyoreta Omedes és la fundadora del col·legi «Betània», prou conegut a Barcelona, i n'ha estat la seva directora fins fa poc. Els locals de la secretaria estan instal·lats en unes dependències del Seminari conciliar, carrer Diputació, 231, i el número de telèfon es el 254.90.12.

Elaborar el reglament

La primera tasca que s'ha imposat la Comissió organitzadora, i que recaurà naturalment sobre la secretaria, és la d'elaborar el reglament per a la formació i la inscripció dels grups que formaran la base de treball de l'Assemblea. Les normes

Universitat Catòlica

Els professors i alumnes han de ser moguts per la Fe

PARIS. — El cardenal Marty, arquebisbe de París, ha celebrat la missa d'inauguració de curs de l'Institut Catòlic de París, i en l'homília ha dit als professors i estudiants que no es pot formar part d'una Universitat Catòlica sense acceptar ser qüestionat per la fe. Digué amb to molt categòric: «Vosaltres esteu mobilitzats al servei de la fe» i ha exhortat als seus oients: «Siguen vigilants sobre els marxismes, però també amb la filosofia pagana de la nova dreta». El mot d'ordre del cardenal es resumeix així: La vostra missió exigeix qualitat doctrinal i espiritual, el vostre treball és un signe davant de la incredulitat; vosaltres serviu l'Església veritablement catòlica.

generals, establertes pel Consell de govern, preveuen dos menes de grups: els ja existents —grups de moviments de catequesis, etc.— i els grups formats expressament per a participar en l'Assemblea. Els grups, en el moment d'inscriure's hauran de concretar sobre quin tema —un o més d'un— de l'Assemblea volen treballar i s'els demanarà una petita contribució econòmica, si cal indicativa, a fi de poder cobrir les despeses que comporta l'organització d'un esdeveniment de tanta envergadura. Fora bo que cap cristià deixés de participar, d'una manera o altra i segons les seves possibilitats, en aquest diàleg intra-eclesial convocat pel bisbe de la diòcesi.

Jornades Monàstiques

El cardenal Pironio s'adreça a les religioses

TARRAGONA (Tarragonès). — A l'acte de cloenda de les primeres Jornades de Vida Monàstica i Contemplativa de Catalunya, celebrades aquesta setmana a Manresa, l'arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, ha donat compte d'una carta del cardenal Pironio mitjançant la qual fa palesa la seva satisfacció per aquesta trobada. El Cardenal Pironio remarca al doctor Pont i Gol que els temes de les jornades són d'una gran actualitat i que agraeix a la Conferència Episcopal Tarragonense la seva tasca en favor de les religioses, exemple de l'esperit pastoral que la impulsa i per la llibertat que ha deixat als monestirs per assistir-hi o no.

El Cardenal Pironio s'acrega també a les participants a aquestes jornades desitjant que aquesta trobada les hagi ajudades a «romandre autènticament contemplatives en l'amor, el silenci i la pobresa; tan sols així podran —des de l'absolut de Déu— cridar els homes a la conversió i la comunió fraterna».

Josep Sabaté

sents les orientacions del nou pla de formació sacerdotal establert per la Conferència Episcopal Espanyola.

Atenció a la joventut

Monsenyor Moncadas, bisbe de Solsona i delegat de la Conferència per a la pastoral de Joventut a Catalunya, ha presentat un informe sobre les diverses realitats existents en aquest sector de la pastoral.

Es comprova l'existència de moviments, associacions i realitats a diversos ambients de la joventut de Catalunya i un accentuat pluralisme a llurs finalitats, mètodes i organitzacions. Els bisbes consideren la conveniència de la coordinació i mútua relació d'aquella diversa realitat eclesial al servei de la pastoral en el món dels joves. L'informe presentat remarca que hi ha una recuperació en aquest sector de la pastoral, malgrat que el treball a realitzar és encara important.

Els sacerdots i el seu ministeri

D'altra banda, els bisbes han estudiat alguns aspectes vivencials del ministeri sacerdotal. Amb la participació d'alguns sacerdots de diversos ambients i diòcesis s'ha considerat com viuen el ministeri i què els estimula a realitzar-lo —els sacerdots del món obrer, urbà i rural de Catalunya— amb la finalitat d'anar trobant camins adequats a cada moment per a una presència i acció eficaç del sacerdot en la seva tasca pastoral.

Els bisbes han nomenat a mossèn Àngel Fàbrega i Grau, secretari general del Secretariat Interdiocesà d'Arrives Eclesíastiques de Catalunya, per un nou període de quatre anys.

Satisfacció per CATALUNYA CRISTIANA

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarragonina valoraren, per últim, com a molt positiva l'aparició de la nostra revista CATALUNYA CRISTIANA, congratulant-se tant per la tasca informativa que realitza com per la gran acollida que ha rebut per part del públic.

EXCURSIONS COSMOS

FESTA

DE LA PURÍSSIMA VISITA A AVINYÓ de la PROVENÇA

Sortida, divendres a les 7 tarda, nit en ruta. Dia de la Puríssima complet a Avinyó per poder visitar el Palau dels Papes, Jardins i Museus, Pont de St. Bénézet, carrers típics, etc. Diumenge, a la troada, el Pont del Gard i Uzès.

Pensió completa, tot inclòs: 5.900 ptes.

Diumenge, dia 25 de novembre del 1979. ROMANIC DE L'EMPIRADA. Roses, Palau Sabarbera, Pau, Vil·lufra. Dinat a Port de la Selva. Tarda al Castell de Perelada. Tot comprès: 1.300 ptes.

Dijous, dia 29 de novembre del 1979. CAVES DE TUÏR I CONGOST DE GALAMUS al Rosselló (sense passaport). Autoritzar i dinat: 1.300 ptes.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 18. Gran Via, 654. Pg. Valldaura, 266. Tel. 254.28.49.

Documents

Un fenomen de l'època: el turisme

"Es un fenomen de l'època. Ningú no en pot dubtar.

Ha devingut una mentalitat i un costum perquè és un fenomen cultural, provocat per l'augment de coneixements, del temps lliure i de les possibilitats de moviment, és un fenomen psicològic, fàcil de comprendre, donades les estructures de la societat moderna... és un fenomen econòmic, font de benestar.

Però també és un fenomen ambigu, com ho és tota realitat humana. Serà útil i positiu, si el seny i algun ideal el dirigeixen i el controlen; però si degenera simplement en fenomen de consumisme, de frenesí, d'activitats alienants i amorals amb les conseqüències doloroses que se'n segueixen per a l'individu i per a la societat, serà fenomen negatiu.

D'aquí la necessitat d'una educació individual i col·lectiva del turisme". Fins aquí el Papa. I continua enumerant les principals disciplines que haurien d'integrar aquesta educació (L'Osserv. Rom. 4-IX-79).

A unes guies del moviment

A unes guies del moviment "Scouts Catholiques de França, rebudes en audiència especial, Joan Pau II els deia: "Procureu formar joves per a les ruptures i per a les opcions profundes, gràcies a les quals puguin devenir responsables d'ells mateixos, capaços de contribuir a restituir al nostre món contorbat, la seva veritable finalitat, que no és altra que el servei integral de l'home segons l'evangeli" (L'Osserv. Rom. 7-IX-79).

Esport contra violència

Parlant amb uns esportistes, Joan Pau II va voler posar en relleu els valors humans de les competicions esportives, les internacionals particularment. Va dir el següent: «Avui, per desgràcia, variades formes de violència i odi tendeixen a desfer nefastament el teixit de la societat. Vosaltres, al revés, contribuïu a donar un testimoniatge lluminós de cohesió, de pau i d'unió. En un mot, sabeu conviure; tant, que la necessària competició, lluny de constituir un motiu de divisió, resulta un factor positiu d'emulació dinàmica, només possible en un quadre de relacions mútues acceptades, mesurades, promogudes... En l'esport venç la virtut. Llavors tots vencem, perquè tots treuen profit de les fecundes exigències individuals i col·lectives de l'esport». (L'Osserv. Rom. 2-IX-79).

V. N.

Xile, Argentina i Cambotja

El Papa va demanar el compliment dels drets de la persona

En l'habitual al·locució de l'Angelus, Joan Pau II va fer diumenge una crida per la solució de l'angoixós problema dels desapareguts a l'Argentina i a Xile.

"Demanam -va dir el Sant Pare- que s'acceleri l'anunciada definició de les situacions dels detinguts i que es mantingui un compromís rigorós de tutela, en totes les circumstàncies exigides per l'observança de les lleis, el respecte físic i moral de les persones, fins i tot de les culpables o acusades de violacions de la llei.

Idees semblants va repetir el sant pare davant un grup de bisbes argentins, que van ser rebuts en audiència especial amb motiu de la visita "ad limina" que aquets dies fan Refugiats

En al·locució de l'Angelus, el Papa també va al·ludir al problema dels refugiats de Campanchea, i al procés que va tenir lloc la setmana passada a Praga, que ha suscitat reaccions de personalitats i grups polítics, culturals i socials de diferents països i tendències.

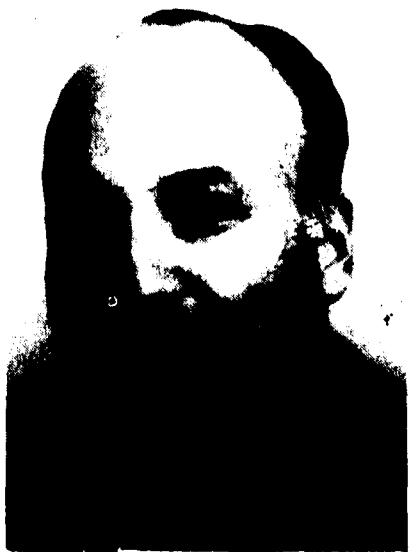
Joan Pau II va recordar el que digué a l'ONU el passat dia 2 d'octubre: "El camí de la pau passa a través de cada home, a través de cada definició, el reconeixement i el respecte dels drets inalienables de les persones i de les comunitats dels pobles".

Importància de la parròquia.

Diumenge mateix, a la tarda, Joan Pau II va fer una visita pastoral a la parròquia de Sant Pius V, de Roma, situada a uns dos quilòmetres del Vati-

En el Capítol General dels Claretians.

L'evangelització, raó de ser del vostre institut

El nou general dels claretians, pare Gustavo Alonso, argentí.

Joan Pau II va rebre, el propassat octubre, els vuitanta religiosos claretians representants de quaranta-dues nacions que clausuraven el Capítol General de la Congregació. Presidia el grup el nou superior general, l'argentí Gustavo Alonso. El Papa va parlar amb ells cordialment, i entre d'altres coses els digué:

"Sou una congregació missionera, congregació d'evangelitzadors. Per això, heu de fer de l'evangelització la raó de ser del vostre institut. Una evangelització sempre sota la guia de l'Església, evangelització universal de tots els habitants del món, que tingui en compte les necessitats d'avui i els doni respostes evangèliques, complint els mitjans més adequats; evangelització feta testimoni, amb un estil de vida veritablement religiós, precedida i acompanyada de la pregària, impulsada per l'amor a Crist i els homes, actuada sota la protecció d'Aque-

lla que és l'Estrella dels evangelitzadors".

"Recordeu -va afegir- que Jesús ha de ser sempre manifestat als fidels i infidels per mitjà vostre. Per a poder-ho fer adequadament, seguiu-lo i imiteu-lo cada vegada més a prop, en la forma de vida, la feina i el sofriment, cercant sempre i únicament la major glòria de Déu i la salvació dels homes. Com el vostre sant fundador Sant Antoni M. Claret, cultiveu en l'oració una especial amistat apostòlica amb Jesucrist, perquè pugueu oferir al món la Paraula, que es va interioritzar en la intimitat silenciosa.

"Com el vostre fundador -va acabar el Papa-, deixeu que la Verge Maria encengui en el formal de la seva caritat la flama del vostre zel.

Segui l'esperit de la nostra Mare el qui parli amb vosaltres perquè, anunciant dignament i fructuosament l'evangeli, us digueu i sigueu de veritat fills seus".

Juan Pau II invita Pertini a dinar

Es la primera vegada que un Papa asseu a taula al President de l'Estat Italià

Roma. Per primera vegada en la història contemporània, el Papa ha esmorzat en privat amb el President de l'Estat Italià. El fet s'ha registrat en el Vaticà quan Joan Pau II i el President socialista, Pertini, s'ha assegut al costat del Papa en la mateixa taula per compartir el dinar.

Joan XXIII i Pau VI, anteriors papes Wojtyla, només compartiren la taula amb bisbes, sacerdots i seglars de marcada personalitat religiosa. En conseqüència, aquesta entrevista en el menjador no sols ha estat la primera vegada en que un Papa contemporani dina amb un cap d'Estat, sinó també amb una personalitat notoriament laica i allunyada de l'Església. Com se sap, el socialista Sandro Pertini -83 anys- ha mantingut una trajectòria vital molt lligada al món ateu.

L'esdeveniment augmenta encara més significació si s'afegeix que el dinar, que es va allargar a dues hores, s'ha fet a iniciativa i invitació del Papa.

Si bé el diari Vaticà "L'Osservatore Romano" atribueix el dinar a la commemoració del primer aniversari del primer encontre entre Joan Pau II i el president Pertini, alguns observadors palesen el fet de que el dinar s'ha celebrat després del viatge del Papa a

Nàpols i Pompeia. D'aquesta manera, el Papa ha posat en relleu novament la seva voluntat d'interessar-se pels problemes d'aquella deprimida zona italiana. També assenyalen els observadors que el procés retardat per la renovació del Concordat entre Itàlia i la Santa Seu, pot haver estat un altre dels temes tractats pel Papa i per Pertini.

Segons algunes indiscrecions, el menú ha estat extremadament frugal: pizza amb formatge i verdura és el que han menjat els dos caps de l'Església i de l'Estat italià.

El Papa o el futbol?

Per no haver de resoldre aquest cruel dilema, l'alcalde comunista de Nàpols, Sr. Maurizio Valenzi, va demanar a la Federació Italiana de Futbol d'anticipar al dissabte el partit Nàpols-Perugia que havia de

competir-se diumenge.

El futbol no va fer així competència a l'església, ja que el Papa Joan Pau II era esperat diumenge a Pompeia en la seva peregrinació mariana.

repita en voz alta:

no me importa el mundo de los niños

seguro que le sera difícil la primera vez.. aún más difícil repetirlo una segunda.

—Quin aire tan CANSAT que tó, tra Juniper...!

HOSTAL MONTCORBISUN CASAU - VIELLA

Tot confort
 Calefacció central
 Restaurant gastronòmic

Estances especials per Nadal,
 Any Nou i Reis

Prop de les estacions d'esquí de Toca i Baqueira.
 Reserves a Barcelona: telèfon 254.28.49

Subscriu-vos a

CATALUNYA CRISTIANA

La catequesi dels infants i dels adults interès prioritari del Papa

S'ha fet pública a Roma l'exhortació apostòlica «Catechesi tradendae» de Joan Pau II, sobre la catequesi en el nostre temps. El document porta la data del 16 d'octubre, aniversari de la seva elecció, i és fruit del treball del Sínode de bisbes de l'any 1977, a Roma. Aquest document defineix la naturalesa de la catequesi i el seu camp d'aplicació per aquests pròxims anys, tot deixant a cada diòcesi la cura d'adaptar-la.

CATALUNYA CRISTIANA, en la impossibilitat de publicar el text íntegre, presenta en aquest número i el vinent, el punts claus i més importants del document.

És en el propi clima de fe i d'esperança que avui us adreço, Venerables Germans, Fills i Filles estimats, aquesta Exhortació apostòlica. D'un tema extremadament vast només abraçaré alguns dels aspectes més actuals i més decisius per a reafirmar els assaonats fruits del Sínode. En allò essencial reprén les consideracions que el Papa Pau VI havia preparat utilitzant amplament els documents deixats pel Sínode.

«Desitjo ardentment que aquesta Exhortació apostòlica, adreçada a tota l'Església, faci més ferma la solidesa de la fe i de la vida cristiana, doni nova vigoria a les actuals iniciatives vigents, estimuli la creativitat — amb la vigilància requerida — i contribueixi a estendre entre les comunitats la joia de portar al món el misteri del Crist».

I — Només tenim que a un sol mestre, Jesucrist

L'objectiu definitiu de la catequesi és el posar a qualsevol no solament en contacte, sinó en comunió, en intimitat amb Jesucrist: només Ell pot considerar a l'amor del Pare en l'Esperit i fer-nos participants en la vida de la santa Trinitat.

La preocupació constant de tot catequista, sigui quin sigui el nivell de les seves responsabilitats en l'Església, ha de ser de fer passar mitjançant el seu ensenyament i comportament, la doctrina de la vida de Jesús. No pretindrà pas en deturar-se en ell mateix, en les pròpies opinions i actituds personals, l'adhesió i l'atenció de la intel·ligència i del cor d'aquell que catequitzas: no buscarà pas per res d'inocular les seves opinions i les seves opcions personals talment com si expressessin la doctrina i les lliçons de vida del Crist.

Aquesta doctrina no és un cos de veritats abstractes, sinó la comuni-

compartir amb d'altres el ministeri de l'apostolat. Ells van transmetre a llurs successors la tasca d'ensenyar. Així, les missions vingueren a constituir un terreny privilegiat per la posada a punt de la catequesi. De fet, després de quasi dos mil anys, el poble de Déu no ha cessat d'educar-se en la fe, seguint les formes adaptades a les diverses condicions dels creients i a les múltiples conjuntures eclesials.

Des d'un punt de vista teològic, tot batejat, pel sol fet del seu baptisme, té el dret de rebre de l'Església un ensenyament i una formació que li facilitin l'accés a una veritable vida cristiana; en la perspectiva dels drets de l'home, qualsevol persona humana té el dret de cercar la veritat religiosa, adherint-s'hi lliurement.

Es per això que l'activitat catequitzable ha de poder dur-se a terme en les circumstàncies favorables de temps i de lloc, tenir accés als mass-media i comptar amb els instruments de treball adequats, sense discriminació envers els pares, els catequitzats o catequistes.

Es amb força que juntament amb els Pares del Sínode elevo la meua veu contra tota discriminació en el camp de la catequesi.

La segona lliçó esguarda el mateix indret de la catequesi en els projectes pastorals de l'Església.

Es per això, que és invitada a consagrar a la catequesi els seus millors recursos en homes i en energies, sense plànyer esforços, fatigues i medis materials, amb el fi de ben organitzar i formar un personal qualificat.

En fi, la catequesi té necessitat d'un renovament i interomput amb una certa amplitud del seu propi

intenti avui — tal com ho ha fet en altres èpoques de la seva història — la saviesa, el coratge i la fidelitat evangèlica, en la busca i el posar en marxa les vies i les perspectives novelles per a l'ensenyament catequístic.

III — La catequesi en l'activitat pastoral i missionera de l'Església

Globalment, hom pot retenir aquí que la catequesi és una educació de la fe dels infants, dels joves i dels adults, que comprén especialment un ensenyament de la doctrina cristiana, donat en general de manera orgànica i sistemàtica, en vistes a iniciar-los en la plenitud de la vida cristiana. Amb aquest títol, sense arribar a confondre's formalment a l'articulació sobre un cert nombre d'elements de la missió pastoral de l'Església, que tenen un aspecte catequitzant, que preparen la cateque-

si o en flueixen: primer anunci de l'Evangeli o predicació missional pel carisma per suscitar la fe; apologètica o recerca de les raons per creure; experiència de vida cristiana; celebració dels sacraments; integració en la comunitat eclesial; testimoniatge apostòlic i missioner.

Fem notar, abans de res, que entre catequesi i evangelització no existeix separació o oposició; ni identificació pura i simple, sinó unes estretes relacions d'integració i de reciprocitat complementària.

Un cert nombre d'infants batejats d'ençà llur primera infantesa venen a la catequesi parroquial sense haver rebut cap mena d'iniciació a la fe, i sense tenir una inclinació explícita i personal envers Jesucrist sinó solament la capacitat de creure el que els hi ha estat imposat pel baptisme i la presència de l'Esperit Sant; i els prejudicis d'un ambient familiar poc cristià o de l'esperit

positivista de l'educació creen ràpidament un cert nombre de reticències. Cal afegir-hi també altres infants, no batejats en nom dels quals els pares no accepten sinó amb gran retard l'educació religiosa per unes raons pràctiques, llur etapa catecumenal sovint es farà en bona part durant el curs de la catequesi ordinària. Seguidament, molts preadolescents i adolescents que han estat batejats i que han rebut una catequesi sistemàtica com també els sacraments, romanen encara molt de temps en ple dubte per a comprometre tota la seva vida amb Jesucrist, essent que ells no busquen pas defugir d'una formació religiosa en nom mateix de la seva llibertat. En fi, els adults com a tals no estan pas protegits contra les temptacions de dubte o d'abandonament de la fe, notablement conseqüència en un ambient incoherència.

Davant d'aquestes dificultats pràctiques, algunes característiques d'aquest ensenyament mereixen, entre d'altres, ser subratllades:

— Cal donar un ensenyament no improvisat sinó sistemàtic, segons un programa que ens permeti assolir un objectiu precís.

— Un ensenyament que inciti sobre la part essencial sense voler pretendre abordar totes les qüestions en disputa, ni transformar-se en una recerca teològica o científica.

— Un ensenyament bastant complet procurant, no obstant això, que no s'aturi pas al primer anunci del misteri cristià, tal com hem pogut veure'l en el carisma.

— Una iniciació cristiana integral, oberta a tots els components de la vida cristiana.

Es debades el predicar l'abandonament d'un estudi seriós i ordenat del missatge del Crist, en nom d'un mètode que privilegia l'experiència vital. Hom no oposarà en cap cas una catequesi si a partir de la vida a la catequesi tradicional, doctrinal i sistemàtica.

La catequesi corre el risc de tornar-se estèril si una comunitat de fe i de vida cristiana deixa d'acollir al catecúmen en un cert estadi de la seva catequesi.

En definitiva, la catequesi és necessària tant per la maduració de la fe dels cristians, com per llur testimoniatge en el món.

cació del Ministeri vivent de Déu. La majestat del Crist ensenyant, la coherència i la força persuasiva úniques del seu ensenyament, s'expliquen només que per les seves paraules, les seves paraboles i els seus raonaments que mai no són deslliats de la seva vida i del seu propi ésser.

II — Una experiència tan antiga com l'Església

Els apòstols no van trigar gaire a

concepte, en els propis mètodes, en la recerca d'un llenguatge adaptat al dia en profit dels nous mitjans de transmissió del missatge.

La rutina mena a l'estancament, a la letargia, i en definitiva, a la paral·lisi. La improvisació engendra el desorientament dels catequitzats i dels seus pares, si es tracta d'infants, les desviacions de totes menes; la ruptura i per últim la ruïna total de la unitat. Cal que l'Església

Crònica de Roma

El Papa ha rebut al teòleg Krasnov, dissident rus a l'exili.

Anatoli Levitin Krasnov és un dissident rus, expulsat per les autoritats russes, recentment ha estat rebut pel Papa Joan Pau II. Krasnov és un teòleg de l'Església russa, de molta anomenada per les seves posicions en pro de la llibertat religiosa en la seva pàtria i un profund historiadors de la religió russa.

Sabia que el professor Krasnov, que ara ensenya al Pontifici Institut Oriental de Roma, havia fet una carta al Papa, en la que hi exposava, punt per punt, la situació de l'Església russa. El propi Papa II havia contestat convidant-lo a una audiència privada pel dia 31. El professor Krasnov, que té seixanta quatre anys (dels quals n'ha passat dotze en els «lager» russos), em diu que parlarà amb el Papa «dels aconteixements, alhora lluminosos i terribles que ja estan passant a Rússia: novament es prepara una altra hecatombe de màrtirs i confessors de Crist «em diu, mentre em dona a veure diverses cartes, informes que li van arribant de les comunitats «ocultes». Aquestes comunitats «ocultes», fundades per ell mateix i per Alexander Ogrodnikov i Vladimir Pores, duen el nom de «seminaris filosòfico-religiosos» que, reunint a joves creients o en el camí de la fe, es dediquen a l'estudi i difusió de la fe cristiana. Molts d'ells han estat detinguts per les autoritats soviètiques i segueixen donant llur testimoni en els «camps de treball» o en les presons. Ara, em diu Krasnov, «són les presons els nostres seminaris que han demostrat un descobriment per a tots, majorment per a les autoritats religioses i polítiques. Els seminaris de la joventut russa han crescut com una allau, no pas únicament a Moscou i Leningrad, sinó més encara, en les ciutats de província. N'hi han molts que estan dirigits actualment pel sacerdot i escriptor Lev Regelson.

Sense por a la repressió

«Li dono noms — diu — ja que cap de nosaltres té cap por a la repressió, seguim en la nostra tasca allà on sigui, i si ens alien la continuarem, fent oració silenciosa. Un dels problemes que avui es discuteix més als seminaris és la unitat amb l'Església catòlica. La meua feina avui, com exiliat, serà justament aquesta: els joves volen la unitat i fan pressió sobre llurs autoritats religioses, però ja es senten units al Papa, i aquí tinc munts de cartes per donar-les al Papa, són de joves els quals per confessar la seva fe romanen als «lager» i demanen al Papa la unitat». Quan a les persecucions, em diu el professor Krasnov: «El Govern rus ens persegueix emprant tots els mitjans. La primera víctima fou Gorodnikov que, al seguir en la seva activitat en els camps de treball, va ser expulsat de Rússia, com ara m'ha passat a mi mateix. En aquests moments calculem que més de 1.600 joves dels nostres seminaris estan condemnats a treball forçat, això només de les regions de Moscou i Leningrad.

Si les autoritats descobreixen a un dels nostres joves estudiant la Bíblia, el suspensen de la universitat, l'arraconen de la feina. Si encara segueix l'envien a un camp de treball. A la ciutat de Smolensk el Govern està organitzant un gran procés contra els membres dels seminaris. Es clar que la campanya de falses acusacions i calumnies por seguir-se en tota la premsa russa, sobre tot portada pel coronel Solkin que fa més de vint anys que és l'encarregat de la política «eclesiàstica». Demanaré al Papa que faci una crida en favor dels nostres joves, que denuncii persecussió a Rússia.

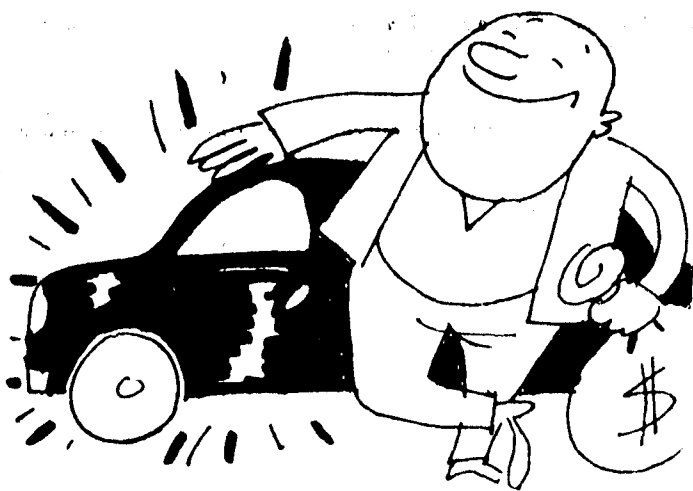
Fernando Ayala

SUBEN LOS PUPILAJES

**POR EL PRECIO QUE USTED PAGA
DE PUPILAJE EN 7 AÑOS, ADQUIE-
RA UNA PLAZA EN PROPIEDAD**

Venta

**PRECIO PLAZA
FINANCIACION
+ EN 7 AÑOS sin entrada**
**PLAZA EN PROPIEDAD
MAS PLUSVALIA**

Pupilage

**PRECIO PUPILAJE
INCREMENTOS
+ EN 7 AÑOS**
**CAPITAL INVERTIDO
SIN RENTABILIDAD**

Comprobación

Precio actual pupilage plaza fija tipo R-12 de 1.75 x 4.50 = 5.575
(siguientes años) (supuesto aumento 17%)

Aumento 17%	Total Paga. mes	Total año	ACUMULADO
1.º año 5.575	x 12 meses	66.900	
2.º año 5.575 + 948 = 6.523	x 12 meses	78.276	145.176
3.º año 6.523 + 1.109 = 7.632	x 12 meses	91.584	236.760
4.º año 7.632 + 1.287 = 8.929	x 12 meses	107.148	343.908
5.º año 8.929 + 1.518 = 10.447	x 12 meses	125.364	469.272
6.º año 10.447 + 1.776 = 12.223	x 12 meses	146.676	615.948
7.º año 12.223 + 2.078 = 14.301	x 12 meses	171.612	787.560

Precio actual de venta en coches tipo R-12 (según emplazamiento) 450.000 pts.

FINANCIADAS POR ENTIDADES DE CREDITO EN 7 AÑOS a:
1.º año mensual 1.172, 2.º año 1.109, 3.º año 1.046, 4.º año 983, 5.º año 920, 6.º año 857, 7.º año 794 = 747.862

**SIN FINANCIACION
GRANDES DESCUENTOS**

nuñez y navarro

CENTRAL INFORMATIVA: C/. Urgell, 230 - Tels. 250 66 38 - 230 38 01/02 - BARCELONA

**Elija el
emplazamiento
más próximo.**

CORCEGA-VILLARROEL
FERLANDINA-PLZA. PESO
DE LA PAJA
INF. CARLÒTA-ENTENZA
VIA AUGUSTA-SANTALO
SANTALO-PLATON
PADUA-HOMERO
ROCAFORT, 116
AVDA. ROMA, 101
MALLORCA-PJE. FONT
GANDUXER-MODOLEI L
PLZA. LESSEPS, 4-5-6
VALENCIA, 171-179
GARROTXA-PADRE
ROLDOS
VILLARROEL, 175
SICILIA, 212
Esc. PIAS-DALMASES
INDUSTRIA, 90-94
INF. CARLÒTA, 8-10
BRUCH, 129
URGEL-VALENCIA
ARIBAU, 28
PLZA. DOCTOR LETAMENDI
TAMARIT-VILADOMAT
GANDUXER-BONANNOVA
ALMOGAVARES-ROGER DE
FLOR
ALMOGAVARES-JUAN DE
AUSTRIA
SANTALO-PLATON
DESCARTES
CASANOVAS-FLORIDA
BLANCA
DIAGONAL-GIRONA
PROVENZA, 38
NUMANCIA, 112
DOCTOR FERRAN
BRUCH-CASPE
GRAN VIA-BORRELL
AVDA. ROMA-URGEL
BORRELL
DIVISION AZUL
BARCELONA-(HOSPITALET)-
AVDA. 300-(CASTELL-
DEFELS)
BADALONA
REUS

¡CONSULTENOS!

Don
Domicilio Part.
Despacho
Población

SOLICITO ENTREVISTA PERSONAL EN MI
DOMICILIO PARTICULAR ☐ O DESPACHO ☐
DESEO INFORMACION ESCRITA ☐

Enviar este Cupón a NUÑEZ Y NAVARRO, C/. Urgell, 230 - Tel. 322.44.52
BARCELONA-36

El bisbe de Solsona es dirigeix als catequistes

«Em preocupen més les vostres persones que no pas els mètodes»

SOLSONA (Solsonès). — El Bisbe de Solsona, Mns. Miquel Moncadas, ha adreçat una carta a tots els catequistes de la diòcesi que titula: «Al servei de la Bona Nova». Aquesta

Tarragona

La Diòcesi, en assemblea permanent

TARRAGONA (Tarragonès). — El Consell Diocesà de Pastoral ha estat presentat a la comunitat diocesana en tres reunions successives. Així, durant l'Assemblea de Superiors, Mn. Martí Aixelà i M. Barbrà Anglès exposaren, a grans trets, les línies generals del Consell.

Tanmateix, aquest fou presentat als laics durant una reunió presidida pel Sr. Arquebisbe, i en la que hi participaren 800 persones. Per últim, el Consell Diocesà de Pastoral fou presentat als preveres i religiosos durant una reunió celebrada a la Casa d'Exercicis de La Selva del Camp. La convocatòria feta pel Sr. Arquebisbe ha estat àgil, pràctica i dinàmica. En una primera fase, s'esdevindrà membre del Consell pel sol fet d'inscriure's dins qualsevol grup de treball. Aquesta primera fase durarà fins a Pasqua.

En la segona fase, a nivell diocesà, s'hi participarà mitjançant els representants. Això significarà que la Diòcesi es posa en estat d'assemblea permanent. La feina immediata, doncs, és la de procedir a la creació de grups de treball. Això ja s'està fent durant tot aquest mes de novembre.

Josep Sabaté

carta ha estat enviada particularment als quasi 500 catequistes estesos per les diferents comarques del bisbat, des del Berguedà, fins a les terres de l'Urgell i de la Segarra.

«Oi que la comunitat del bisbe amb els catequistes de la diòcesi ha d'esdevenir cada vegada més estreta i creixent?», es pregunta el prelat al començament de la carta. Més endavant i sota el subtítol «Lluminerets d'esperança», afirma que «el fet que en el nostre bisbat hi hagi 481 persones la majoria laics que reconguin, com a adreçada a ells, la crida de l'Esperit de Jesús i que s'hagin compromès amb il·lusió i desinteressadament, és un d'aquests lluminerets que ens obren el cor a l'esperança».

Després d'enumerar els problemes existents tant de llenguatge adient, com de metodologia, pedagogia, nous materials catequètics, etc., els diu: «Em preocupen molt més les vostres persones que no les coses i els mètodes». «Vosaltres —afegeix— sou enviats pel Senyor Jesús dins l'Església, des de l'Església i en nom de l'Església, per tal d'ensenyar amb fidelitat el missatge evangèlic i educar en la fe les noves generacions de nens i joves i, especialment, per tal d'ajudar a una renovació de la fe dels adults i també dels ancians».

Tot recordant unes paraules de Joan Pau II en les que afirma que «la tasca fonamental de l'Església és la catequesi», el bisbe Miquel finalitza la seva carta recomanant: «No oblideu mai, amics catequistes, la vostra pregària i, així, el vostre servei de la Paraula de Déu i, a més, tota la vostra activitat esdevindrà amurada per la unció de l'Esperit, garantia d'una fecunditat en part misteriosa i invisible, però real, realíssima».

Fermí Manteca

Participació diversa i variada al Bisbat de Girona

Els laics intervenen en el Pla de Reflexió Pastoral

GIRONA (Gironès). — El curs passat (1979-79) el bisbat de Girona posà en marxa un Pla de Reflexió Pastoral, pensat sobretot pels capellans, que acabava amb un «Què cal fer?», que era una manifestació de la voluntat de passar a l'acció després de la reflexió.

També els religiosos i religioses i els laics participaren en aquest Pla de Reflexió. S'hi afegiren més tard. Quant a aquests darrers la seva participació ha estat molt diversa i variada, tan pel que fa al contingut de les aportacions —alguns grups s'han quedat en la part de reflexió mentre que altres proposaven accions concretes en el camp de la pastoral— com en la varietat dels grups: des de grups parroquials —no pas massa— a grups no lligats amb l'estructura parroquial passant pels grups dels moviments i serveis diocesans —des de Curset i Equips de la Mare de Déu a l'HOAC i Justícia i Pau, sense oblidar Mijac, Colònies, Mestres cristians...— podem dir que tots hi han participat.

Valoració de les propostes

128 laics representants de tots aquests grups s'aplegaren als locals dels Selesians de Girona per reflexionar i votar les 10 propostes que es presentaven i que eren el resultat de treball del curs passat. Amb la presència de Mn. Jaume Camprodon, bisbe, que presidí l'Eucaristia final i del responsable de la Vicaria de Pastoral, els laics valoraren les propostes que juntament amb les dels capellans i les dels religiosos i religioses seran el fonament de la Jornada Conjunta Diocesana que és el pas proper en aquest pla de treball que portarà tots plegats, després d'aquesta reflexió, a un programa d'acció pastoral.

En les votacions dels laics s'ha manifestat el desig d'una més gran participació en la vida de l'Església diocesana urgint la creació dels consells pastorals no merament consultius a nivell de parròquia i de tot el bisbat, d'estar molt amatents al món d'avui i per això es proposa la creació d'un secretariat de Pastoral Familiar i d'un Equip diocesà responsable de la pastoral dels joves; en tercer lloc es recalca la necessitat de treballar, de crear i potenciar els petits grups, les petites comunitats com a camí d'evangelització.

Il·lusió i realisme

S'ha treballat amb il·lusió i amb realisme i també amb voluntat d'eficàcia, aquest és el text final de les propostes que presentaven: «Expressem la nostra

esperança i el nostre desig d'una Església diocesana renovada. Amb tot i coneguent la realitat del bisbat no ens fem massa il·lusions d'un canvi ràpid i en profunditat. Estem convençuts que el camí serà lent. De totes maneres com a senyal concret de la voluntat de caminar tots plegats en aquesta línia:

PROPOSEM un termini de dos mesos —una vegada acabada la Jornada diocesana— per a la creació del Secretariat de Pastoral Familiar.

PROPOSEM que abans d'acabar el curs (mes de juny) estigui constituït i en funcionament el Consell Diocesà de Pastoral»

Tant de bo que aquestes il·lusions siguin ben aviat una realitat.

Salomé Marquès

Bisbats i Moviments

La Generalitat estudia el problema de la droga

BARCELONA (Barcelona). — La Generalitat prepara un estudi sobre l'incidència de la droga a Catalunya, segons han confirmat a Europa Press mitjans especialitzats. Han afegit que segurament demanarà ajut al Ministeri de Sanitat perquè l'anàlisi es faci de la manera més profunda possible.

Mataró: 1 Setmana de la Joventut

MATARO (Maresme). — La Ponència de Joventut de l'Ajuntament mataroní organitzà una «Setmana de la Joventut».

La intenció dels organitzadors era conèixer els problemes que pateix el jovent mataroní per intentar de posar-hi remei. D'antuvi, aquesta «Setmana» ha estat plena d'actes pensats perquè els joves participin.

La «Setmana de la Joventut» començà amb una cercavila protagonitzada pel grup «Setrill» i el dissabte al vespre hi hagué un gran ball popular a la Plaça de Santa Anna, al bellmig de la ciutat.

Foren importants les xerrades que tingueren lloc sobre temes que preocupen al jovent com l'atur, l'objectiu de consciència, la delinqüència, etc. En l'aspecte d'espectacles destaquen uns concerts de rock i de jazz i un campionat de futbol-sala.

Potser la nota més curiosa de la «Setmana» fou la idea de l'Ajuntament d'instalar una Tribuna Oberta, és a dir, un micròfon i un piló de papers a la Plaça de Santa Anna, per tal que tothom dibuixés o escrivís allò que li preocupava més. Després, l'Ajuntament ho recollirà i mirarà que s'en pot fer de cara al futur.

M. Josep Recorder S.

Nous claretians a Girona

El dia de la festa de Sant Antoni M. Claret, a Girona, es consagraren a Déu i al servei de l'Evangeli i de l'Església, els dos noviciats en Pere Gil i en Josep Iborra. Al mateix acte renovellaren llur consagració, els estudiants Màxim Muñoz, Agustí Miarnai i Josep Alentà.

La celebració eucarística fou presidida pel Sr. Bisbe, Jaume Camprodon. Hi assistiren alguns familiars dels nous claretians, gran nombre de fidels i bastants clergues i claretians d'altres comunitats.

Que el Senyor els doni perseverança i que l'exemple d'aquests joves es vegi seguit per molts d'altres. Per Crist val la pena de jugar-s'ho tot.

Bisbe de Tortosa: No s'ha de renunciar a la formació religiosa

TORTOSA (Baix Ebre). — «La renúncia a la formació seria un antitestimoniatge davant la Comunitat Cristiana, encara en el cas de que els pares la garantitzessin per altra via», diu Mons. Carles, Bisbe de Tortosa, en una carta a propòsit de la formació religiosa que han de rebre els infants a l'escola.

El Prelat remarca que «seria difícil» d'entendre que uns pares que renuncien conscientment a la formació religiosa a l'escola privant a llurs fills d'una ajuda bàsica en la maduració religiosa, desitgessin, d'altra banda, la recepció pels mateixos del Baptisme o de la Primera Comunió o de la Confirmació».

D'altra banda, afegeix que «cada alumne fill de creients, a fi de poder-se insertar com a tal en la cultura actual, ha de tenir un coneixement orgànic de la fe cristiana transmesa no com una parcel·la més dels saber, sinó com una fe viva que dona sentit a la vida sencera. No es tracta de qualsevol mena d'informació sobre el fet religiós»

Prensa religiosa catalana: una dilatada experiència

Des de sempre hi ha hagut a casa nostra revistes d'inspiració catòlica així com òrgans, butlletins, etc fets amb mentalitat cristiana i adreçats als creients i als no creients. Si existeixen des de la segona meitat del segle XVII publicacions catalanes, tan bon punt nasqueren sortiren les revistes religioses. Esmentar-ne ni que sigui de passada una tria fora una labor ben cansada pel lector. A grosso modo gosaria dir que m'hem tingut sobre un miler. Unes amb una dilatada vida com La Paraula Cristiana i d'altres ben efímera, a vegades d'un sol número.

Actualment disposem d'una vintena de publicacions religioses a les quals cal sumar el setmanari que tenim a les mans. D'aquestes hi ha òrgans de caire teòric i adreçats a un públic especialitzat. És el cas d'Eina (Barcelona 1978), Qüestions de Vida Cristiana (Barcelona 1960), Quaderns de Pastoral (B. 1969), Revista Catalana de Teologia (B. 1976), Saó (València 1976), etc. Són unes revistes de caire erudit comparables a les seves germanes d'altres temes com Randa, Recerques, Els Marges, Fonaments Administració Pública... que analitzen profundament temes d'interès ben concret.

Altres publicacions van específicament dirigides al clergat i als estaments eclesiàstics directament afectats. Són revistes de caire mensual a diferència del bloc anterior erudit que és semestral, bimensual o trimestral. Esmentem Correspondència de Diàleg Eclesial (B. 1964), Documents d'Es-

glésia (B. 1966), Església d'Urgell (La Seu d'Urgell) Església de Tarragona (Tarragona 1869), Plantel (Vic 1944), etc. que tenen una difusió limitada amb el tema i manifesten el sentit de l'Església davant la normativa i vida del cada dia.

Finalment cal citar les humils i difoses amb uns tiratges extraordinaris respecte les altres revistes catalanes **Fulls Parroquials** que amb el nom de Full Diocesà editen els Bisbats de Vic, Tarragona i Solsona amb una periodicitat setmanal i repartides arreu de les parròquies del Principat.

Aquest panorama s'incrementa paulatinament i respon a la necessitat de l'Església de vincular-se efectivament amb el poble amb l'ús de la llengua vernacle. Ni que sigui de passada no podem oblidar l'importantíssim paper del Monestir de Montserrat amb el suport total de publicacions com Serra d'Or, L'Infantil-Trezevents i l'edició de llibres amb les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. També altres Monastirs o Bisbats han impulsat revistes com Cavall Fort, Oriflama... per citar només les més conegudes o la munió de comarcals que han trobat aixopluc a les parròquies emparant-se abans de la llei de premsa del 1966 amb el Concordat.

La premsa religiosa s'enriqueix amb Catalunya Cristiana i dona un altre pas vers la seva normalització però malgrat tot no podem oblidar el ric i immediat passat amb una floritura immensa de publicacions amb fins i tot un diari catòlic, el conegut El Matí (B. 1929) que es va mantenir amb bona vida econòmica i ferma difusió fins la guerra civil que fou incautat.

En aquesta primera columna «De tots colors» hem volgut fer alhora un homenatge i una nota sobre tots els precedents de la premsa religiosa donant notícia de les publicacions actuals que d'altra banda hom pot contemplar a l'exposició de premsa catalana actual que travessa el país visitant totes les comarques.

Josep M. Figueres

Breus

Sant Sadurní de Rotgers: Recuperació d'una joia del romànic

BORREDÀ. (Bergadà). —

L'església romànica de Sant Sadurní de Rotgers, antiga sufragània de Borredà (Bergadà), ha estat netejada i restaurada, en una primera fase. Una quarantena de borredanencs, animats per la Paolà i amb el suport de tot el poble, participaren en una jornada de restauració de Sant Sadurní, joia del romànic comarcal, y que feia molt de temps era abandonada. En poques hores les mates i verdisses que arrelaven en lloses i murs de desapareixeren totalment, els voltants, quedaren nets i s'emprengué la tasca d'escatar els murs interiors del morter i arrebossat tardà que impedia de veure l'aparell romànic.

L'obra de neteja ha permès, a més, d'apreciar una nova riquesa arquitectònica, com no sabem que en tingui cap altra església del país: en uns murs fets tots de carreu trencat al martell i sense cap mena d'ornamentació, al constructor se li va acudir 'ornar el parament interior de l'absis amb un fris d'un perfecte «Opus Spicatum» o pedres disposades a manera d'espiga o d'espina de peix, d'una altura total d'uns 25 a 30 centímetres.

Xavier Cell

En marxa la 34 campanya d'exercicis pre-militars

VIC (Osona). — Ha donat començ, per 34 any consecutiu, la Campanya d'Exercicis Espirituals pre-militars, destinada als «quintos» de la llei del 79. Més que uns exercicis clàssics, podríem dir que són uns dies de trobada, de reflexió en veu alta, de noves amistats, d'orientació cristiana i humana i especialment, com diu el Sr. Bisbe en la carta-invítació: «l'ambient dels "exercicis" és molt provechós als ajudats a veure Jesucrist de més a prop». Les tandes seran en un total de nou, repartides entre els joves de les diverses comarques, i tindran lloc a Vic, La Gleva, Hostalet de Balenyà i Manresa. La conclusió general de la present campanya es farà el diumenge, 16 de desembre, al santuari de la Verge de La Gleva, on hi seran presents persones vinculades al servei militar. Cal dir que en la campanya de l'any passat hi participaren 250 «quintos» i que sumen ja més de 14.000 els joves que s'han beneficiat d'aquesta experiència durant aquests llargs anys que la Delegació Diocesana de Vic en té cura.

Xavier Cell

Mataró: Benedicció de l'Església de sant Pau

MATARÓ. (Maresme). — L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Narcís Jubany, bené la nova Església de Sant Pau, situada al barri d'El Palau-Matadero de Mataró.

Després el cardenal visità les diferents dependències de Sant Pau acompanyat pels fidels, i com a comiat fou ofert a tothom un refresc.

A tots els assistents a l'acte, entre els que hi havia les principals autoritats mataronines, se'ls entregà un recordeu de l'inauguració de l'Església.

Cal assenyalar que la Església de Sant Pau és una part més de la Parròquia de Sant Simó, la qual es troba una mica desplaçada d'on vivien la majoria dels feligresos. Per solucionar això, Sant Pau ha estat construïda al mateix barri, en uns terrenys cedits pel Patronat Induro, institució que promou la construcció de vivendes socials i serveis públics. D'ambdós centres de culte se'n ocuparà el rector mossèn Colomer.

Terra Alta: XXIII curset prematrimonial comarcal

En la setmana del 22 al 27 del propassat octubre es feu a Gandesa el XXIII Curset Prematrimonial Comarcal. Hi participaren les parelles d'arreu de la comarca que tenen previst casar-se en els pròxims mesos.

El curset és un instrument pastoral, que les diferents edicions han demostrat força valuós. Durant dues hores cada dia, al vespre, els nuvis es reuneixen al saló parroquial de Gandesa. I amb l'ajut de xerrades, colloquis, enquestes i audiovisuals s'els ofereix oportunitat de informar-se i reflexionar sobre qüestions que els poden interessar de cara a la nova etapa de la vida que van a emprendre. Títol que l'assistència al curset comporta sacrifici, i malgrat el caire d'obligatorietat, les joves parelles en surten satisfetes.

Dirigeixen el curset l'equip de capellans de la comarca i un grup de laics, també de la terra. És de notar que el curset, dolçament, va evolucionant de car a més clara i forta continguts catequètics: fe, Església, sagraments, moral... I així precisament és el que justifica que cridem al curset als nuvis que demanen «casar-se per l'Església».

Miquel Romero

A celebrar el proper dia de desembre

El nen, tema central de la Jornada de les Migracions

La Jornada de les Migracions es celebrarà el dia 2 de desembre, primer diumenge d'Advent. El tema central del present any és «El nen emigrant». Conèixer la realitat humana i pastoral de les víctimes innocents del fenomen migratori, intentar fer nostra la defensa de la seva causa, són objectius que es volen assolir. La Jornada no pot limitar-se a un edicte; ha d'emmarcar tot un procés de treball a diferents nivells, i més quan als deu principis tant curosament redactats a la Declaració dels Drets del Nen no es fa cap esment concret de la protecció del «drets específics» dels nens emigrants. Amb dades exactes es pot observar que les situacions reals per les que transcorra la vida d'aquests petits desplaçats són l'exacta síntesi de la mateixa Declaració. Discriminació, represió, analfabetisme, explotació, prostitució, fam i un llarg de problemes que es veuen obligats a sofrir els fills dels treballadors emigrants. Es calcula que a tot el món hi han més de deu milions de petits desplaçats. A Europa, n'hi han tres milions i mig; tres cents mil són espanyols... sense comptar els que es desplacen dins la geografia del propi país.

Cristianes fidels a la classe obrera (IV)

Naixement d'una nova JOC; Dificultats i esperances

Cada diumenge, una colla de famílies obreres es reunien al convent de les Germanes de l'Assumpció, al carrer de Sant Gervasi. Feien unes xerrades, una mica de tertúlia i uns actes de pietat. Tots hi participaven contents. Els fills, joves, també hi eren. Tanmateix hi havia uns interrogants: «això, als joves els serveix? els ajuda a tirar endavant? Eren preguntes que es feia mossèn Ignasi Cases, capellà de les monges. D'una banda, recordava els passos fets per la FJC i la ressonància que li arribava de la JOC belga i francesa, àdhuc argentina. Paral·lelament, en els suburbis de Barcelona, al Bon Pastor i a Can Tunis, els mossens Cortines i Cuspinera, respectivament, cadascú amb llur estil, iniciaven un camí semblant com a resposta als joves obrers.

Ignasi Cases treballava també a l'Escola d'Assistents socials. Això li possibilitava una sortida a Bèlgica l'any 1948. La visita al fundador de la JOC no es feu esperar. Li explicà la situació. «Mireu-li digué— a Barcelona, a Espanya, les coses són molt difícils. Anem fent una JOC sense que el bisbe en tingui coneixement, perquè sabem que no ho vol. Han estructurat l'Acció catòlica d'una manera que qualsevol moviment obrer autònom no hi cap». Monsenyor Cardijn intervingué: «Però com pot ser això? Si la JOC és volguda pels bisbes aquí i arreu?». Novament preguntà: «I de la JOC de la FJC què en queda? I el doctor Albert Bonet què fa?». Mossèn Cases respongué: «Si durant la guerra civil foren perseguits, ara, és la pròpia jerarquia que l'ha disolt». I el doctor Bonet no en sé res. De fet, em sembla, ha quedat ben desconcertat. La conversa s'allargà. A la fi, el consiliari de la JOC, buscant una sortida, digué: «Reuniu-vos. És possible que fent moltes reunions no feu res, però si no us reuniu tampoc no fareu res». I així, amb aquest recolzament moral se'n tornà a la lluita.

Mossèn Pere Tarrés, un dels grans animadors de la FJC no pas encara capellà aleshores, sinó exercint generosament la medicina, era director de Càritas Diocesana de Barcelona. El càrrec el feia estar preocupat per a realitzar una acció més profunda enmig del món dels pobres. Per això reunia capellans amb l'objecte d'intercanviar idees i experiències. D'aquí l'interès de tots per a un camí vàlid per a l'evangelització de la joventut obrera davant la situació eclesial i política en què es trobaven. Vet aquí un altre fet que incidia en la formació d'unes seccions jocistes.

D'altra banda, l'OCPD anava fent el seu camí. Els grups jocistes anaven creixent amb el seu estil. L'ajuda d'un butlletí ciclostilat i la col·laboració a la revista interna de l'associació, «Radar», vertebrava

el moviment naixent. Tot plegat feia que ja es comencessin a destacar alguns joves. L'educació jocista havia desenvolupat uns autèntics llevats de militants. Entre altres, cal recordar a Josep Castaño, Miquel Juncadella i Lleonard Ramírez. L'atenció a la vida obrera animada per la fe en Jesucrist els feia desco-

brir una pila d'injustícies. Per això no és estrany que es comprometessin a buscar solucions. Amb aquest esperit anaven ajudant als companys a prendre consciència de la pròpia situació. Però mentre les actuacions no tingueren una ressonància pública no hi hagué problemes. Tanmateix, arribà el moment. El juny del 1948, «Tribuna», el periòdic mensual de l'OCPD, fou suprimit per ordre governativa. La causa: un article sobre les mutualitats laborals per a les quals es demanava una veritable representació. El bisbe Gregori Modrego, que apreciava l'OCPD, es molestà. De fet, no volia conflictes i enfrontaments amb el govern. També el Consell Diocesà de Joves d'Acció Catòlica li manifestà el seu descontent per la proliferació de grups de JOC. Resultat: molts consiliaris abandonaren la tasca i el mateix mossèn Amadeu Oller aconsellà bonament que els grups de JOC abandonessin el local. La que després s'ha anomenat «fugida dels consiliaris» deixà sols altra vegada els convençuts de veritat. Calia tornar a començar.

Com podeu veure el camí era difícil. Només el profund convenciment que la JOC era un mètode vàlid per a l'educació cristiana dels joves treballadors podia fer anar endavant. Jaume Cuspinera, el vicari de Can Tunis, digué a Ignasi Cases: «Com que no ets capellà de la nostra diòcesi, estaràs més lliure per a ajudar-nos a tots. Tirem endavant». També els joves militants per la seva banda es llençaren sense por a la fatiga. Juncadella i Ramírez van engregar un grup a la parròquia dels Dolors, a Sants, amb l'ajut del vicari, mossèn Viladric. Però durà poc temps davant la incompatibilitat entre rector i vicari que va succeir-lo. Tanmateix, sense moure's de Sants trobaren aixopluc a casa d'un ferrer jubilat. El fill, en Pere Oliveras, encara seminarista, hi posà tot l'entusiasme. També, a la parròquia de Sant Francesc de Paula, Josep Castaño i altres iniciaren un grup. Tots plegats es trobaven i arribaren a editar un ciclostil un butlletí bimensual amb el nom de «Responsables». Així mateix, l'anany de crear un moviment d'Església dugué als joves dirigents a buscar contactes amb la JOC d'altres països. Pel juny de 1949, Lleonard Ramírez aconseguí un passaport especial per anar a París amb motiu del partit de futbol entre Espanya i França.

Lluís Banet i Armengol

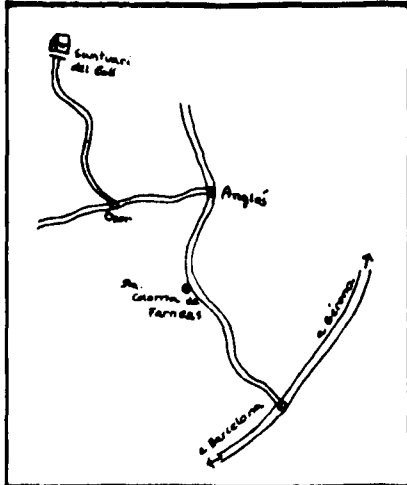
Aquest diumenge, 11 de novembre, gran trobada d'escursionistes a prop d'Osor

La Missa del Muntanyenc, al Santuari de la Mare de Déu del Coll

OSOR. (La Selva). — El Foment Excursionista de Barcelona, ha organitzat el dia 11 de novembre una missa en memòria dels muntanyencs morts durant l'any, tal com es va fer des de l'any 1957 en diferents ermites i santuaris de les diverses comarques de Catalunya. Enguany se celebrarà al Santuari de la Mare de Déu del Coll, a Osor.

Un lloc paradisiac

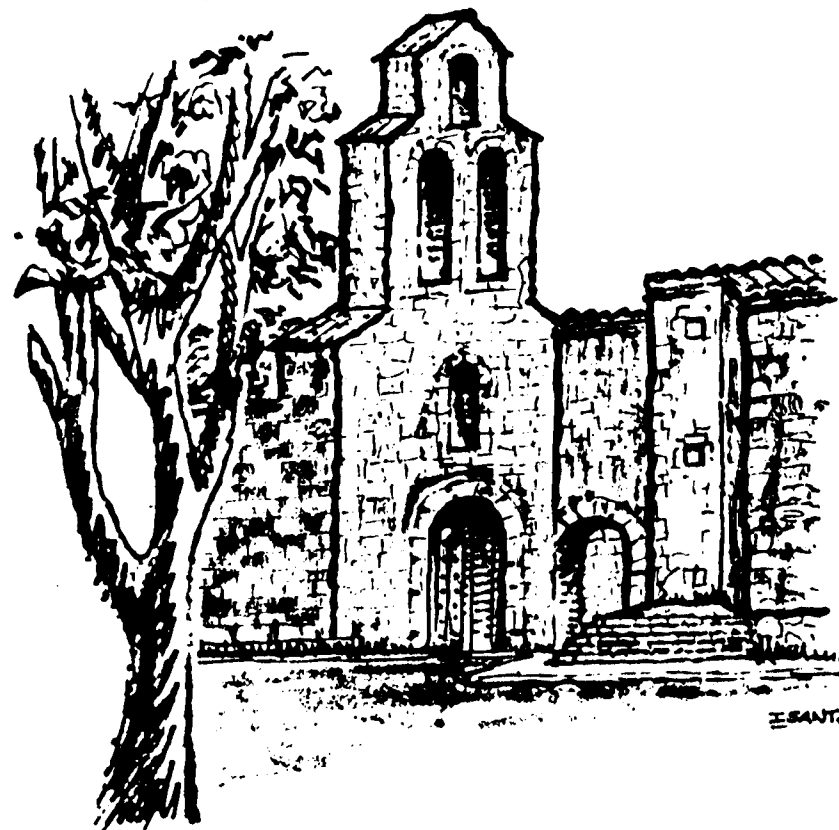
Aquest santuari, situat a la serralada de les Guilleries, a 825 m. d'altitud, està emplaçat com indica el seu nom, en un coll natural entre Susqueda i Osor, amb la particularitat que és a l'esmentat coll onparteixen els dos termes, amb la curiosa forma de que l'església i casa rectoral és d'Osor i l'hosteria i la plaça són de Susqueda. És d'estil romànic, d'una sola nau, bastant gran però de senzilla construcció, amb pocs ornaments. La seva construcció es situa a finals del segle XII — aproximadament entre els anys 1184 i 1187 —, té un gran absis i un camp-

nar d'espada de dos pisos sobre la façana. De tots els seus ornaments no en queda gairebé res — tant sols la part inferior d'un retaule de l'any 1687 — degut a les guerres i revoltes del nostre malaurat país.

Facilitats d'allotjament

Per pujar al santuari ens hem de situar a Osor, ajuntament d'un miler d'habitants, comarca de la Selva, partit judicial de Santa Coloma de Farners, a uns 20 km. d'aquesta població. Des d'Osor, començant per un pont que creua la riera, hi ha una esplèndida carretera asfaltada, per-

tanyent a una moderna urbanització, que en 7 km. porta fins al santuari, desembocant en una ampla plaça on poden aparcar els vehicles. D'aquesta plaça es contempla una bella panoràmica de les Guilleries, amb l'embassament de Susqueda al bell mig i un sens fi de cims i turons que

si no hi ha boira dona goig de contemplar. El rector del santuari és Mossén Pere Devesa, d'Osor (Girona).

També hi ha l'Hostal del Coll, molt ben preparat, amb unes 20 places per allotjament i gairebé un centenar al restaurant.

A Manresa, procedents de tot Catalunya

Una seixantena d'abadesses i priores parlen de monaquisme

MANRESA. (Bages). — Més de seixanta abadesses i priores s'han reunit a Manresa per celebrar les Primeres Jornades de Vida monàstica i contemplativa (5 a 9 de novembre). Totes les participants procedien de monestirs catalans.

Entre els ponents, figuraven el bisbe de Màlaga, Ramon Buxarrais, l'abat de Montserrat, Cassià Just, i altres abats de Catalunya. Va assistir a aquestes primeres jornades l'ar-

quebisbe de Tarragona, Josep Pont i Gol, president de la Conferència episcopal catalana.

En el temari, s'han de destacar els estudis que fan referència a la presència de la vida monàstica en la societat actual, a la soledat a les tasques industrials a dins dels monestirs, etc. Un advocat laboralista intervingué en les Jornades a fi d'orientar les religioses sobre el treball en els monestirs.

No afirma Convergència Democràtica de Catalunya

«Els ajuntaments no han de pronunciar-se sobre l'avortament»

BARCELONA. (Barcelonès). — «Som contraris al fet que els ajuntaments prenguin acords que no corresponen a la funció que els és pròpia», afirma una nota tramesa pels responsables de política municipal de Convergència i Unió a llurs regidors.

La nota es refereix a la postura de la coalició, que s'ha oposat a que els ajuntaments de Barcelona i de Terrassa es solidaritzin amb les dones jutjades a Bilbao per pràctiques avortives, i es diu que aquesta és una tasca que correspon al parlament, no als ajuntaments.

En el comunicat intern de CiU es diu: «és presumible que l'actitud proavortista en els ajuntaments es tracta d'una consigna als regidors del PSUC i del PSC (PSC-PSOE)».

Com ja se sap, Convergència Democràtica no té una línia definida

tocant al tema de l'avortament. Una militants són contraris a la seva legalització, en tant que uns altres la promouen obertament. Mentre regidors de Barcelona i Terrassa s'hi han oposat aquestes darreres dies, una regidora tarragonina de CiU publicava un article al diari provincial demanant la legalització de les pràctiques avortives.

Així mateix, el partit ha anunciat en diverses ocasions que deixa llibertat de vot, a llurs parlamentaris, sobre aquest tema.

El senador Emili Casals va demanar recentment a Convergència Democràtica de Catalunya que es pronunciés sobre aquest tema, després que una destacada membre d'aquest grup polític es pronunciés a favor de l'avortament.

Sant Pere de les Puel·les

Les benedictines tornaren per un dia al seu ex monestir

BARCELONA. (Barcelonès). — La comunitat de religioses de clausura més antiga de Barcelona i de les més antigues de tot el Principat, és possiblement el monestir de Sant Pere de les Puel·les.

Fundat al segle IX pels comtes de Barcelona, consagraren la primera església el 945, fa doncs més de mil anys. Aleshores construïren un monestir protegit pels monarques catalans en un lloc idíl·lic: bastit sobre l'antiga ermita de sant Sadurní al damunt d'un turonet i al costat d'una riera fora de les muralles de Barcelona. Amb el pas dels segles tot això es convertí en el centre de la ciutat, que és ara la barriada de Sant Pere, al costat de l'Arc de Triomf i l'estàtua de Rafael Casanova.

Fins 1835

Les monges hi visqueren fins a l'exclaustració de 1835, que foren dispersades i el monestir derruït, va salvar-se tan sols l'església que continua com a parròquia. Abans ja ho era i l'abadessa mitrada tenia uns domers que s'ocupaven de les tas-

ques parroquials. Les monges es reconstituïren i construïren un nou monestir a Sarrià ara fa cent anys. Es per això que ara celebren el centenari del nou edifici i han volgut retornar, encara que només fos per unes hores, a la seva antiga casa al barri vell. Cantarà una missa amb els seus antics feligresos que presidí el cardenal arquebisbe de Barcelona, doctor Jubany. Es tractà d'una celebració en la que a més del rector mossèn Joan Lluís i el vicari mossèn Manuel Vall de la parròquia hi participaren mossèn Llauredó, arxiprest de la Catedral, mossèn Anton Devesa familiar del cardenal, mossèn Vergés, capellà de les monges benedictines, mossèn Balcells beneficiat de la catedral i que treballa en l'arxiu i per tan està molt relacionat amb l'arxiu del vell monestir i el canonge Muñoz delegat episcopal per a les religioses. En la homilia el doctor Jubany analitzà les activitats de les verges consagrades a Déu i les exhortà en la seva fidelitat a l'Església.

La perfecció del gregorià

Les benedictines, seguint la vella

tradicció cantaren, dirigiren els cants gregorians i tocaren l'harmonium amb gran encert; a la poca estona més d'un parroquià es sentí emocionat per tanta perfecció. En acabar la celebració, les monges, amb cara de felicitat, admiraren les restes de la que havia estat església monàstica romànica, destruïda repetides vegades per guerres i revoltes i actualment reconstruïda amb més o menys encert.

Aquest retrobament d'unes monges contemplatives, i per tant, de clausura, que feien una sortida extraordinària per visitar la seva antiga casa, fou emocionant no tan sols per les benetes sinó pels feligresos que les reberen. La seva entrada a l'església fou amb totes les campanes al vol, cosa que sorprengué a les monges. Aquell repic extraordinari simbolitzava el retrobament físic tot i que les dues comunitats mai s'havien ignorat. Molts feligresos recordaran que moltes vegades havien sentit a mossèn Llorenç Garriga parlar de la vella comunitat monàstica i de l'edifici desaparegut fa més d'un segle on s'allotjava.

F. C. V.

Encuentro de maestros

El próximó tendrá lugar el día 18 de noviembre a las 10.15 de la mañana en la parroquia de Ntra. Sra. de los Angeles, (Balmes-Valencia). El tema: «Visió dels partits polítics sobre l'escola» a cargo de Jordi Sales. (Información: Montse. Sardá. Tel. 958.44.99).

«La meua vida pública és pràcticament acabada», ha afirmat

El cardenal Tarancón anuncia la seva pròxima retirada

El cardenal Vicente Enrique y Tarancón, arquebisbe de Madrid i president de la conferència episcopal espanyola, ha celebrat les noces d'or sacerdotals. Amb aquest motiu i unes declaracions al diari «ABC» ha afirmat: «La meua vida pública és pràcticament acabada».

El cardenal Tarancón — que ha estat anomenat «el cardenal de la transició» — nasqué a Borriana el 14 de maig del 1907. Estudià als seminaris de Tortosa i València. Rector a Vinaròs i després a Vila-real, fou nomenat bisbe de Solsona el 1948. Les seves fluvials i — en aquell temps — renovadores pastorals li donaren fama arreu de l'Estat espanyol. Des del 1958 fou secretari de l'episcopat espanyol. Ocupà successivament les seus d'Oviedo, Toledo i, finalment, des del 1971, Madrid. El mateix any succeïx a l'arquebisbe Morcillo en la presidència de la conferència episcopal espanyola, per la qual ha estat elegit en tres ocasions.

L'home de la transició

Sens dubte, el cardenal Tarancón — gairebé ningú no el coneix pel seu primer cognom — ha estat l'home públic més important de l'Església espanyola en els últims anys del franquisme i en els primers de la reforma. Aquest paper decidí en moments difícils per a l'Església i per la societat espanyola. Tarancón l'ha fet — sembla ser l'opinió majoritària — amb habilitat, amb perspicàcia.

Però la paradoxa és que el qui fou bisbe de Solsona era considerat un eclesiàstic amb notables limitacions, o, dit d'altra manera, sense un talent especial i no es pot dir que aquest judici fos equivocant, però potser oblidava que Tarancón és un home hàbil, que coneix les seves limitacions, que ha sabut buscar col·laboradors diferents però útils — des del jesuïta Paltino, l'home del contacte polític, al bisbe Iniesta, potser el bisbe més a

l'esquerra de l'episcopat —, que és un home popular que domina les relacions humanes. És possible que tot això li hagi facilitat la tasca de promoure el progressiu allunyament de l'Església del règim franquista i de situar-la sense traumes en la nova situació.

«La meua vida pública està pràcticament acabada. Perquè Déu ho ha volgut així, jo he estat l'home de la transició de l'Església espanyola. Ara cal emprendre una nova etapa i cal que sigui un altre el qui la dirigeixi», ha dit Tarancón a les seves declaracions publicades al diari «ABC». Un anunci que confirma els rumors que parlaven d'una creixent disminució del liderat eclesiàstic del president de la conferència episcopal espanyola — actualment dirigida més col·lectivament — però que no significa una immediata dimissió del seu càrrec d'arquebisbe de Madrid i de president de l'episcopat, ja que en un lloc i altre hi resten un parell d'anys.

El cas Añoveros

En aquesta entrevista, Tarancón insisteix en el fet que la seva política eclesiàstica en els darrers anys del règim franquista fou inspirada per la santa seu — especialment per Pau VI — i que trobà el sosteniment de la majoria de l'episcopat espanyol. Els moments més difícils foren, diu, «el cas Añoveros» i quan Pau VI es manifestà amb motiu de les execucions del setembre del 1975. Semblava que la ruptura entre Església i Estat era consumada, i jo comprenia que era dolent per a tots. Sortosament no s'hi arribà. Però em va costar molt.

Un govern d'esquerra

Amb la seva habitual franquesa en el parlar, l'arquebisbe de Madrid comenta la possibilitat d'un govern d'esquerra i la seva relació amb l'Església: «Seria una experiència nova perquè no ens serveix la de l'any 1933. Intueixo que seria menys per-

illosa que aleshores. Crec que, per les raons que siguin, no volen enfrontar-se directament amb l'Església, encara que ho facin indirectament. Potser perquè l'Església defensa uns valors morals que tenen encara molt de pes en la societat espanyola. Crec que la relació seria menys fàcil, però tampoc extremament difícil».

Pel que fa a les qüestions internes a l'Església, manifesta, per una part, el seu desig d'aconseguir — abans de la seva dimissió — una millor organització de la diòcesi de Madrid, tot creant unes diòcesis perifèriques. Per l'altra, admet que l'Església espanyola es troba en una etapa de certa atonia — «fa la impressió de cansament» — i que caldrà enfrontar-se amb problemes nous que no resolgué el Concili: «Així es veu una mica aturats fins que no reprenguem el camí».

«Mai la guerra religiosa però tampoc la abdicació dels nostres deures»

L'arquebisbe de Toledo es pronuncia contra el divorci

Toledo. El cardenal primat de Toledo i ex-bisbe de Barcelona, Marcelo González Martín, en la seva homilia amb motiu del començament de la missió popular de Toledo declarà que «a Espanya s'estan desencadenant campanyes de premsa o de manifestacions públiques de l'estil més baix a favor del divorci, l'avortament i l'amoralisme sexual».

En la seva homilia, després de parlar de la importància de la missió general de Toledo, cità unes paraules que el sant pare li adreçà a Roma: «Els progressistes destrueixen l'autèntic progrés, també en la fe» i afegí ell: «Is exhorto a predicar i a ajudar a viure la vida cristiana aquí a Toledo amb fidelitat plena en la doctrina i en la moral segons el que el papa i els bisbes, en comunió amb ell, venen proclamant».

Pel que fa al divorci digué: «A Espanya s'estan desencadenant campanyes de premsa o manifestacions públiques de l'estil més baix a favor del divorci, l'avortament i l'amoralisme sexual. Aquestes xacres, uni-

des a totes les altres, com la injustícia social, el consumisme, la mentida, la manipulació política, destrossen la consciència moral dels individus i els pobles».

Conclougué: «Sapiguem reaccionar i defensar la nostra fe. I mai la guerra religiosa, però igualment mai l'abdicació dels nostres deures de cristians per covardia, per confusió o per complaença i del·lilitat amb el que demana el món en nom del desordre, de les passions o dels interessos polítics merament humans o partidistes.»

Aquestes declaracions del cardenal primat a la tornada de Roma després de ser rebut en audiència especial pel sant pare, semblen l'origen, segons preveia «Diario 16» fa uns dies, d'un moviment contra el divorci i l'avortament, capitanat pels prelats més conservadors de l'Estat espanyol. Adhuc l'audiència privada amb el papa podria estar relacionada amb l'homilia i la citació de les paraules del sant pare podria ser-ne una prova.

novetats en llibres d'educació

PAU LOPEZ

Els cristians i l'educació dels fills

Aquest llibre va adreçat als pares i professors cristians, com un ajut per a trobar millor el camí que els permeti educar segons els principis cristians dels nostres temps. Pau López, home sincer i apassionat — com ell mateix es defineix —, ha sintetitzat, per una part, la seva experiència com a professional de l'educació, i, per una altra, les seves conviccions d'home de fe que es projecta vers la societat que l'envolta.

202 pàgines

470 ptes.

PERE FONTAN

L'escola i les seves alternatives de poder

L'escola és i serà motiu de discussió; té massa importància perquè puguem evadir-nos del dret i deure d'analitzar-la. Cal no oblidar-ho: la polèmica escolar és, en realitat, una polèmica social, car l'escola es dona en un context que la condiciona i justifica.

190 pàgines

470 ptes.

A. FERRANDEZ / J. SARRAMONA

L'educació

Aquesta obra materialitza l'experiència i el treball en equip de Ferrandez i J. Sarramona, professors del Departament de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona. La seva finalitat essencial és la de proporcionar una visió panoràmica d'alguns temes fonamentals de l'educació actual.

580 pàgines

925 ptes.

JOSEP PALLACH

Els mestres públics i la reforma de l'ensenyament a Catalunya

Els principis pedagògics de Josep Pallach es podrien sintetitzar en: democràcia, pluralisme ideològic, gratuïtat i catalanitat; tots ells d'acord amb la seva concepció de la societat. Format en les fonts franceses, arreplega la tradició pedagògica catalana dels moviments renovadors de l'Escola Nova, buscant sortides adaptades a les necessitats actuals de Catalunya.

224 pàgines

375 ptes.

son llibres de
EDICIONES CEAC / vía layetana 17 / barcelona

SALUT DE LES VOSTRES
FAMÍLIES
PROTEGIU-LA EFICAÇMENT
BEVENT

AGUA **VITAL** DE FOURNIER

DE LA GARRIGA
GRAN PUREZA DIGESTIVA DIURETICA

El cardenal Etchegaray contra el treball els dies festius

Els familiars han de gaudir plegats dels descans dominical

PARÍS. — El cardenal Etchegaray recorda en el butlletí de la seva diòcesi l'amenaça que hi ha sobre el repòs dominical per la llei que té tendència a autoritzar l'obertura dels comerços en diumenge.

«El públic —manifesta— seria, es diu, àmpliament afavorit amb el projecte (no és del tot segur), mentre els sindicats i la major part de les associacions consultades s'oposen a això ferotgement. No n'hi ha prou que el treballador tingui un dia de descans per setmana. És necessari que la família pugui gaudir-ne plegats, que la ciutat pugui desenvolupar una vida associativa per a la cultura i l'esbarjo, que els cristians puguin reunir-se al voltant de l'Eucariàstia.

No es pot oblidar que són els cristians els qui, a l'Europa industrial, han estat al front de la lluita per a defensar els treballadors contra el maquinisme esberlador dels ritmes humans. Al darrer segle, en un con-

text més religiós que el dels nostres dies, unir el descans dels homes amb el «dia del Senyor» era l'única raó d'aconseguir-ho per a tots. Avui, en una societat secularitzada, molts ja no perceben aquesta unió, però endevinen que trencar-la és amenaçar tant l'home com el cristià, i

mantenir-la és protegir tant una conquesta humana com una obligació cristiana.

Monsenyor Marty i l'avortament

A Reims, on ha estat invitat pel club de la premsa, el cardenal ha declarat que «la vida ha d'ésser respectada des de la concepció».

Responent a una pregunta sobre la pròxima discussió de la llei Vell, l'arquebisbe de París ha reafirmat que l'Església francesa ha d'estar «contra el que atempta a la vida». Però existeixen situacions de penosa misèria, casos dolorosos als quals nosaltres hem d'atendre, i hem d'ajudar els qui estan amb dificultats per a acceptar la vida.

Recordant certes manifestacions del Papa durant el seu viatge a Polònia, el cardenal Marty creu que «no hi ha una missió especial de l'Església a Europa. Contràriament, pot ésser desitjable que l'Església d'Europa reprengui millor la seva missió vers els països del Tercer Món. Aquesta és una de les seves principals missions».

Crítica dura de «L'Osservatore Romano»

Presa de posició de l'Església anglicana sobre l'homosexualitat

A risc de comprometre les relacions ecumèniques, «L'Osservatore Romano» ha criticat severament el recent informe de l'Església anglicana sobre l'homosexualitat.

Una «comissió de treball» de l'Església anglicana recomana situar als divuit anys l'edat de consentiment per a la pràctica legal de l'homosexualitat (establerta actualment als vint-i-un anys), en un informe titulat «Relacions homosexuals» i publicat a Londres.

La publicació d'aquest informe per l'Oficina d'Informació de l'Església anglicana, precisa, en el prefaci, el bisbe de Truro, revd. Graham Truron, no afecta de cap manera l'Església d'Anglaterra. L'informe, que sembla

reflectir el punt de vista d'una part del clergat anglicà, demana als qui volen veure com l'Església condemna sense reserves les relacions homosexuals que tinguin en consideració la preocupació pastoral de l'Església per aquells que no poden lligar-se a la norma del matrimoni.

«L'Osservatore Romano», per veu del teòleg Gino Concetti, ha reaccionat precisant: «Els cristians de totes les esglésies que volen ser fidels al Crist i ser coherents amb les seves ensenyances no poden justificar ni en el pla teòric ni pràctic aquest comportament». Aquest recorda que l'homosexualitat ha estat condemnada pel Papa Joan Pau II durant el seu viatge als Estats Units.

Sense mots

Paraula de vida

Amb tot el teu ésser

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força» (Mc 12-30).

Potser aquestes paraules tan compromeses i totalitàries són lluny de la realitat de la teva vida i a causa d'això et penses que van adreçades a persones amb vocació particular com aquells homes i dones que senten la crida de consagrar-se totalment a Déu.

Tanmateix no és així.

Aquestes paraules es troben al principi de la Llei que Déu ha donat a tot el poble hebreu. I Jesús les ha preses novament per respondre a un escriba —persona molt entesa en qüestions de Lleis— que li pregunta quin era el primer i el més important manament.

Són, doncs, aquestes paraules les que tenen validesa per a tots els homes sense distinció de cap mena. I, per tant, aquestes paraules són també per a tu.

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força».

Jesús no ens parla del cor en el sentit que avui donem nosaltres a aquest mot. Ell l'empra en un sentit bíblic, com paraula que expressa la realitat més pregonada de la persona.

«Estimar Déu amb tot el cor» significa, doncs, dirigir el propi ésser i la pròpia actuació vers Déu en un impuls d'amor.

Aquesta expressió: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor» ja basta per ella mateixa. Però per explicar-ho millor encara, l'Evangeli afegeix: amb tota l'ànima que vol dir la vida; amb tot l'esperit que vol dir el pensament i la intel·ligència, i finalitza amb tota la teva força que comprèn el conjunt de totes les energies. Amb aquestes paraules no es volen considerar tant les distintes facultats de l'home com insistir sobre l'única cosa important, que és estimar Déu amb tot el cor, amb tot l'ésser.

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força».

A la Bíblia no és mai considerat estimar Déu com un pur sentiment o una realitat abstracta. Significa, més aviat, escoltar el Senyor y posar en pràctica la seva paraula que ens invita a servir-lo i a servir els altres.

També Jesús, contestant a l'escriba li diu que després del primer manament, el segon és l'amor al prófame en el qual manament van inclòs tots la resta.

Així podem dir que l'amor a Déu no abstrau l'home del món, no l'allua en una devoció personal. Al contrari, aquell amor és la font permanent i l'estímul que l'empeny a estimar tothom, sense excepcions. Per això és l'única garantia per crear una societat on l'home sigui veritablement respectat. En efecte, Déu, Pare de tots els homes que són germans, és el fonament de la igualtat entre els homes i de la dignitat de cadascun.

Llevat d'aquest fonament la humanitat esdevé racista: l'home, en una o altra manera, veu trepitjada la seva personalitat, neixen odia i divisions entre els homes importants i els inferiors, entre el rics i els pobres, els blancs i els negres, els homes i les dones, els lliberts i els esclaus, els burgesos i els proletaris, etc...

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força».

Amb tot el teu cor, tota la teva ànima, tot el teu esperit, totes les seves forces...

A primer cop d'ull sembla un amor totalment exclusiu. Però si estimes Déu, estimaràs els teus parents perquè Ell ho vol; si estimes Déu, estimaràs els amics o col·laboradors perquè tots són germans que Déu t'ha posat al costat; si estimes Déu, estimaràs la teva professió, la teva feina, perquè de fet són el camí que el seu amor ha preparat per a tu; si estimes Déu, estimaràs els teus estudis perquè vols preparar-te per al disgní que Déu té sobre la teva vida; si estimes Déu, estimaràs l'esport o el lleure perquè saps que Déu desitja que t'ocupis de la teva salut...

Només estimant així el teu cor no serà dividit ni el teu amor serà de mitges tintes.

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força».

Si Déu ha d'ésser estimat amb tot el cor, Ell ha d'ésser l'ideal de la teva vida.

Es així?

Es Déu el centre dels teus pensaments?

Es Déu el motiu de la teva existència?

Es Déu la causa del teu consell?

Es Déu l'amor dels teus col·loquis més íntims?

Hi ha Déu en el més profund del teu ésser?

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força».

Aquells que estimen Déu en donen testimoni i és fàcil de descobrir-ho a través de la seva vida.

Això va succeir-li a Heidi, una estudiant universitària suïssa, mentre efectuava un viatge en «autostop» arreu d'Europa, que la menà a Assís en una trobada cristiana.

De la seva vida familiar tan sols recordava incomprendiments, litigis, ofenses. Un dia, en un estat d'exasperació havia arribat fins i tot a pegar la seva mare. El seu únic refugi... el seu dormitori i la fugida.

Una veu subtil, tal vegada, la invitava a pregar però tot seguit aquesta veu era sufocada per l'esperit de rebeldia i també per les seves idees que arribaven fins a la negació total de Déu.

Heidi s'havia llançat a «gaudir de la vida» amb tot els seus amics. Però ni la mateixa droga no li havia servit per omplir el buit de la seva existència. I ara s'havia trobat amb aquesta gent tant extremadament diferent a la que solia tractar que es preguntava com era possible que aquella rostres apareguessin sempre harmoniosos i bells i d'on provenia aquella pau que espontàniament la penetrava. Va arribar a descobrir-ne el secret: ells estimaven Déu, l'havien escollit com ideal de llur vida.

Heidi va adonar-se que la misericòrdia de Déu li arribava, que li estenia una mà: sí, ella també podia estimar-lo. I va voler jugar-s'ho tot per Ell.

Ara tot ha canviat. De primer, les relacions amb la seva família. Heidi ha comprès que era allò el que l'amor de Déu li exigia i després de dinou anys ha escrit als seus familiars una carta de reconciliació. I els amics? Els estimarà tots amb un cor net i pur per Déu.

Avui, també té validesa per a Heidi:

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu esperit i amb tota la teva força».

Chiara Lubich

Teletip

Llibertat d'emissió per a una emissora catòlica a Honduras

SAN PEDRO SULA (Honduras). — Torna a emetre, sota la responsabilitat del bisbe de San Pedro Sula mons. Jaime Brufau, la Radio Progreso dels jesuïtes, després de la suspensió d'un mes pel govern militar, el qual objectava que als seus programes presentava «cançons protesta i fomentava la lluita de classes». El govern tracta de restringir les activitats d'un 300.000 camperols organitzats a quatre federacions per a pressionar per terres i assistència per a llaurar-les. Diversos camperols han mort en la campanya a mans de les tropes o de grans terratinents.

Els catòlics francesos envien els seus fills al catecisme

PARÍS. — El 75 per cent de famílies catòliques envien els seus fills al catecisme, considerat per una gran majoria com la preparació per a la primera comunió. És una enquesta d'Harris-France difosa per 7F1.

Segons aquesta enquesta, dels francesos que es declaren catòlics, el 88 per cent, envien llurs infants al catecisme primari perquè puguin fer la primera comunió (95 per cent). I també sembla que creuen que la instrucció religiosa és indispensable per a un cristià (47 per cent).

«Per créixer la fe» ho declara necessari el 18 per cent de les persones enquestades.

Itinerari de la natura: un bon mètode per a apropar el nen a la vida del camp

Els nens d'època del consumisme, del boom de la mecanització i dels edificis de deu i vint pisos d'altura són uns éssers allunyats a desgrat seu

Estem parlant fent generalitzacions, admetem-ho, però desgraciadament les excepcions existents no fa més que confirmar la regla. Veient-ho així la Caixa d'Estalvis de Sabadell ha portat a terme una gran tasca al seu mas de Can Deu, situat a l'extraradi de Sabadell, tot proporcionat als mestres, a les escoles, als pares i,

de la Natura. Els arbres, els ocells, els arbustos, els són quelcom del tot desconegut, un misteri que no son capaços de destriar.

en definitiva, als nens, un «Itinerari de la Natura» on els escolars poden entrar en contacte directe amb la vida del camp amb la seva flora i la seva fauna.

A partir de cinquè d'EGB

Els Itineraris de la Natura són reservats a escolars a partir del cinquè nivell d'EGB, i consisteixen en un recorregut per diversos indrets del Bosc de Can Deu, a fi d'observar la constitució del sòl, la seva vegetació i la petita fauna que l'ocupa. La visita, de dues hores de duració es fa en companyia d'un monitor especialitzat, i en el seu transcurs es recullen mostres i es realitzen diversos exercicis didàctics entorn del tema.

Pel present curs que comença, es previst destinar a aquestes visites els matins dels dimarts, dimecres i dijous prèvia concertació feta a les oficines de l'Obra Cultural (Cardenal Gomà, 1. Telèfon 725.95 22), de Sabadell).

Altrament, l'Obra Cultural ofereix també, al llarg de tot l'any, la visita a l'Exposició Permanent instal·lada a la planta baixa i porxos de la masia de Can Deu, on hi ha recollides tres-centes eines de pagès, des d'un càyec fins a un frull d'oli. Aquestes visites, obertes a tot el públic en general, es poden fer cada diumenge, d'onze a una del migdia.

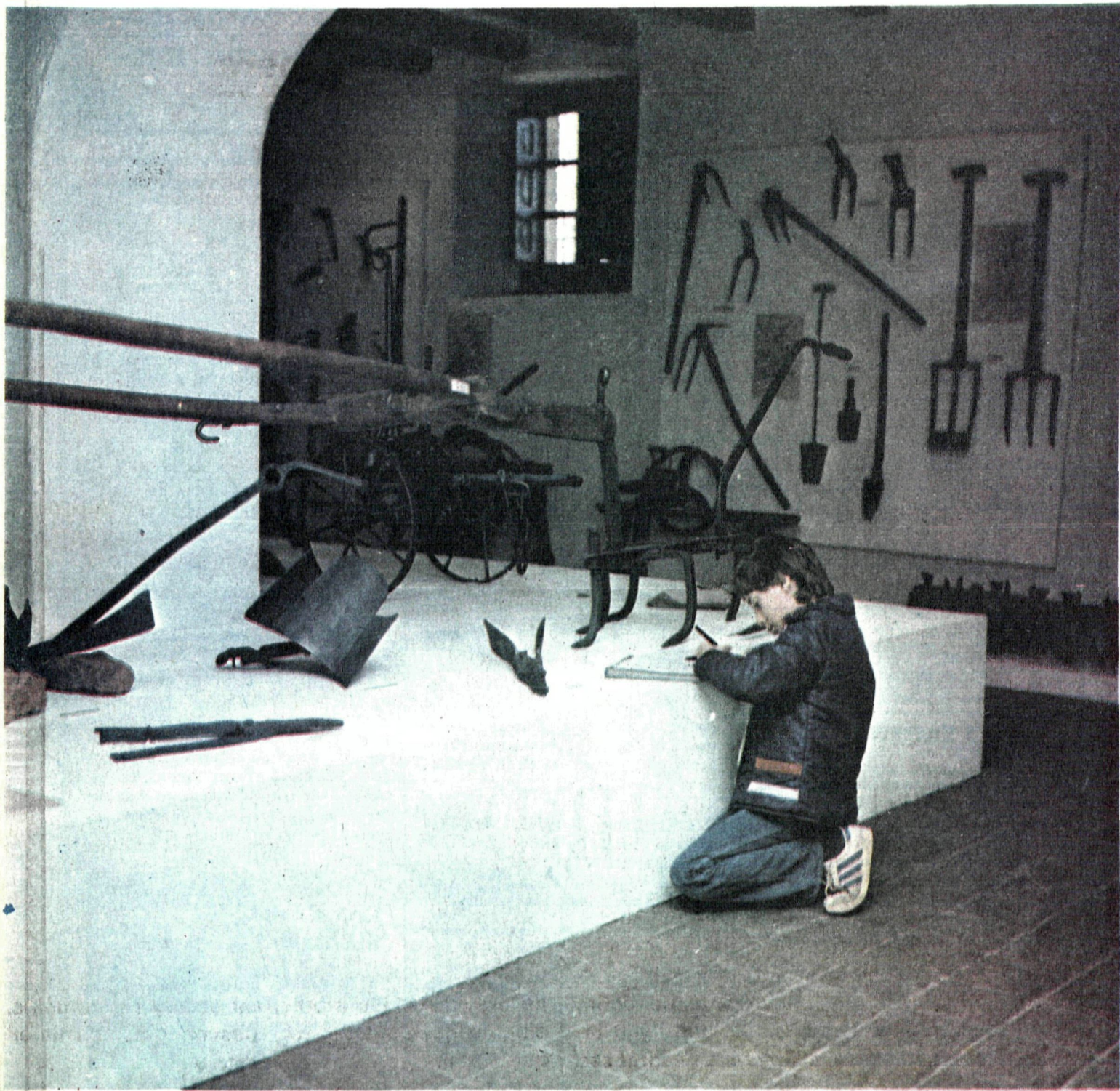
Implantació humana en el medi natural

L'itinerari pel bosc de Can Deu s'ha pensat sobre l'eix d'un tema fonamental: la implantació humana en el medi natural. L'home utilitza els recursos del medi i transforma aquest medi en profit propi. Al llarg d'una part decisiva de la seva història, l'home ha substituït les comunitats naturals pels conreus, que són comunitats molt simplificades en les quals ell realitza la funció d'explo-tador gairebé exclusiu (amb la competència del que anomenem plagues dels conreus), i per boscos també molt transformats en un sentit que considera beneficiós

Amb l'expansió industrial, tot i que segueixen essent bàsiques les explotacions tradicionals de tipus forestal, agrícola o ramader, hem assistit a un canvi immens en molts aspectes de la implantació humana en el medi. El creixement de la població i la seva forta concentració a les ciutats han estat factors importants en aquest canvi. Els centres de producció ja no es troben al costat dels de residència. Neixen les ciutats-dormitori, els cinturons industrials, el problema del transport de grans masses de persones, etc.

Una visita a Can Deu pot donar lloc a moltes refle-

cions al voltant d'aquestes dues fases de les relacions entre home i medi. D'una banda, la masia com a centre tradicional d'explotació de molt diversos recursos, amb una tecnologia associada. D'altra, els fenòmens expansius de la ciutat i de la indústria, que podem constatar durant el viatge a Can Deu i al llarg de l'itinerari.

La revolució tecnològica experimentada per l'agricultura, amb la mecanització explosiva dels darrers temps, no és present a l'itinerari, però pot ésser objecte de treballs complementaris. També es poden realitzar treballs complementaris referents a les modificacions en les relacions socials en passar d'una fase a l'altra. El tema és d'una complexitat molt gran, i ha d'ésser missió del mestre fer comprendre als deixebles l'existència de múltiples interaccions entre el social i el geogràfic, entre l'ecològic i el socio-econòmic.

L'itinerari discorre a través d'un camí assenyalat mitjançant unes fletxes de color groc. També hi ha unes indicacions en els punts en els quals és més interessant detenir-se i comentar alguns aspectes suggerits en aquesta guia.

Museu d'eines del camp

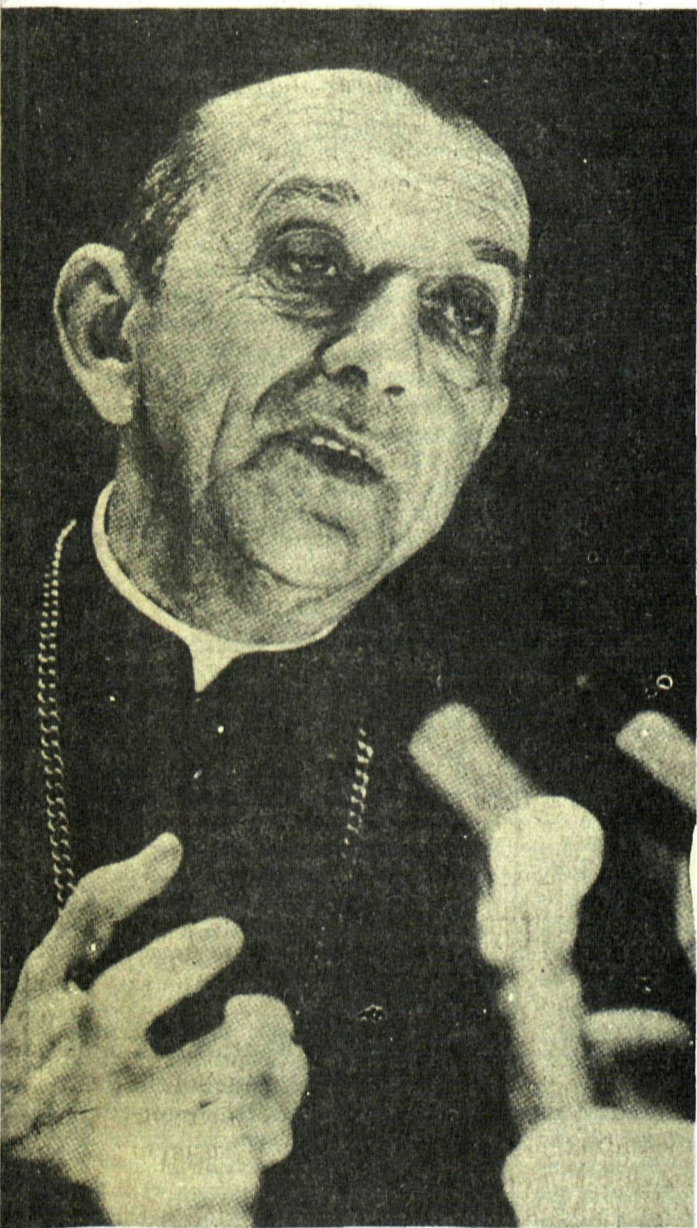
Per altra banda cada diumenge, d'onze a una del migdia, es pot visitar l'exposició permanent d'eines de pagès instal·lada als porxos i als baixos de la masia de Can Deu.

La masia de Can Deu està situada a la sortida de Sabadell per Can Oriac, a la dreta de la carretera de Matadepera, i en les seves dependències s'hi guarden tres-cents estris d'ús agrícola, des de l'arada romana a un trull d'oli, passant per aixades, pics, garbells, jous, carros, premses de vi, etc.; precisament, aquesta nodrida col·lecció s'ha vist enriquida recentment amb la instal·lació d'unes bótes congrenyades de grans dimensions, que encara fan més notable el seu contingut.

Aquestes visites dels diumenges al matí, obertes a tot el públic, són ~~gratuïtes~~ per un monitor, que pot donar les explicacions que es requereixin.

Canta l'audàcia del Creador des de l'inici de la Terra

Una «Simfonia dels Dos Mons» amb lletra d'Helder Câmara

Hem posat atenció al fet que el sacerdot músic de Friburg, Pierre Kaelin, està component una simfonia amb textos de dom Helder Câmara, l'arquebisbe brasiler tan conegut. Ens hem posat en contacte amb el compositor, que ens ha iniciat en el secret de l'obra, el títol de la qual és: La Simfonia dels Dos Mons. Dom Elder Câmara no solament ha escrit el text, sinó que també intervindrà com a «recitador» dels sis Cants de què consta l'obra.

El petit arquebisbe brasiler de front arrugat i cor ardent farà costat amb els solistes: Mannik i John Littleton; amb l'orquestra: el Col·legi Acadèmic de Ginebra, 70 executants; amb tres corals; el Cor simfònic de la Catedral, la Cançó i els Petits Cantaires, tots tres de Friburg; i amb Pierre Kaelin, que dirigirà la Simfonia amb Cors, a Ginebra, Friburg i Zurich, on ell es donarà a conèixer, als tres concerts, com a bisbe i artista. Això causarà sorpresa als qui no coneixen o coneixen poc a dom Helder Câmara. Ell ha escrit moltes pàgines sobre la responsabilitat de l'artista en el món actual. Però ell és, per damunt de tot, un poeta que posseeix un verb extraordinari així com el do de comunicar-lo. Té la fama d'ésser el millor orador de tot el Brasil.

La idea i l'obra

Hem trobat Pierre Kaelin en el seu estudi. Li hem demanat si està preparant una conferència social explicada musicalment. La reacció ha estat vivíssima: «La Simfonia dels Dos Mons serà una obra musical amb llenguatge simfònic». Per no ser molestat, Pierre Kaelin s'ha retirat a 20 quilòmetres de Friburg, en un xalet sense telèfon. Abans havia anat a Recife (Brasil) per parlar amb dom Helder Câmara sobre el text de la simfonia. Fou pel gener de 1979. Les parts de text que se-

ràn cantades, han estat adaptades per Emile Gardaz, aquest lletrista que moltes vegades treballa amb Pierre Kaelin. Després el compositor s'ha posat a escriure la música. Cinc Cants ja són acabats, i el sisè és embastat. Els assaigs dels cors començaran immediatament. La Simfonia dels Dos Mons serà enregistrada i editada en disc.

Una «divina comèdia» de l'any 2.000

Hem demanat quin serà el contingut de la Simfonia. Pierre Kaelin ha agafat les partitures i ens ha llegit alguns fragments del text. Després s'ha assegut davant del piano, interpreta i canta, explica i comenta. Després d'un silenci, s'aixeca i diu: «Vosaltres sou els primers als qui he fet escoltar tot això.» Continua; després del 5è Cant, nosaltres reclamem el sisè. El compositor torna al piano i comença a tocar el primer tema. Però es para de sobte perquè encara no té clara aquesta última part.

Què explica la Simfonia dels Dos Mons? Ens sembla una mena de «divina comèdia» de l'any 2.000. Canta l'audàcia del Creador des del principi del món i sempre. Esguarda l'home que pot anar a la lluna, però que es tanca dins l'egoisme. Al mig de la Simfonia es planteja la solemne qüestió: «Qui guanyarà, el fort o el dèbil?» En aquest immens combat entre Goliat i David, es perceben signes d'Esperança, testimonis que l'Esperit de Déu bufa i prepara la victòria de l'amor sobre l'odi. Després, l'home és invitat a combatre l'espiral de violència i no pas des del cim sinó des de la base: cal combatre la misèria. El darrer Cant porta per títol: «Al mig de la nit» No cal pas tenir por de la nit del món, diu dom Helder Câmara, perquè «la nit porta l'albada».

A l'inici de la Quaresma

Al mateix temps que Pierre Kaelin preparava el seu projecte de Simfonia, l'«Acció de Quaresma i Pa per al Pròxim» pensaven invitar dom Helder Câmara a donar algunes conferències públiques a l'inici de la Quaresma de 1980. L'arquebisbe brasiler ha acceptat aquesta invitació. Així se'l podrà escoltar a algunes altres ciutats suïsses, durant una setmana, la que precedirà els tres grans concerts simfònics.

J. E. J.

Punt de vista

Gratitud que ens honora

L'homenatge a Pau Casals és un acte de gratitud que ens honora col·lectivament. L'homenatge pregon és l'arribada a Catalunya de la seva despul·la mortal i el definitiu enterrament al Vendrell, d'esprés d'un periple significatiu amb fites a Barcelona i Montserrat. L'homenatge, en aquest cas, comença per on ha de començar i és complint la voluntat del difunt il·lustre, però l'estricta acompliment d'un desig esdevingut ordre, assoleix el to indefugible de reconeixement públic i col·lectiu.

Homenatjar Casals és retre tribut a un català destacat, a un català universal: no és el cofoisme davant un valors exaltats precisament perquè són propis, sinó la coincidència emocionada amb els judicis que arreu l'han considerat com un dels més exímis intèrprets de la millor música. Per això, el reconeixement i l'homenatge comencen de la millor manera, ja que tenen una base sòlida, però aquesta base essencial i indefugible, en recordar Pau Casals, s'eixampla i es fortifica, ja que, joisament i sortosament, en ell el músic i l'home destaquen a la vegada. I aquesta és la joia i la sort de l'homenatge, i la base d'adhesions que no cessen al llarg del temps.

Homenatgem Pau Casals en ocasió de l'arribada, a la pàtria, de la seva despul·la mortal, perquè ha estat una primeríssima figura de la interpretació musical de tots els temps, però, també, a la vegada i de forma inseparable, perquè aquest músic excepcional ha estat l'home bo i digne que tots sabem: el creador de concerts precisament per als obrers, l'insubornable defensor dels drets nacionals de Catalunya arreu del món, el predicador infadigable de la pau i de la germanor universals, l'estimulador d'aquesta pau i d'aquesta germanor per mitjà d'un oratori de nom tan poc enganyador com El Pessebre...

Les comunitats, per a reconèixer-se i per a representar-se necessiten símbols, i en aquest camí de la simbologia la mitificació és sovint inevitable: la nostra immensa sort és que en Pau Casals hem trobat un símbol dels que mai no fan avergonyir, un símbol dels que, amb la seva força i la seva presència, ens feren esperar contra tota esperança... aparent. Homenatjar-lo, ara i ací, és posar les coses al seu lloc, restablir l'ordre de valors que la dictadura, eterna capgiradora de valors i ideals, havia desballesat: per això l'homenatge, en honorar el Mestre, el que fa, pregonament, és honorar-nos a tots com a poble.

Josep Faulí

TROBADA DE MESTRES

La propera tindrà lloc el dia 18 de novembre a les 10h.15 del matí a la Parròquia de Ntra. Sra. del Angles (Balmes-València). El tema: «Visió dels partits polítics sobre l'escola» a càrrec de Jordi Sales. (Informació: Montse. Sardà. Tl. 953.44.99).

Subscriu-vos a

CATALUNYA CRISTIANA

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom
Cognoms
Domicili
Població
Envio les 1.200 ptes. per gir postal
Incloc un taló barrat per aquest import.
Prego el Banc/Caixa
Agència que es serveix domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte corrent nº
Lloc data
SIGNATURA

El sotassinat amb domicili a
C/ telèfon sol·licita la subscripció de (.....) Accions de 1.000,- ptes. emeses per EDICIONS TERRA NOSTRA S.A.

- ☐ Inclou un taló nominatiu bancari per ptes. a càrrec del Banc/Caixa
☐ Envia un gir postal
☐ Prega se li cobri per reembossament del rebut corresponent

..... de de 19.....
Signat:

Ha estat notícia

SONRIO, LUEGO EXISTO

por OLI

La supressió de la festa de «Tots Santa» ha estat també notícia aquesta setmana. L'acudit d'Oli publicat a «La Vanguardia» ens ho recorda amb el seu humor característic.

Vaga a Euskadi

Una gran manifestació de repulsa i condemna, que va paralitzar pràcticament el País Basc, tingué lloc com a resposta unànime després de l'assassinat del jove Germán Gonzalez Gómez, socialista i membre de UGT.

Com a senyal de dol, la majoria dels treballadors de les províncies basques van parar tota una jornada.

Es suïcida el ministre de Treball francès

El ministre de Treball francès, Robert Boulin, membre del partit RPR (gaullista) ha aparegut mort al bosc de Rambouillet. El cadàver quasi surava a l'estany anomenat «La Hollande». Les primeres investigacions han afirmat que el ministre s'havia suïcidat, caient a l'aigua després d'haver pres una forta dosi de barbitúrics. En el seu domicili ha estat trobada una carta en la que anunciava el seu desig de posar fi als seus dies.

Robert Bauhin havia estat atacat fortament per un setmanari satíric, que l'acusava d'irregularitats en especulacions immobiliàries.

Tarradellas diu no a la seva reelecció

Segons el servei de Premsa de la Generalitat, el president Tarradellas afir-

ma una vegada més, i amb absoluta rotunditat, que no tornarà a presentar-se per a ésser novament elegit president de la Generalitat de Catalunya.

L'honorable Tarradellas dona així resposta oficial i pública a la campanya iniciada a diferents sectors propugnant la seva candidatura en les properes eleccions per al Parlament català.

Acord de cooperació entre Espanya i Guinea

Espanya i Guinea han signat un nou acord de cooperació, el que suposa un relleu de les relacions hispano-guineanes en els terrenys polític, militar i econòmic. Dit acord culmina amb una probable visita del rei Joan Carles a la Guinea Ecuatorial.

Cimera socialista a Portugal

La Internacional socialista ha celebrat a Estoril (Portugal) una reunió d'alt nivell, sota la presidència de l'ex canceller alemany Willy Brandt. Els socialistes van analitzar llurs activitats al Tercer Món i especialment a l'Àfrica i Amèrica llatina. Aquesta reunió també significa un suport electoral al socialista Soares de cara a les properes eleccions generals de Portugal a celebrar el proper desembre.

Ratificats els acords Espanya-Santa Seu

El ple del Senat ha aprovat la ratificació dels acords entre Espanya i la Santa Seu. Dels quatre acords, els relatius a Forces Armades i assumptes econòmics foren aprovats per assentiment.

Els socialistes s'oposaren al d'ensenyament cultural, i el d'assumptes jurídics va rebre un vot en contra. A interpellacions, els socialistes preguntaren sobre la desaparició a Xile d'un sacerdot espanyol i sobre la negociació per a l'ingrés a l'OTAN. El ministre Oreja respongué, en el primer cas, que el Govern feia gestions, i referent a la segona interpellació, que no hi haurà negociació amb l'OTAN fins que no hi hagi debat parlamentari.

Conferència de premsa de Suárez

El president del govern, Adolfo Suárez, ha contestat a les preguntes de disset periodistes convocats a conferència de premsa, al palau de la Moncloa. Suárez va explicar que no hi havia cap ministeri a aquesta convocatòria, anunciada unes setmanes enrera, i que ara ha estat possible: «Si tingués algun objectiu hagués començat ja amb una exposició inicial sobre els temes que cregués oportuns», va dir. El torn de preguntes va començar ràpid i cinc foren els capítols bàsics que es van plantejar: no a la crisi de Go-

vern; no a l'amnistia; si als processos autonòmics i reconeixement especial envers Tarradellas; valoració de la crisi econòmica, i exemplaritat de l'Exèrcit.

Guàrdia Civil assassinat

Ha estat assassinat a la localitat biscaïna de Portugalete el guàrdia civil Manuel Fuentes Fontán, en un atemptat perpetrat per dos desconeguts encaputxats.

Accident d'aviació a Mèxic: 74 morts

Setanta quatre persones han resultat mortes en un accident d'aviació ocorregut a Mèxic.

L'aparell, un «DC 10» de la companyia nord-americana Western Airlines, va esclatar moments després de prendre terra, al tocar amb una de les ales un edifici de tallers de l'aeroport de la ciutat de Mèxic. Segons les primeres dades unes 15 persones han sobreviscut a la catàstrofe que sembla ser causada per un error humà.

Cop d'Estat a Bolívia

Un nou cop d'Estat ha derrocat el govern Bolívia del president interí, Walter Guevara Arce. Amb aquest aixecament militar, encapçalat pel coronel Alberto Natusch, que havia estat ministre d'Agricultura al govern de Banzer, són ja cent-vuitanta tres cops d'Estat ocorreguts al País, des que Bolívia va assolir l'independència ja fa segle i mig.

Arxiu cartogràfic de «La Vanguardia»

El coronel Natusch ha declarat que no té vinculacions amb l'exterior i que el nou govern respectarà totalment la vigència del parlament, els partits polítics i l'anunciada convocatòria d'eleccions, així com les activitats dels sindicats, els drets individuals i l'autonomia universitària. No obstant, va aclarir que ara, el parlament podrà obtenir majors resultats amb la seva normal activitat ja que «tindrà l'avantatge de no haver d'enfrontar-se amb un executiu ineficaç».

Mort de dues tamoses vídues: Raquel Mussolini i Mamie Eisenhower

La vídua de Mussolini, que comptava 89 anys, ha mort d'un atur cardíac, després d'haver estat diverses setmanes internada en un hospital.

Raquel Mussolini vivia a Predappio, una petita ciutat propera a Forlì, al nord-est d'Itàlia, on al 1963 havia obert un petit restaurant.

Així mateix, també ha mort la senyora Eisenhower, vídua del que havia estat president dels Estats Units, a un hospital de Washington, mentre dormia. Mamie Eisenhower, va morir d'un atur cardíac, al mateix lloc en que va estar hospitalitzada des que va sofrir una trombosi el passat 25 de setembre.

Problemática viva

La majoria d'edat als divuit anys

Per "Real Decreto" del 17 de novembre de 1978, queda modificada la majoria d'edat de tots els espanyols, que passa dels 21 als 18 anys. Això queda recollit en la nova Constitució espanyola.

Aquesta llei té unes repercussions concretes en la vida familiar: possibilita el matrimoni als 18 anys sense necessitat de consentiment dels pares, emancipació als 16 anys, ... modificacions referents a la pàtria potestat, tutela, legal exercici del comerç...

Aquí voldríem fer unes reflexions de tipus pedagògic, dedicades als pares i educadors.

Reflexions

La majoria d'edat als 18 anys obligarà a nous plantejaments d'alguns problemes ja existents dintre les famílies, per causa de la diferència que hi ha entre l'edat en què s'assoleix la plena maduresa corporal i intel·lectual i aquella en què s'assoleix la maduresa afectiva.

- 1.- Pel que fa al cos, és evident que avui dia un noi o una noia de divuit anys es troben ja plenament formats i preparats per el treball i per a la vida.
- 2.- Pel que fa a l'intel·lecte es pot admetre que els joves d'avui són molt més madurs que no ho eren en generacions passades a l'edat dels vint-i-un. Sobretot posseeixen molta més informació i estan habituats a manejar-la: saben més coses, les saben abans, són més capaços de raonar, d'abstracteure's, d'expressar, de crear, en fi de desempallegar-se de qualsevol situació difícil que s'hagi de resoldre a base de coneixements, i, potser poden fer-ho fins i tot amb més experiència.
- 3.- Tanmateix, en tot el que respecta a la maduració afectiva capacitat d'esforçar-se per assolir una meta a llarg termini, responsabilitat i capacitat de valdre's per ells tots sols, independència econòmica, estabilitat social, etc. els joves divuitanysers d'ara i d'aquí, estan probablement menys dotats que els de vint-i-un anys d'un passat no gaire llunyà. La seva mateixa superioritat intel·lectual els encoratja per tantes coses a la vegada, que se'ls fa difícil de trobar l'equilibri. A més, són sol·licitats per tantes incitacions ambientals, per tantes pors col·lectives, per tantes frustracions, que, perillosament, solen tenir més cap a l'evasió que cap el bon assentament.
- 4.- Aquesta palesa diferència de possibilitats en un i altre camp seran conflictius en el si de la família i fins i tot de la societat, si no són tingudes en compte alhora pels adults i pels joves.
- 5.- Uns i altres han de conèixer

i acceptar la gran capacitat corporal i intel·lectual d'aquests recents majors d'edat i igualment els límits, en comparació molt estrets, que els imposa la seva immaduresa afectiva.

- 6.- Diguem també, que l'accés a la majoria d'edat, és a dir, a la possibilitat d'exercir moltes funcions dintre la col·lectivitat, els pot ajudar en tots sentits.

Reflexions pràctiques

- 1.- Us sembla positiu o negatiu l'avançament de la majoria d'edat als divuit anys? Per què?
- 2.- Valoreu els problemes que pot plantejar la modificació de la llei de majoria d'edat.
- 3.- Aquest fet, quines repercussions concretes pot tenir en la vostra família? Com li fareu front?
- 4.- La nova situació, us exigeix algun canvi? Es una interpellació a la vostra tasca d'educadors? Com li respondreu?
- 5.- Si teniu fills d'aquesta edat, podrieu dir què en pensen?

Secretari Diocesà de Pastoral Familiar

El Secretari Diocesà de Pastoral Familiar ha creat un servei d'ajuda per a matrimonis que sofreixen crisis conjugals. No es tracta pas de solucionar situacions irreversibles, ni tampoc de donar consells, sinó d'oferir una autèntica relació d'ajuda psicològica i pastoral perquè el cònjuge es compregui a si mateix i a l'altre. Es tracta de despertar la responsabilitat i la potencialitat de la persona que sofreix la crisi, per col·laborar en què ella mateixa trobi la solució.

El "Servei de Consulta Matrimonial" restarà obert totes les tardes, llevat dels dissabtes, però cal sempre sol·licitar abans l'hora per l'entrevista.

La Bíblia a l'abast

La difícil construcció de l'esperança

Aquest fragment del llibre dels Reis ha estat escollit avui en funció del text de Marc, 12:38-44, que llegirem a l'evangeli. En ambdós textos es fa recaure el protagonisme exemplar en una vídua pobra que, enmig de la seva misèria, sap acollir Déu. La vídua de l'evangeli l'acull en la magnificència del seu temple. La vídua del nostre relat acull Déu en la persona d'un desconegut. L'una i l'altra acullen donant-se sense reserva, en un gest de caritat heroica. Ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia, dirà Jesús, fent l'elogi d'aquella dona. Aquesta altra dona, que viu en un temps de fam general, que amenaça sobretot els desvalguts, comparteix amb el profeta el grapat de farina que li queda. Després, Déu dirà. Hi ha, però, una diferència digna de menció. La vídua de l'evangeli és de Jerusalem i portada per la seva pietat acut a la casa del seu Déu. Aquesta altra és estrangera, pagana, doncs, —per la vida del Senyor, el teu Déu, exclamarà la dona— i acollirà Elies, l'home de Déu.

Per entendre bé el fragment que avui se'ns presenta s'ha de llegir tot el capítol. La tercera part d'aquesta narració ha estat posada com a primera lectura del diumenge des de durant l'any del cicle C, que és el que correspondrà llegir l'any vinent. També aquest fragment ha estat posat allí en funció de l'evangeli que ens narra la resurrecció del fill de la vídua de Naïm. Dissortadament, però, aquests textos no seran llegits, puix el diumenge des de durant l'any és dels que caldrà ometre per ajustar aquest diumenge al cicle dels temps forts. Es per això que val la pena de dedicar enguany un temps a llegir reposadament tot el capítol 17 del primer llibre dels Reis.

El capítol en qüestió inicia una sèrie de narracions de profecia i compliment destinades a enfortir l'esperança de Jahveh per part del poble que sofreix les conseqüències d'un temps marcadament impietós l'autor bíblic, que fins ara ha anat seguint el que en podríem dir la història teològica dels reis d'Israel, ens fa assistir a la lluita entre Jahveh, el Déu del poble, i Baal, el déu estranger imposat per la força. Els portaveus de Jahveh, els profetes, es drecen contra el rei i el poble davant la seva apostasia. El rei Acab s'ha deixat seduir per la impietat de la seva muller Jezabel, que s'ha llençat a una mena de croada per implantar a Israel el culte al déu dels fenicis, fins a aconseguir que esdevingués religió oficialment reconeguda a Israel. Es en aquests moments que fa la seva aparició un home excepcional, Elies, el sol nom del qual, que significa Jahveh-és-el-meu-Déu, és ja una revelació del programa d'acció d'aquest profeta.

Elies anuncia al rei i al poble un llarg temps de secada que flagellarà el país amb el fantasma de la fam, com a càstig de Jahveh. Després ha de fugir i s'amaga al torrent de Carit, a l'est del Jordà. Allí, els corbs li duen pa i carn al matí, i pa i carn al vespre, i bevia del torrent. És la vida dura del proscrit. Una manera de dir-nos que vivia a la bona de Déu. La secada però, segueix la seva acció implacable i el torrent acaba per no baixar. Llavors Jahveh fa marxar Elies cap a Sarepta, a Sidon, lloc fora de la jurisdicció d'Acab, i li ordena que hi residixi. Déu és el qui té de la sustentació del profeta:

Hq ordenat a una vídua d'allí que t'alimenti. Una vegada més se'ns dona exemple de com cal confiar únicament en la paraula de Déu, que és l'únic que no falla mai.

Ara entrem al text de la primera lectura d'avui. Malgrat la penosa realitat que condemna la vídua i el seu fill a morir de fam, Elies exhorta la dona a confiar en Jahveh. No tinguis por. És la consigna bíblica de l'esperança, la formulació més antiga de l'anunci joïós de la salvació: alliberar els homes de la por, l'enemic encesstral de la humanitat de tots els temps. Jahveh és el qui salva, i ho fa perquè és l'únic totpoderós i el que no falla mai en la paraula donada. Aquesta és la llicó principal del relat bíblic que ens ocupa. Enfront dels qui en temps de l'ensulsiada de l'exili posen en dubte el poder de Jahveh i sobretot la seva fidelitat a l'Aliança, l'autor bíblic no es cansa de dir-nos que Déu és fidelíssim en les seves promeses. És el Déu que no falla, que sempre es troba al costat de l'home abatut. Els qui trenquem l'Aliança som nosaltres. És el nostre pecat.

Elies posa a prova la fe de la vídua: Primer fes un panet per a mi i dona-m'l; després ja en faràs per a tu i per al teu fill. La prova és dura, però porta el segell de Déu: Això diu el Senyor, Déu d'Israel. És una invitació a confiar heroicament sols en la paraula del Senyor. No es pot confiar en res més. Ni en el petit grapat de farina i la mica d'oli que són el signe del gest instintiu d'aferrar-se a la vida. Tampoc no ha de prevaldre el fort lligam de l'amor de mare. Déu és més fort i més segur que tot plegat. Només ell. Les paraules del profeta arriben aquí al grau més alt de la predicció del futur. Fora d'aquestes paraules tota la realitat circumdant és tenebra pura. I en la seva pobresa, la dona es manifesta rica d'esperança en el Senyor que salva: Ella va fer tal com Elies li havia dit. És la resposta de la fe. Una resposta feta d'amor i de donació. Així es construeix l'esperança, que no és una il·lusió vana, sinó seguretat en la força de l'essència més íntima de Déu. La dona ha complert. Ara és Jahveh el qui no es deixa vèncer en generositat: Durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar... tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

L'esperança no es una virtut fàcil. De fet és un do de Déu, sense el qual no fóra possible que l'esperança florís en el cor de l'home. Déu dona i manté l'esperança i l'home li toca acollir-la i donar-hi resposta. És un procés llarg i costós. Dura de fet tota la vida. Cal construir-la amb fe i amb amor. I amb esforç canstant, fins i tot amb heroisme moltes vegades.

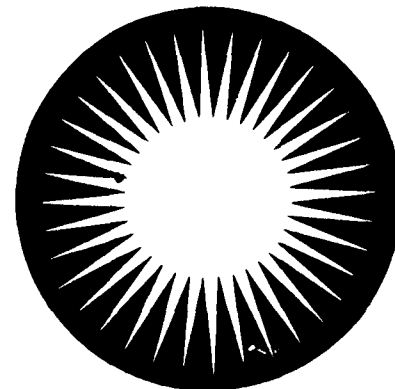
L'única força de l'esperança és la paraula de Déu. I d'aquí li perven tota la seva grandesa i el nervi de sustentament de l'esforç humà que posseeix. Manténir-s'hi fidel ha de ser el propòsit i la lluita de cristia.

Unicament així tindrà a mà l'autèntica jerarquia de valors que li farà possible una lectura teològica dels signes dels temps i dels esdeveniments de la història.

Josep M. Aragonés

Coleccionable N°1

En caso de insolación

Cuáles son los síntomas:

- Dolores de cabeza
- Respiración lenta
- Pulso débil
- Vértigos
- Convulsiones, delirio y coma
- Fiebre (se presenta tarde).

Qué debo hacer:

- Poner paños húmedos y fríos en la frente
- Paños fríos en todo el cuerpo, si hay fiebre
- Masajes en extremidades (piernas y brazos)
- Beber agua abundante.

L'Església celebra

11 de novembre.— Diumenge XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª 1 Rm 17,10-16; Salm 145; 2ª He 9,24-28; 3ª Mc 12,38-44.

12 de novembre.— Dilluns de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª Sa 1, 1-7; Salm 136; 2ª Lc 17, 1-6.

13 de novembre.— Dimarts de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª Sa 2,23-3,9; Salm 33; 2ª Lc 17,7-10.

14 de novembre.— Dimecres de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª Sa 6, 2-12; Salm 81; 2ª Lc 17,11-19.

15 de novembre.— Dijous de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª Sa 7, 22-8; Salm 118; 2ª Lc 17, 20-25.

16 de novembre.— Divendres de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª Sa 13, 1-9; Salm 18; 2ª Lc 17, 26-37.

17 de novembre.— Dissabte de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: 1ª Sa 18,14-19, 6-9; Salm 104; 2ª Lc 18,1-8.

Calendari

Diumenge, 11 de novembre. Sant Martí de Tours, bisbe. Als quinze anys es va allistar com a soldat. És en aquest període que té lloc la famosa escena de la partició de la capa militar, per donar-ne la meitat a un pobre. Als divuit anys fou batejat i molt posteriorment fou escollit per bisbe de Tours. Morí el 8 de novembre, a Candes. Sant Martí és un dels primers sants no màrtirs venerats en la litúrgia.

El Patrociní de la Mare de Déu.

Festa major a Maserac, Peralada, Sant Celoni, Viladrau i Vilanova de Meià.

Dilluns, 12 de novembre. Sant Josafat, b. i mr. Sant Aureli, Emilià i Renat.

Festa major a Arenys de Munt.

Dimarts, 13 de novembre. Sant Leandre, i Dídac d'Alcalá, franciscà. Fira a Torroella de Montgrí.

Dimecres, 14 de novembre. Sant Serapió, Filomè i Sidoní.

Dijous, 15 de novembre. Sant Albert el Gran, dominic, bisbe i doctor de l'Església. Investigador per naturalesa, amb una gran formació, ensenyà a Hildesheim, Freiburg, París i Colònia. A Colònia tingué com a deixeble sant Tomàs. Morí a Colònia. Canonitzat l'any 1931, fou declarat per Pius XII patró dels investigadors en ciències naturals.

Divendres, 16 de novembre. Sant Radmond, Marcel i Margarida d'Escòcia. Santa Gertrudis, v.

Dissabte, 17 de novembre. Santa Isabel d'Hongria, filla del rei d'Hongria, es maridà amb el landgraf de Turingia, Lluís IV. Quan aquest morí com a croat, ella es dedicà a una vida de llurament als altres. Va fundar un hospital, a Magdeburg. Ingressà al terç orde franciscà, del qual és patrona.

Sant Gregori.
Festa major a Bàscara i Conesa.

On és la veritat?

Hi ha un slògan publicitari que fou llançat al món fa dos mil anys. Encara avui, però, conservaria tota la seva força de per-

ses cap a un ideal polític, social o fins i tot religiós. L'eslògan és: «La veritat us farà lliures!». Aquest crit, aquestes paraules, les digué, amb una expressió de completa seguretat, Jesús de Natzaret.

Avui hom diria que els conceptes «veritat» i «llibertat» necessiten matisacions, perquè... on és la veritat? què és la veritat? Qui és la veritat?

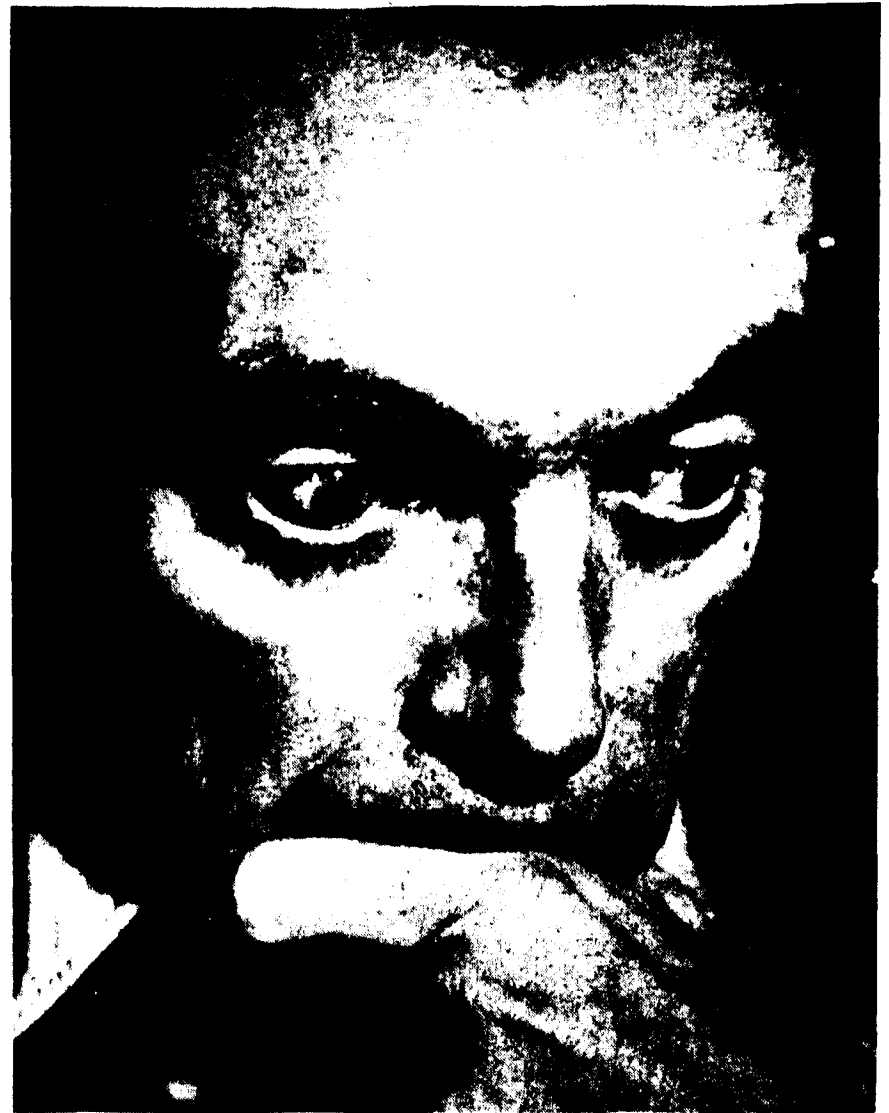
Els homes aspirem naturalment a la veritat. Però en l'esfera del pensament, en l'ordre social, en l'economia i en la moral hi ha una guerra sorda i encesa a la veritat. Fixem-nos en la injustícia que l'home fa a la veritat. Davant d'una passió, d'un guany de diner, d'una satisfacció d'orgull l'home abdica de la sobirania de la intel·ligència i sotmet la veritat a esclavatge. «La reina dels esperits esdevé esclava de la carn», escriu en Carles Cardó.

Llavors, quan l'home sap i coneix la veritat, però la nega en la pràctica, és indigne de la veritat i peca contra la llum. Per a ell són aquelles paraules dures de Jesucrist: «Tot mancament serà perdonat als homes, però la blasfèmia contra l'Esperit no serà perdonada...»

El convers Neuwman, abans de morir deia: «He pecat contra tots els manaments, però mai contra la veritat, i he trobat Déu. «La misericòrdia del Senyor pot arribar a tot, menys a qui comença per col·locar-se decididament fora de l'àrea de la veritat.

Quan hom reflexiona tot això, pensa amb terror: No serà el pecat d'aquesta hora del món un horrible pecat contra la veritat? Són greus les paraules del Papa Pau VI: «Les dues terceres parts de l'esforç que es demana a la intel·ligència i de l'eficàcia que s'espera del diner van dirigits a desfigurar la veritat, a comprar l'error».

El món sencer s'esborrona, ara, amb les descripcions i les fotografies espectrals dels

campes de concentració de Belzen i Dachau. Però el pitjor no és el pecat dels camps en si; el pitjor és el gran pecat contra la llum que els va ocultar als homes de més a prop. I va permetre la indiferència de tota la humanitat. I el pitjor és que, coneixent avui i exhibint aquells

errors, el món continua abdicant de la veritat.

Qui vulnera la llum, la veritat, esdevé esclau i camina a les palpentes. Resona per a tots slògan de Jesús de Natzaret: «Només la veritat us farà lliures!»

F.G.

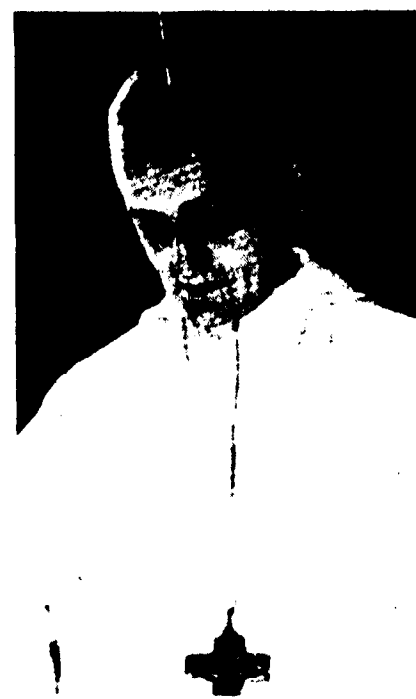
Pregàries del germà Roger

Com un pobrissó, tu, oh Crist, tustes temorenc a la nostra porta i ens acompanyes tant en la joia com en la desgràcia. El que encisa de tu, és que no t'imposes mai. El que plau de tu és que no condemes, no ets mai la causa d'un sofriment. Al contrari, quan et refusen tu sofreixes amb nosaltres.

Tu ens diues sense mai parar: «Arriba a ser el que ets en el cor del teu cor. No t'enfonsis en l'aiguamoll dels teus dubtes. Llavors, el teu cor et donarà la cabuda, després de cada defallença, de començar de bell nou. Per a tu s'uniran en una sola i una mateixa realitat el gust de la vida damunt la terra i el tast del Déu viu».

—oOo—

En la nostra espera suplicant, en un moment donat, oh Crist, ens interpelles: «Per a tu, qui sóc jo?». I arribarà el dia que podrem respondre: «Tu ets el qui resa dintre meu; ets aquell qui em dona les energies per a caminar de la inquietud a la confiança, del dubte a la fe, de l'odi a l'amor. Sí, tu em dones les energies creatives. Llavors es viu més en l'espera suplicant, i s'envi-

goreix millor la capacitat d'expressar una comunió amb els homes: no tan sols compartint els béns espirituals, sinó també compartint els béns materials».

I et diem encara: «Tu, oh Crist, perquè has ressuscitat, vivint en aquesta hora, ets aquell que accepta estar en una agonia fins a la fi dels temps, i en la mateixa nit, estar en agonia amb cada infant, amb cada dona i amb cada home que són esclafats, víctimes de la violència a Cambodja, a El Salvador i a qualsevol altra part del món».

Paraules del Papa en el Dia dels Difunts

Vull invitar-vos a associar a la pregària propiciatòria per tots els difunts, de tots els temps i de totes parts, a les nombroses víctimes caigudes aquest any com a conseqüència de la violència en les seves diverses formes.

Sobre això no puc deixar de repetir la meua més decidida i sentida condemna d'aquests crims que, especialment en els últims temps, han explotat d'una manera molt greu, provocant en l'opinió pública argoixes i alarmes cada vegada més preocupants.

Quan diem:

Glòria

Potser la paraula «glòria» és una de les més freqüents en el llenguatge de la Bíblia, i sens dubte una de les que més aviat hem recitat en la pregària: «Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant!» En les solemnitats i en les festes, a la missa, cantem o resem l'himne «Glòria a Déu a dalt del cel...» També en el llenguatge corrent utilitzem aquest terme, per exemple, d'una cosa que no ha aconseguit un cert relleu, diem que «ha passat sense pena ni glòria».

El sentit bíblic original d'aquesta paraula es refereix al valor propi d'una cosa o persona, amb una certa referència al «pes» d'aquella cosa o d'aquella persona. És quelcom semblant al que diem en el llenguatge corrent: «és una persona de pes», volent dir que és una persona d'autoritat, en la qual hom pot confiar. Parlar de la glòria de Déu significa, doncs, reconèixer la importància de Déu; si val a dir-ho així, és confessar que Déu és gran, digne d'ésser lloat, és Senyor...!

Per això és tan expressiu aquest himne «antiquíssim i venerable» —com diu el Missal— que és el Glòria de la missa. Jo convidaria els cristians no sols a recitar-lo o cantar-lo amb entusiasme, sinó a meditar-lo sovint, en la pregària personal, per tal de poder tornar a cantar-lo amb més sentit i més entusiasme.

Es un himne trinitari, desplegament de la fórmula més reduïda del «Glòria al Pare...» La primera part és una lloança de Déu Pare omnipotent. La frase més significativa és la que clou aquest primer moviment: «us donem gràcies per la vostra immensa glòria». Si hi pensem bé, és una frase desafortunada; més aviat habitualment donem gràcies pels dons que rebem. Però aquí donem gràcies perquè el Pare de nostre Senyor Jesucrist és realment l'únic Déu. En realitat, ¿no és aquest el gran do que l'home ha de reconèixer: que la seva mateixa existència es fonamenta només en el valor de Déu?

La segona part de l'himne és una lloança a Jesucrist, acompanyada amb súpliques humils. Lloem Jesucrist com a Fill de Déu, com a únic Senyor, com a únic Sant. L'invocuem com a Anyell de Déu que lleva el pecat del món, i com a intercessor davant el Pare. També aquí, per tant, reconeixem el valor —el «pes»— de Jesucrist en la nostra fe cristiana.

I tota la lloança la fem movent per l'Esperit Sant, que prega en nosaltres, i la dirigim també a l'Esperit Sant, que és Déu amb el Pare i el Fill.

Pere Tena

Costums i tradicions

L'arc i l'estiuet de Sant Martí

Si les estadístiques no fallen, a la península ibèrica hi ha més de quatre-cents cinquanta pobles, caserius i barris que duen el nom de Sant Martí. Les tres quartes parts corresponen a Galícia, i pel que fa a Catalunya, sense comptar les esglésies, ermites i altars, uns quaranta pobles porten el patronímic del sant bisbe de Tours, abans legionari romà. Igualment és popular aquesta devoció a la Catalunya Nord.

Entorn de la figura de sant Martí han sorgit llegendes i tradicions, les més esteses de les quals seran motiu de la nostra xerrada d'avui. Començarem per dir que una d'elles assegura que ell i sant Miquel, tan venerats per les tropes franques, ajudaren a foragitar els sarraïns de les terres catalanes. Això es fonamentava en el supòsit que va passar pel nostre país i fins hi residí una temporada.

Una altra tradició se situa a l'antic poble de Sant Martí de Provençals, avui barriada barcelonina. El legionari, un dia d'hivern en mig d'una forta nevada s'extravià i fou acollit per una família de pagesos, en companyia dels quals sopà i passà la nit. Durant la conversa al llarg de la taula, el pagès es queixava del mal que la neu i les glaçades farien a les collites. No volia, però, entristir massa el viatger i per fer-li més plaent la vetllada pregà a la filla, que tenia molt bona veu i sabia tocar l'arpa, que interpretés algunes cançons, cosa que féu de bon grat la donzella.

L'endemà, de bon matí, el legionari es disposà a reprendre el camí. Els bons pagesos, vulgues que no li donaren un bon recapte de menjar i, a més a més, una capa per tal de preservar-se del fred. El viatger els en donà gràcies i repregué la ruta, i fou poc després quan trobà un pobre afeinat i enfredor al qual donà la meitat del recapte. Partí la capa amb l'espasa i l'abrigà dient-li que ho prengué tot en nom de Jesucrist. Tan bon punt pronuncià aquest nom, així de neu, reflaren els ocells i sortí el sol, que començà a desglaciar la terra i estengué un arc iris damunt la contrada. El Crist volgué premiar així la caritat del legionari i la dels pagesos, enviant uns dies de bon temps que sempre més serien coneguts com «l'estiuet de sant Martí».

A Tortosa, de l'arc en diuen la «ratlla de sant Martí». Això ve del fet que quan els homes fan bon dat, els angelets estan contents i juguen a tirar-se flors d'una banda del Sol a l'altra, talment com es llancen pedrades els vallets de la terra. Una vegada substituïren les flors per taronges i de la taronjada en resultaren trencats alguns estels, cosa que va desplaure a Nostre Senyor qui

manà a sant Martí que senyalés als àngels fins on podien arribar per a fer batalles de flors. El sant, amb l'espasa a la mà marcà un arc dient als entremaliats angelets: «D'aquí no es passa». Això fa que les flors, quan surten de les fones, deixin un rastre de colors a la ratlla.

Una altra tradició assegura que sant Martí va viure en una cabana prop de la riera d'Osor, camí de Susqueda, auxiliant tant com podia els pobres dels voltants. Enfadat el diable perquè les ànimes se li escapaven, atretes per les virtuts del sant, es presentà en figura d'home acabat i repartí monedes d'or a mans plenes prenent infondre el pecat d'avarícia a les ànimes d'aquella bona gent. Els pobres, però, preferien les almoines de sant Martí, que sempre anaven acompanyades de bones paraules i amoroses atencions.

Aleshores el diable volgué ridiculitzar el legionari i el reptà a saltar la riera, cosa que aquest realitzà netament deixant damunt la roca l'empremta dels seus peus, així com les de les ferradures del cavall. El diable, en canvi, caigué al mig de la riera, damunt d'una pedra que sobresortia i en la qual quedaren marcades les seves anques. D'ací que se'n digués «la cadira del dimoni».

Tanta àbia i enveja sentí sempre el diable a sant Martí, que fins i tot volgué escarnir l'obra de Déu fent un altre arc, però li sortí petit i poc lluminós. Per això quan als costats del de sant Martí en surt un altre d'escarriat, gents brillant, se'n diu «l'arc uel diable».

Per acabar diguem que en record del seu pas i de la lluita amb el dimoni, a les portes de moltes esglésies i ermites que li són dedicades es clavaren ferradures, generalment presentalles dels traguers agraïts per haver-los guarit els animals de càrrega. A la comarca del Bages i altres llocs, és especialment invocat com a protector de les bèsties de tir.

Esteve Busquets i Molas

Els tres guies ens porten a Déu

Quan s'obre un camí davant nostre cal seguir-lo.

Quan ens donen un llibre, cal llegir-lo.

Quan un amic parla, cal escoltar-lo.

Ara bé, Déu ve constantment al nostre encontre com un camí, un llibre o un amic.

El camí que porta a ell, és la naturalesa.

El llibre que parla d'ell és la Bíblia.

L'amic que parla confiden-

cialment en la intimitat, de cor a cor, és Déu mateix.

No trobareu res si feu com l'aranya que ho' treu tot de si mateixa per a fer la tela.

No trobareu Déu si feu com la formiga, que apila tot el que troba pel seu camí, sigui on sigui, el que sigui i com sigui.

Trobareu Déu si feu com l'abella que de flor en flor escull el millor nèctar.

J. Loew

Pensant-hi bé

La festa

«Demà és festa».

I avui, per què no? El fet de deixar de treballar no converteix automàticament el viure en festa. (Hi ha gent que treballa avorridament, i que els dies de festa també s'avorreix. Doncs què passa?).

Que el treballa en cadena i l'ambient de treball són, moltes vegades, poc humans? D'acord. Que el treball d'un tant per cent considerable no correspon a llur vocació? D'acord. Però tan poca capacitat de festa tenim que la confonem amb la simple absència de l'obligació de treballar?

Es possible que entre tots hàgim convertit el treball de cada dia en una mena de «treballs forçats»?

Hem anat distanciant el nostre jo del treball que fem: i el treball se'n ha tornat una realitat estranya, pesada i àdhuc hostil.

Es veritat que el xiscle de la sirena, el rellotge per a fitxar, la mirada inflada d'impotència de l'encarregat, l'amo «punyetetes» i els companys borinots no són precisament l'agradable acompanyament de cap festa. Bé, són boires a fora. A dins, allà on cada u és cada u, no hi ha més amo que un mateix.

Es allò que deia aquell savi de l'home i la seva circumstància. Doncs, ho us dic que no són pas les circumstàncies que fan l'home, sinó l'home que és capaç d'ennobrir les circumstàncies. Apa!

Cal veure qualsevol treball com a fruit de la creativitat de l'home; com a aportació al bé comú.

Cal educar la sensibilitat estètica i saber veure en el treball ben fet i acabat una obra d'art.

Un hort de mongeteres ben enfilades, una paret ben acabada, un motor ben ajustat, fantàstic! Per què no intentar domesticar el treball amb l'esperit d'artesanía i d'esplai?

El dia de l'estrena d'unes sabates, per exemple, amb «el seu nyic-nyic que és soroll de presumit», no se us acut pensar en els qui les han fetes? (Jo penso que si em posés a fer unes sabates em sortiria un esclap i encara!).

I aquell cruixir saborós de les galetes ben torrades a la boca, no us fa pensar en qui les ha torrades i encapades? Oh, i una truita de patates ben rossa... No hi ha paraules! Cada dia som més interessats i pensem purament en les «peles» (si és que es pot pensar en les peles gaire purament).

Ens hem venut la grandesa de l'home, de la seva vida, del seu esperit, de la seva creativitat per quatre

quartos. I amb tot això el sentit festiu o lúdic l'activitat de l'home se'n n'ha anat en orris.

On és la joia de viure, de conservar, de contemplar de llegir, d'escoltar música, d'estar amicalment amb els altres?

No hi ha temps... no hi ha temps! I això, diuen els estúpids, per a què serveix? No és productiu.

Volem omplir el buit amb sensacions fortes. Les orgies, però, prometen molt i donen ben poca cosa. Gasten. Deixen moltes cendres. D'elles deien els romans: «Després de festa, tempesta».

La verdadera festa recrea l'home. Cal retrobar constantment l'autèntic sentit lúdic de la vida. La vida és un joc en el qual tots participem. (Hi ha qui diu que la vida és un tango. Perillosa afirmació, amb permís d'en Gardel, naturalment).

La llibertat de l'home pot fer filigranes de bellesa i de grandesa al cor mateix de les avorrides i monòtones circumstàncies quotidianes.

Els sants són murrís. Posen les coses en el seu lloc i no renuncien a ser homes, aquesta actitud és font de llibertat i de festa.

L'experiència i la història ens diuen ben alt que res ni ningú no és prou tort per a vèncer l'home, per a comprar l'home. La vida, amb els seus colors i dolors, amb les seves primaveres i els seus hiverns, és lluita, però també és festa. (Mare meva, a l'hivern, les torrades amb all i el xupinet de vi!).

Certament que l'esforç i la lluita no deixen de tenir, per ells mateixos, certa pregonesa festiva en estar orientats vers el progrés i la plenitud.

(Ara que dic això, les «festes» polítiques dels partits —amb permís de tots ells— no m'agraden; tinc la impressió que mentre saltes i balles et fan un rentat, cervell). En aquesta hora de presses se'n fa difícil saber perdre el temps... per a guanyar-lo. Es ben cert allò de que «qui tot ho vol tot ho perd».

Els cervells calculadors dels tecnòcrates i els seus engendraments electrònics, destinats a inflar el consumisme, ens poden empenyera tots cap a la bogeria.

Alto el carro, nois! Deixem-nos de quimeres, altrament perdrem bous i esquelles. Què en traurem de guanyar-ho tot (?) si al capdavant perdrem l'alegria de viure?

Xesc Solià

Racó del llenguatge

Els noms dels pobles (2)

Continuant amb el mateix tema, ens ve a la memòria una polèmica qüestió que aparegué a la secció Bústin del diari «Avui» i que va quedar sense resposta inexplicablement. Era a propòsit de la recita escriptura dels noms dels pobles Caçà de la Selva i Navars. L'opirant adduïa entre altres raons, com a molt definitiva la de la voluntat dels habitants dels esmentats pobles, els quals en gran majoria pretenen escriure Cassà i Navàs. Això és voler resoldre democràticament un problema que no hi té res a veure. Si qualsevol de nosaltres, que domini mitjanament l'ortografia, quan tenim un dubte sobre paraules com tassa, braç, tros o esbós, per exemple, hem d'acudir al diccionari Fabra per a aclarir amb seguretat si van amb ss o amb ç. Pon hem d'anar per a obtenir amb certesa la correcció necessària en els noms geogràfics? Doncs als

qui tenen la màxima autoritat sobre aquestes qüestions: la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, que dona per bons els noms enregistrats al Diccionari Nomenclator de Pobles i Poblats de Catalunya, editat per Aedos. També n'hi ha un recull molt complet al modest —quant a l'extensió i la presentació— i excel·lent llibre *El que s'ha de saber de la Llengua Catalana*, de Joan Coromines, editorial Raixa. I no barregeu la voluntat del poble amb l'ortografia. La voluntat del poble és molt digna de ser escoltada i tinguda en consideració a l'hora de decidir si un toponímic s'ha d'escriure amb ç o amb ss, o s'ha de dur una r final muda o un accent.

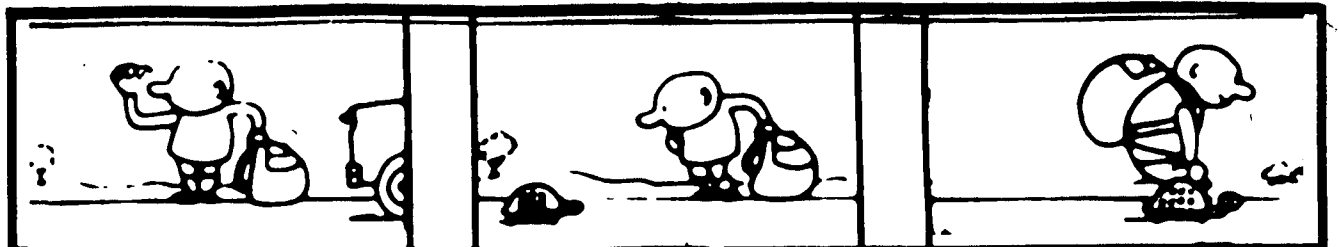
Una bona font de consulta també és la Gran Enciclopèdia Catalana, que conté exhaustivament tots els noms de lloc dels Països Catalans. I ja que ha sor-

tut aquest exemple, recordem com són de freqüents les vacil·lacions en l'ús de la ç i com ens fan consultar sovint el diccionari per tal com les normes que donen les gramàtiques i els manuals d'ortografia no contemplen la totalitat dels casos possibles i s'escriuen d'una o altra manera segons l'ús que n'han fet els clàssics o per raons etimològiques.

Perles ortogràfiques

En una carta al director d'una revista setmanal llegim: «Sr. Director: L'escriu per felicitar públicament el senyor Tarín-Iglesias». Ha de dir: Li escric... El pronom feble li, que, en aquest cas vol dir a vostè, no s'apostrofa mai, com podem comprovar observant que a la pronunciació no ometem mai aquesta l. Si no hi ha supressió de vocal no hi pot haver apòstrof.

Albert Pera

La sardana i la Dansa

Ha mort Rogeli Suriol

A l'edat de 78 anys, a Barcelona, moria, el dia 28 d'octubre, el compositor Rogeli Suriol i Juvé, que dedicà bona part de la seva vida de músic al cultiu de la sardana i de la música per a cobla. Encara no fa gaire més d'un mes, el públic que assistia a l'últim concert celebrat a la plaça del Rei podia gaudir de l'estrena de la seva obra *Lloa, Zodia i Triomf de Barcelona*, sobre el temari del poema del mateix títol de Josep M. López-Picó, estrena que, tanmateix, el seu autor no pogué veure perquè ja estava sofrint la malaltia de l'ha dut a la mort. Per les seves sardanes havia obtingut premis als concursos de Mataró i Andorra amb les obres *Evocació a Iluro* i *Dalt la Rabassa*. Se li coneixen preferentment les sardanes *Deu minuts d'esplai*, *Pla de Marinyol*, *Berta*, *Lluminosa* i *A l'ombra del Tinell*. També s'ha programat a diferents concerts la seva Suite pairal, obra per a cobla de tema lliure.

Reposeu en pau, mestre.

Dansa i música folklòrica-religiosa

Avui, a dos quarts d'onze de la nit, al Temple Parroquial de Sant Martí del

CLOT, i dintre els actes de la festa major de la barriada de Sant Martí, se celebrarà un recital de dansa i música, sisè en la llista dels oferts en altres anys i en idèntiques circumstàncies.

Hi intervindran l'Esbart Sant Martí en les parts primera i tercera, i la cobla municipal Ciutat de Barcelona, en la part central, amb sardanes i obres per a cobla. Per la qualitat de l'espectacle, i la cura que, any rera any, hi ha esmerçat el grup organitzador-Esbart Sant Martí - aquest recital han esdevingut una de les parts més interessants i valorades de la festa major, així com una selecta vetllada de dansa catalana.

Agrupació folklòrica de Molins de Rei

Aquesta entitat ha iniciat l'any del vint-i-cinquè aniversari de la seva fundació, dintre el qual hi ha previstes una sèrie d'activitats sardanístiques i folklòriques de veritable interès, entre les quals destaca preferentment la inauguració de local de propietat, prevista ja en ple 1980.

És evident que un pas d'aquesta importància significa una solidesa de l'entitat que avui, a Molins de Rei, té cura de les manifestacions més estretament vinculades al poble com són la

sardana i la dansa folklòrica o popular. Cal felicitar-los per aquest anar endavant i preparar-nos a rebre amb joia els actes que preparen.

Ballades sabatines

Arenys de Munt, per avui matí, cobla Caravana

Badalona, nit, concert, cooperativa La Moral, cobla Ciutat de Girona.

Balaguer, festa del Crist, matí, cobles La Principal de la Bisbal i Atlàntida; tarda, cobla Atlàntida.

Barcelona, matí, al Clot, cobla Rambles. Tarda, a l'avinguda de la Catedral, cobla La Principal del Llobregat.

Bordils, nit, cobla Foment de la Sardana.

L'Armentera, matí i tarda, cobla Selvatana.

L'Hospitalet de Llobregat, plaça dels Avis, cobla La Principal de Collblanc.

Les Escaules, matí i tarda, cobla La Principal de la Garrotxa.

Sant Martí de Torroella, nit, cobla Rosaleda.

Sant Martí de Tous, matí, cobla La Principal de Barcelona.

Josep Ventura

Celebració a Itxassou en llengua basca

La TV francesa retransmet la missa de Tots Sants.

El dia de Tots Sants, que va ser festiu a tota l'Europa occidental excepte a casa nostra, la televisió francesa va retransmetre la celebració eucarística des d'Itxassou, al País Basc francès. Això de connectar amb diferents llocs de culte per la retransmissió de la Missa és cosa corrent a les televisions europees. Es fa cada diumenge o dia festiu. Però aquesta vegada tenia un interès especial perquè la celebració es feia en la llengua habitual del poble basc: el basc. Abans però fou explicat als televidents que després del Concili Vaticà II cada poble celebra la litúrgia segons la seva llengua, encara que no sigui l'oficial de l'Estat. El Vaticà, el govern central de l'Església, va aprovar per a les

Església d'Itxassou on es va celebrar la missa de Tots Sants

liòcesis de Pamplona, Sant Sebastià, Bilbao, Vitoria i Bayona l'ús d'aquesta antiga i estimada llengua pels seus diòcesans i sempre per tant al país basc, tant a la banda de l'Estat francès com la de l'espanyol.

Perquè la TVE no fa quelcom semblant? Seria bo que tothom d'arreu d'Espanya tingués consciència de la pluralitat lingüística, i ara més que mai, quan hi ha dos estatus aprovats, el d'Euskadi i el de Catalunya i el de Galícia és en curs de ser aprovat.

I si això pot crear dificultats per fer-ho habitualment - sembla que el programa dominical "El día del Señor" té una videoaudiència de 700.000 persones - cal que els programes televisius religiosos passin a mans dels governs autonòmics de cada nacionalitat o regió. Aquesta seria la millor solució. Però mentrestant, podríem fer com els francesos i no limitar-nos a copiar solament el que és dolent.

F.C.V.

Per anuncis a

**CATALUNYA
CRISTIANA**

dirigir-se a
València, 244
de 9 a 13 i de 16 a 19
Telèfon: 215.37.50
Barcelona-7

Excursionisme i cultura

Ermita de Sant Salvador

Ermita de Sant Salvador, de construcció medieval, amb signes romànics, troglodítica, d'accés fàcil fins arribar prop de la porta, per on, com podeu veure a la fotografia, es fa un xic difícil l'entrada. No hi havia culte l'any 1971, que és quan jo la vaig visitar. L'arribada fins allí cal fer-la a peu, però qui vulgui aprofitar-se'n en cotxe des de Pontons, que és el municipi d'on depèn, pot fer-ho fins una mica més enllà de la Residència escolar de Penyafort, i seguint camí avant, fins aprofitar-se a la muntanya que hi ha a l'esquerra. Si va guaitant bé, ja es veu la capella a cosa de quinze minuts de l'esmentada residència. Actualment crec que hi ha un camí que deixa pràcticament sota la capella, d'on cal pujar escassament tres o quatre minuts a peu. Com a punt important de referència, cal tenir en compte que cau davant per davant de l'ermita enlairada de Sant Joan de la Muntanya, que està a l'altre costat del riu Foix.

A la població de Pontons cal remarcar que l'església parroquial dedicada a Santa Magdalena és d'estil romànic, i d'una boniquesa digna d'ésser visitada.

També la visita a l'ermita de Sant Joan de la Muntanya, és un recorregut ben agradable, des d'on hi ha una panoràmica esplendorosa de l'Alt Penedès i de la comarca veïna de l'Alt Camp. Els cotxes hi arriben a tocar.

Municipi: PONTONS.

Comarca: ALT PENEDES.

Situació geogràfica als plans del cadastre (Pla 419): 5°13' 18" i 41° 24' 33".

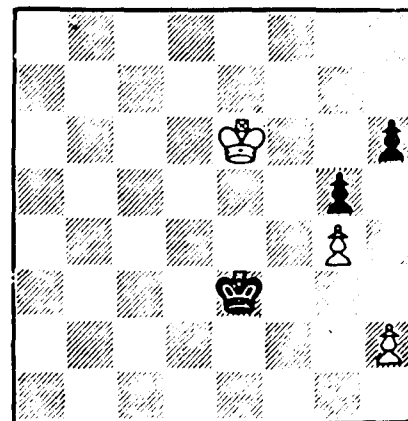
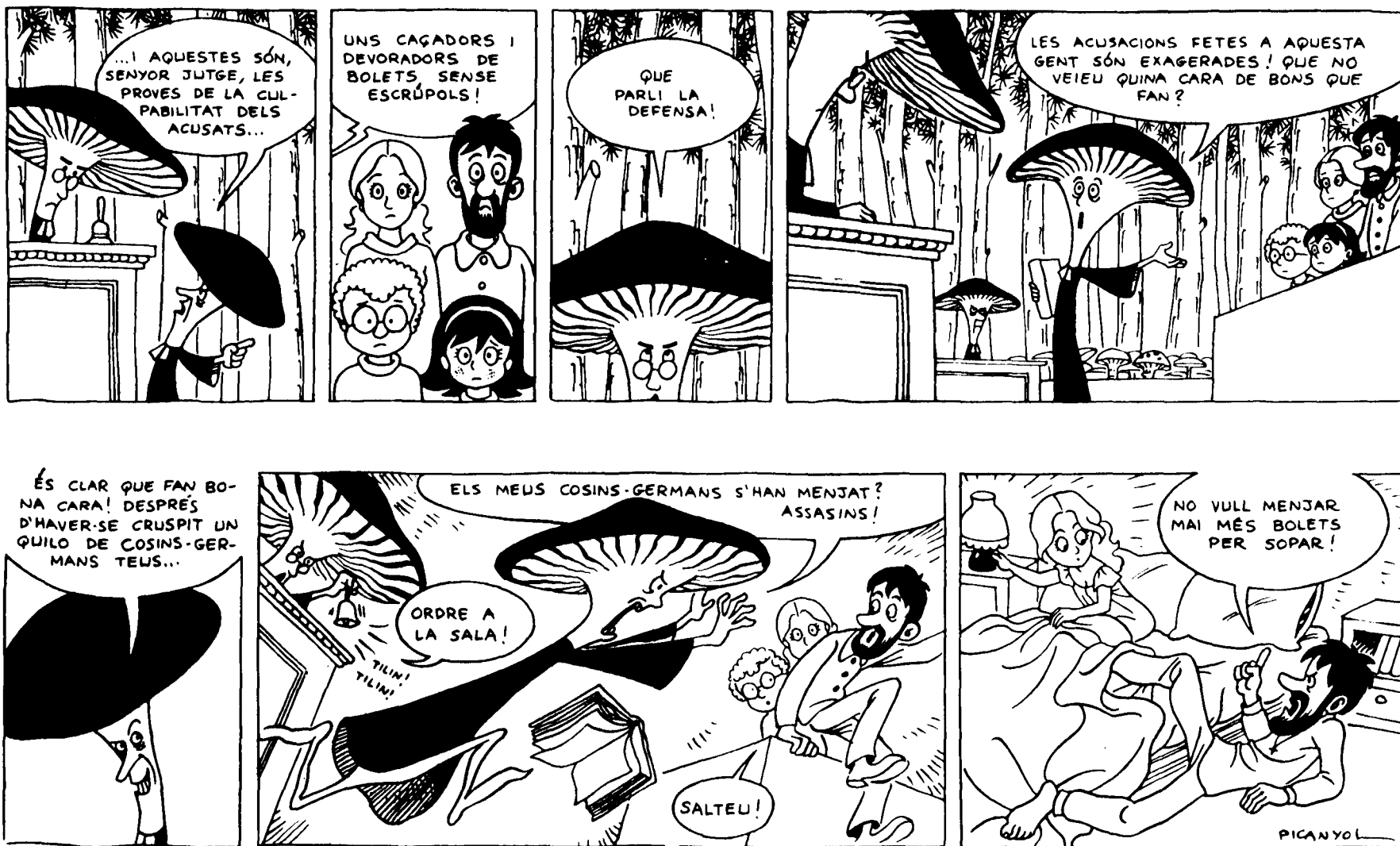
Josep M. Gavín

**Catalunya
Cristiana**

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

C/ València, 244, 1º Telèfon 215.27.89

DANONE

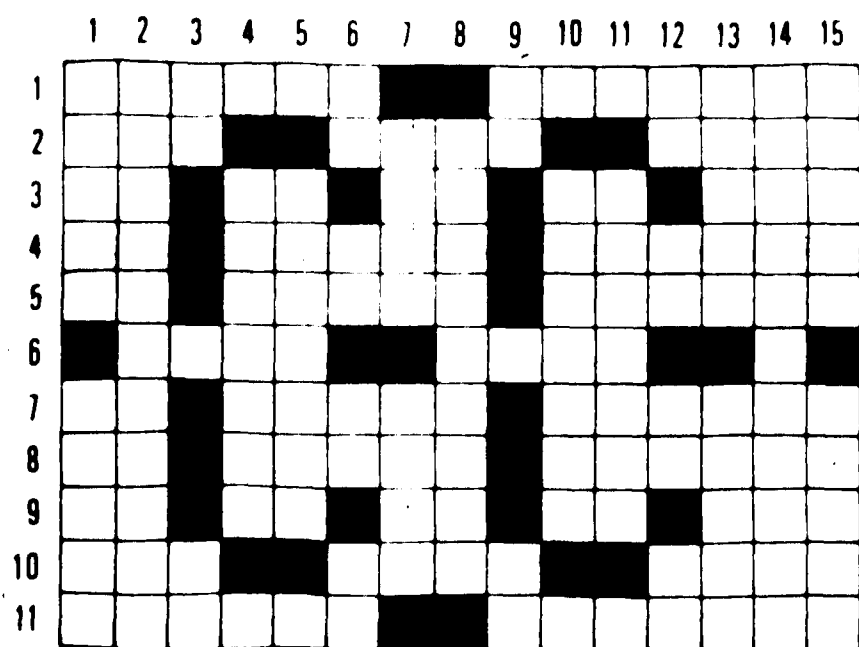
ESCACS
DIAGRAMA NUMERO 6

Les blanques juguen i guanyen. Grigoriev en féu un munt, de composicions de peons sols. Es altra volta qüestió de comptar els temps.

SOLUCIO DIAGRAMA N 5

Gorgiev 1919. Senzillament:

1 Te8 Rf7, 2 Th8 Pg7, 3 Af6
Rxf6. 4 Th6

HORITZONTALS:

1.- Prevenir, defugir. Màquina o eina per a fer forats. 2.- Aigua glaçada que cau a l'hivern. Palpo. Acció d'estar parat. 3.- Nota musical antiga. Déu egipci. Nota musical. Ineficàç, inútil. Nom de consonant en castellà 4.- A l'inrevés: símbol de liti. Descercar, equivocació. Condimentat, adobat 5.- Consonants de gel. Corre el cavall al trot. A l'inrevés: propi dels astres. 6.- Aspre, agre. A l'inrevés: fem el niu. Mil. 7.- A l'inrevés: nota musical. Home inculte i brutal. A l'inrevés: De bona casta. 8.- Matricula de cotxe de Toledo. Llei que s'especifica: "Ull per ull, dent per dent". Manament o decret 9.- Metall noble. Sant Patró de La Seu d'Urgell. Mil cinquanta. Que té bona salut. A l'inrevés: cinquanta dos 10.- Part de l'any. Perteneixent a la via. Diuen que les de granota són molt bones (sing). 11.- Que es dedica al perfeccionament propi, de cara a Déu i als homes. Temperar.

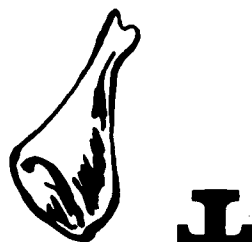
VERTICALS:

1.- Disgust, rabia. Turc. 2.- Que vetllem (fem) 3.- Sant francès (15 de maig)
Cent. Consonants de sac. 4.- Forma d'embenar. Fotografia. Punt cardinal 5.
Vocal. Que ha fet arrels. Aquella forma d'embenar. 6.- Consonants de rat.
Lletra grega. Contracció. Es trasllada d'un lloc a l'altre. 7.- Vila de província
de Girona. Que faci rimes. 8.- Jugada de billar. 9.- Tesitura musical. Punt
cardinal. Nota musical. 10.- Radi. Maletes diplomàtiques. Matrícula de Tarragona.
11.- Punt cardinal. Adobada, condimentada. El mateix punt cardinal
12.- Aliment bàsic. Veu militar. Datíu del pronom castellà de 2a. persona.
Prefix negatiu. 13.- Amatent, aplicat. A l'inrevés: sols, singular. 14.- Art
de col·leccionar monedes. 15.- Llevada, retirada. Amargar, dissimular.

Soluciones del número anterior

1.- ACIDES CORONES. 2.- NOI HOAC SISA. 3.-IM JO BC AS XT
4.- MP OFUTA COLORA. 5.- AO VIUEN OMENET. 6. RUEC TOR
N. &- ET NINXO DIRDAM. 8.- TA AMTON AEMIRC 9.- IR SA
PA RS RIC. 10. CIM CARA XIEX. 11AAAAA e EGOGASE.

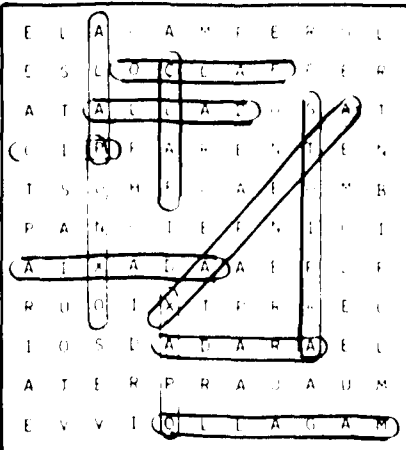
1.- ANIMA ETICA. 2.- COMPRTARIA. 3.- II U MA. 4.- D
nas A. 5.- E OFICINA A.. 6.- SH UU NT CA. 7.- OBTE XOPA
8.- ACANTONAR. 9.- CC O FEA 10.- O ACORDAR G. 11.- R
SOMNIES O. 12.- OS LE RM XG. 13.- NIXON DIRIA. 14.- ES-
TRENARIES. 15.- SALAT MCCXI

D A B C E...

Què li han donat a l'examen de conduir?

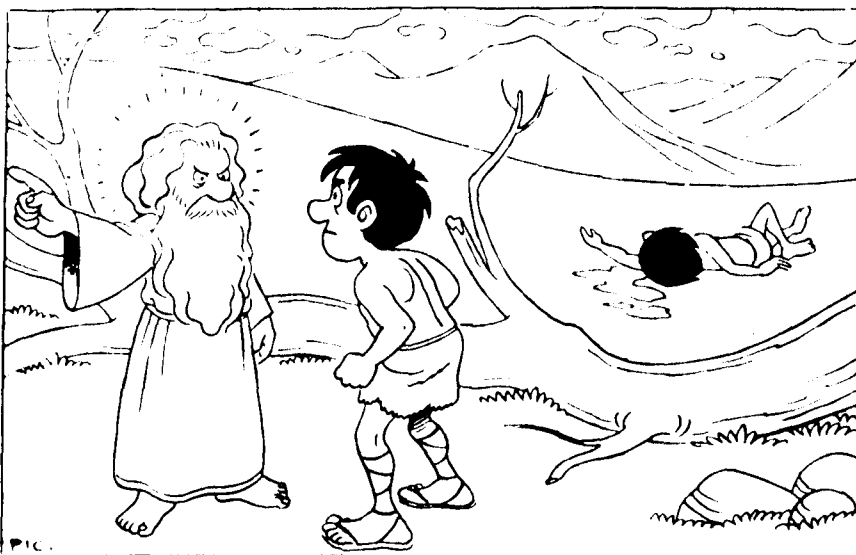
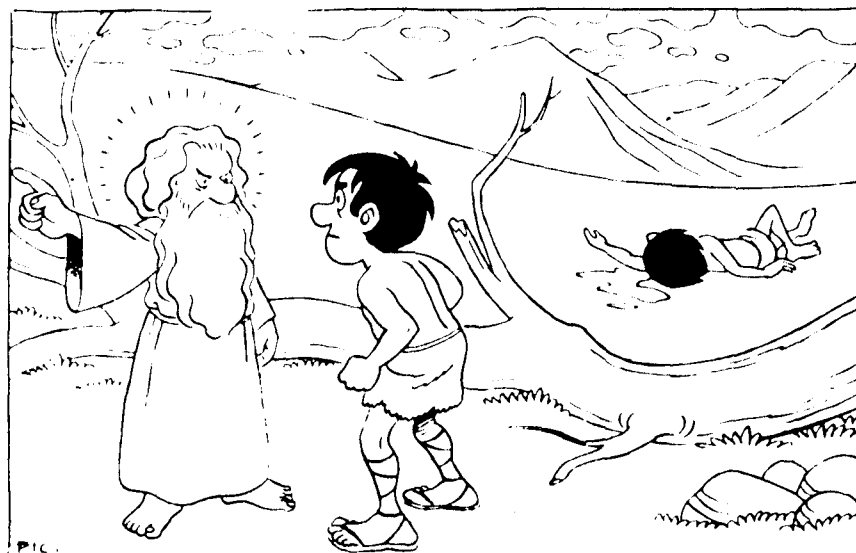
Solució al jeroglífic anterior
Es un do de Déu

'després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busquem, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enviueu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada al mes. Bona feina i... sort!

**Busqueu deu elements
del teler de teixidor.
Amb les lletres que
sobren trobareu un text
del llibre de Tobit.
cap. 2 ,que parla de
teixits.**

A N N C A L A D E O O N
A D E T O F O B M C I T
E S V A L R U L D A O G
A R M D E T R S R T E I
X I A D B O R O A A D U
N S Q A R P D X G D E C
A O U E A A N I U L E L
E S I S C T I A E D A S
D I N N E L T L E L E R
L L E I P A G A A R E N
A L T M B U N C C A B R
L I A T S E D A C N A B

El cuiro d'estruç, després de quatre anys del seu llançament

Aviat farà quatre anys que el cuiro d'estruç va ser llançat al mercat, quatre anys que les seves qualitats de solidesa, refinament i flexibilitat han fet d'ell un dels elements preponderants de l'Alta Costura i de la marroquineria de luxe. La seva gràcia ve de la manera de tractar-lo; sigui amb el mètode tradicional, el de "Standar Finish", que el fa més tupit, més resistent, sigui amb el "Saddle Finish", que aporta a la pell més flexibilitat, més brillantor.

Així, després de quatre anys, tots els grans noms de la moda i de la marroquineria franceses l'utilitzen per les seves produccions: Frederic Castet per Christian Dior, Hermes, Gucci, Yves St. Laurent, Nina Ricci, François Villon, Jean Patou, Guy Laroche, Andrea Pfister, Maud Frizon, Jean-Charles Brosseau, i altres prestigiosos noms que s'han decidit a donar al cuiro d'estruç el passaport per la gran elegància.

Per la seva col·lecció Tardor-Hivern 79-80, Hermes presenta admirables bosses-moneder en cuiro d'estruç avellana, i calçats i cinturons fent joc. I també acordaments entre bosses bandolera, en cuiro d'estruç, i els guants més bonics del món.

Hermes encara, amb un màxim refinament, ofereix conjunts pantaló-armilla en cuiro d'estruç cognac, units a sabates o bosses del mateix to.

Cuiro d'estruç també amb americanes d'home gran esport amb el mateix to gris que el pantalon de vellut que hi fa joc.

També a Christian Dior, el cuiro d'estruç es presenta amb jaquetes llargues i cenyidors, amb sumptuoses boas de tolradura. Bruses rectes i clàssiques per homes, amb colors negre, burdeus, verd "Lucern".

Nina Ricci presenta bosses-bandolera, combinant estils 1920 i "disco". Clàssic elegantíssim.

Andrea Pfister, finalment, aprofita l'espectacular flexibilitat del cuiro d'estruç per fer-ne polaines, així com bosses tambor, en roig.

Annick Huet

Cuina

Per M. Glòria Muntanya

Pesols «lorraine»

1/2 kg. pesols congelats. 1 ceba mitjana. 50 gr. pernil del país. 3 cullerades de formatge ratllat, 1 cullerada mantega. 2 cullerades oli. 1/4 litre de llet. 2 ous.

Posar una paella al foc amb la mantega i l'oli, posar-hi la ceba ratllada, coure-la a foc suau, perquè s'estovi i no es dauri, després afegir-hi el pernil tallat a quadrets, donar-li unes voltes i treure-ho del foc.

Coure els pesols amb aigua i sal, durant 5 o 6 minuts, després escorrel's.

Es posen en una placa de forn. Escalfar la llet. Batre els dos ous com per a truita, afegir-hi la llet calenta, batent-lo amb força, després les 3 cullerades de formatge ratllat, la ceba i el pernil fregit; tirant-ho sobre els pesols i ficar-ho al forn moderat, 1/4 d'hora, forn d'abaix i si fa falta 5 o 6 minuts forn de dalt, perquè es dauri lleugerament.

Dolç de «natillas»

1 litre de llet. 6 ous. 2 cullerades maicena. 75 gr. sucre glass. 1 llimona, 1 palet vainilla. 1 copeta rom. 5 cullerades sucre. 12 melindros, un pot petit melmelada.

Coure la llet amb un trosset de pell de llimona i 1/2 palet de vainilla. Batre els sis rovells d'ou amb 5 cullerades de sucre, fins que resti escumós, afegir-hi les dues cullerades de maicena.

Tirar la llet calenta sobre els ous, batent-lo amb força perquè no s'agrumolli, colar-ho i posar el pot a foc suau, movent-ho constantment amb cullera de fusta, apartar-ho de l'escalfor quan sembli que es vol espessir, després tornar-ho al foc així, fins que quedi espesa i fina.

Mullar els melindros amb una barreja de rom, una cullerada de sucre i 2 o 3 d'aigua, posar-los a una placa de forn, repartir per sobre la melmelada del gust que més agradi. Cobrir-ho tot amb la crema i deixar refredar.

Batre les clares a punt de neu forta, afegir-hi a poc a poc el sucre glass, posar-les per sobre la crema, amb ajuda de maniga i boqueta. Refredar espolsant amb una miqueta de sucre corrent i ficar-ho 2 o 3 minuts al forn perquè es dauri lleugerament.

Per anunciar a

**CATALUNYA
CRISTIANA**

dirigir-se a
València, 244
de 9 a 13 i de 16 a 19
Telèfon: 216.37.50
Barcelona-7

Memòries d'un misantrop (7)

Les campanes

El campanar del poble tenia tres campanes. La grossa, la mitjana i la petita. O al revés, si voleu, nedeu o camineu. L'ordre dels batalls no altera la batalla ni el batalló. Hi havia un o dos campaners tocacampanes d'ofici, que en venien de família. La cosa anava de pares a fills o de germans a cunyats, no ho recordo bé. Tocaven pels bateigs, pels enterraments i per les vigílies de festa. Ah, sí, i per la festa major o quan hi anava un prelat mitrat i encarat amb crossa daurada. En acabar de tocar per un bateig, els padrins donaven calés al tocacampanes. Era allò de toquem i toquem. En les altres ocasions cobraven a fi de mes.

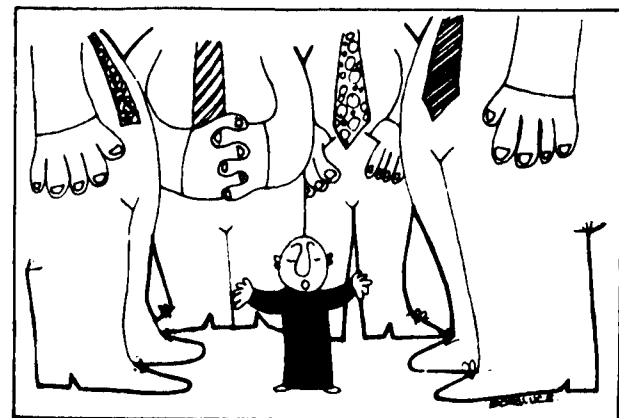
Els vells del poble sabien distingir el toc de bateig d'un nen del d'una nena; el toc de morts d'un home del d'una dona. El toc de morts d'una criatura el distingia tothom, perquè només es feia amb la campana petita, la dels albat.

El toc de festa també era distint si el feia l'un o l'altre de la família trillejaire. N'hi havia un que posava més "ànima" en vogar les campanes, i els vells se n'adonaven. L'altre només hi posava cos. Ventava i ventava com un desesperat, però sense esperit, sense art ni part. Punt i apart.

Al cap d'uns anys tot això es va mecanitzar. Es van acabar els tocacampanes. No sé si perquè es va extingir la família, o perquè la nova generació no hi tocava, o perquè en volien tocar massa de calents. La qüestió és que hom hi va posar motors, interruptors, polsadors i espolsadors. El corrent elèctric n'espolsava el ritme, la poesia, la creativitat i el toc personal per sonar el toc de campana. Ja no era el mateix d'abans. Però jo ja no hi era.

No recordo com es deien les campanes. Però tothom en deia campanes. Les campanes, abans, les batejaven, les confirmaven i les consagraven tot d'un cop. Hi havia padrins i tot. No sé si també repartien confits, que són podrits, que si no en voleu tirar, la campana s'esquerdarà. Però era una cerimònia molt sonada, amb mitra i crossa. Ara quasi se n'ha perdut la mena, perquè qui mana no vol fer la mona. Però una misantropia a tocs de campana és més que una misantropia. El so de campanes escampat sobre els camps ha esdevingut un record "camp" sobre la terra camp dels misantrops que enyoren les campanyes benèfiques i acústiques dels campanars.

Guillem del Món

— Ja ho compreno, senyors, però jo no em resigno a abandonar el paternisme.

La partitura setmanal

El xalet

A dalt de la muntanya
caigué el vell xalet.
La neu i el rocam
units el van enderrocar.
A dalt de la muntanya
caigué el vell xalet.
A dalt de la muntanya,
quan Jan tornà al xalet,
plorà de tot son cor
sobre la fi del seu amor.
A dalt de la muntanya,
quan Jan tornà al xalet.
A dalt de la muntanya
hi hagué un nou xalet,
car Jan, amb cor galant,
el va bastir millor que abans.
A dalt de la muntanya
hi hagué un nou xalet.

Extreta del Cançoner de Muntanya del C.E.C.

El Barça, Botines i la informació

Núñez vol fer un gol a la premsa

Tant de bo que, quan el lector tingui aquest paper a les mans, les algues hagin tornat al seu llit i tot l'enrenou quedi com un malson en el record, malgrat que des d'ara pensi que no serà gens fàcil. Em refereixo a les actituds que des de la seva premsa de possessió ha adoptat l'actual directiva del Futbol Club Barcelona envers els mitjans informatius — alguns que no són de la seva corda, que de tot hi ha — i especialment amb algun dels seus professionals.

El darrer cas es el d'Alex J. Botines, informador català d'esports des d'un periòdic com a cap de redacció — «El Periódico» —, comentarista esportiu en una revista-magazine — «Interviú» — i informador d'una emissora — Ràdio Barcelona — ha conegut el «non placet» de la junta presidida pel senyor Núñez fins al punt de declarar-lo persona «non grata» i conseqüentment amb això se'l prohibeix de poder entrar al recinte esportiu del Barça per a poder desenvolupar la seva tasca informativa.

Si alguna cosa podem dir en defensa del nostre company, aquesta és que, desde sempre, el barcelonisme ha traspuat per tota la seva pell, que fins i tot en temps difícils — en els seus llunyans treballs al Brusi — les seves cròniques i comentaris en relació al fet barcelonista eren d'aquella que se li veia el «l'autò» per massa decantats en la defensa del que suposava «el més que un club».

Però ara és diferent. Quant un president resumeix el Barça en la seva persona, i els informadors tracten qüestions que no són del seu gust, el que es fa és antibarcelonisme i fins i tot anticatalanisme. O s'està amb el

Núñez-Barça o no s'hi està i se't titlla d'aquesta institució tant estimada a Catalunya. El Barça queda i les persones — presidents, membres de junta, entrenadors, jugadores, socis, etc. — queden.

Tant de bo, com dela en començar, les algues hagin tornat al seu llit a hores d'ara. Per aquest esforç perquè això sigui així correspon a tots i en primer lloc, als qui, han acordat la postura de negar informació sobre el terreny del Barcelona. Ben segur que l'esforç s'ho val. I cal que aquest sigui el darrer coscas.

L'esport català hi ha de veure.

El resultat positiu que el poble de Catalunya ha donat al tèt de l'Estatut en la jornada del 25 d'octubre, deixa la porta oberta en el sentit de l'esport a l'entrada en vigor, i sobretot des del moment que les transferències siguin traspasades serà competència exclusiva de la Generalitat en la seva regulació i promoció.

El punt 29 de l'article número 10 del text estatutari ho deixa ben clar. L'article en qüestió tracta de les competències exclusives que la nostra institució d'autogovern tindrà, i el punt al·ludit diu taxativament, sense cap limitació, «Esport i lleure», coincidint amb el nom d'aquesta secció de CATALUNYA CRISTIANA.

Aquest fet i la qüestió que es troba en la Constitució vigent, que l'Estat reconeix l'existència de les nacionalitats (i Catalunya, segons el seu Estatut tal i com diu l'article primer n'és una d'elles), fa pensar que no ha de ser difícil — la voluntat catalana serà en definitiva qui ho determina-

rà — que en el món esportiu pugui competir com a entitat pròpia amb la seva, o millor, les seves seleccions.

De casos semblants no en falten. Escòcia i Gal·les, dins la Gran Bretanya, tot i gaudint d'un «status» menys autònom del que tindrà Catalunya, fa molt anys que passen els seus colors esportius arreu del món. I per a exemples més propers només cal veure la decidida voluntat que en aquest setit ja ha començat a manifestar-se a Euskadi, quan no fa massa temps la seva selecció pròpia s'enfrontà en un partit de futbol a una altra d'estrangera.

Cal esperar que els rectors esportius catalans no es quedin enrera, en aquest propòsit, ara que és el moment d'aprofitar l'avinentsa de tenir la nostra genuïna representació esportiva en tots els camps. Cal que en matèria esportiva el nostre país també s'afermi aquí i arreu.

Cal més divulgació en català

Finalment no vull estar-me de comentar un fet que és evident. L'esport català necessita més divulgació — una divulgació a l'abast de tots els mitjans amb més quantitat i si pot ser amb més qualitat que l'actual — en llengua catalana.

Des de fa algunes temporades — perques — que setmanalment i amb el suport d'una institució d'esport es radia el partit més important de futbol que celebren els dos equips de Barcelona. La transmissió — lloable treball que Joaquim Maria Puyal, — és però, limitada a la freqüència modulada, fet tècnic que li resta audiència. Si un partit és radiat per quatre emissores diferents com quan s'escau quan hi ha un interès màxim pel matx caldria que almenys la transmissió fos feta en dues emissores en la nostra llengua i en

freqüències diferents. Que ningú que aixího desitgi no pogués trobar traves a la seva audició.

I aquestes transmissions no solament haurien d'estar limitades als encontres futbolístics sinó que també haurien de ser portaveus d'altres manifestacions que són ben arrelades a casa nostra i que compten arreu de la nostra geografia amb milers d'aficionats; bàquet, handbol, hockey patins, per esmentar alguns exemples.

D'altra banda com ja s'ha fet alguna vegada cal potenciar les transmissions esportives a través de totes les emissores comarcals catalanes perquè tot el nostre territori, des de l'Empordà fins al Baix Ebre i des del Segrià al Baix Empordà, tingui la possibilitat de connectar i ser participants d'aquell esdeveniment esportiu que tan d'interès pot tenir pels seus oients en aquell moment determinat.

E. A. Moliné

Catalunya
CRISTIANA

Us podeu subscriure per telèfon a CATALUNYA CRISTIANA trucant al 215 37 50 o bé al 215 27 39

toparàs amb l'ambient de la família i de l'escola, per l'altra, entraràs a tota vela en la solidaritat de les «colles». Per un costat exigeixes independència de la família; per l'altre, tens fam i set de ser «acceptat» pels teus coetanis i de dependre d'ells.

Quina por de ser diferent dels altres! On va la colla, tu hi vols anar. On s'aturi la colla, vols aturar-t'hi. Les bromes, el llenguatge, els passatems dels altres, te'ls fas teus. Segons com vagin vestits, el vesteixes igual: un mes tots els xicots porten camisetes i *blue-jeans*; el mes següent tots porten jaquetes de cuir, pantalons virolats, cordons blancs per a les sabates negres. En certes coses, anticonformistes; en altres, sense que ni tan sols us n'adoneu, conformistes cent per cent.

I d'un humor inestable! Avui seré i d'Ocil, com quan tenis deu anys; demà aspre, com un rabiüt de setanta anys. Avui orientat per ser aviador, demà decidit a esdevenir actor de teatre. Avui audaç i sense prejudicis, demà tímid i quasi angoixat. Quina paciència, indulgència, amor i comprensió haurà de tenir amb tu el mestre Gepet!

I encara més: et tornaràs introspectiu, és a dir, començaràs a mirar el teu interior i descobriràs coses noves: aflorarà en tu la melancolia, la necessitat de somiar amb els ulls oberts, el sentiment adhuc el sentimentalisme. Pot passar que, ja a vuitè de bàsica o primer de BUP, t'enamoris com el jove David Copperfield, que diu:

«Adoro Miss Shepherd. És una noieta amb un cosset petit, una cara rodona i els cabells arrissats: a l'església no puc llegir el meu llibre, ja que he de mirar Miss Shepherd; coloco Miss Shepherd entre els membres de la família reial... a la meua cambra, em sento a vegades impulsat a cridar: «Oh, Miss Shepherd»... Voldria saber perquè regalo secretament a Miss Shepherd dotze nous de Brasil? No són cap símbol d'afecte... i, en canvi, trobo que s'adiuen a Miss Shepherd. Fins i tot flonjos i insipids melindros ofereixo a Miss Shepherd; i moltíssimes taronges... Miss Shepherd és l'única visió que envaeix la meua vida.

«Com és que, després d'unes quantes setmanes, he de trencar amb ella? Es murmura que prefereix el senyoret Jones... un dia Miss Shepherd fa una ganyota en passar pel meu costat i s'enriu amb la companya. Tot s'acabat. Ha desaparegut la devoció d'una vida sencera. Miss Shepherd surt de les funcions religioses el diumenge al matí i la família reial no la reconeix més!».

Ha succeït a Copperfields, passa a tots i el passarà també a tu. Pinotxo!

Però com t'ajudaran els «consellers»?

Ara? Més d'una de bona família se'n va més d'un dia fora de casa. On va? Amb el «seu» noi, sola en cotxe, sola a l'hotel amb ell, pels camins del món.

Passa potser això: es rep una invitació per al ball i en la targeta hi ha la sigla Sbi (sense bagatges incòmodes, o sigui sense els pares!)

Hom llegeix als diaris que els empleats de certes cases afluïxen notablement el ritme i la qualitat de la producció, donat que estan massa ocupats de «meditar» llargament sobre els enagos o les bragues liliiputenques de les campanyes de treball. O bé el llegeix que tal govern, per mor d'impedir l'augment d'accidents de trànsit, ha decidit posar uns cartells que avisen els conductors de no badar — mentre condueixin — amb les noies que porten minifaldilla.

Majestat, vós heu escrit la paraula justa a les dones no els costa gaire de plaure als latres. Només cal saber a qui es vol plaure i amb quina finalitat. Plaure a tothom? No és pas cap mal en si mateix; pot ser un mal voler plaure d'aquella manera concreta. Penso, però, que una dona ha de morar de plaure primer als pares als germans i, sobretot, al marit a l'home que l'escollirà per esposa i serà pare dels seus fills.

Tots ells volen que la dona sigui elegant i bonica, però en un marc de modèstia que la faci encara més bonica i moralment fresca.

Majestat, escuseu-me que m'hagi confiat i desfogat amb vós, que aprobeu aquestes idees. No és, entenguem-nos, que manquin avui dones que les valorin. Però n'hi ha que les consideren velles i superades. Vós sabeu, en canvi, que són permanents i sempre fresques, ja que reflecteixen el pensament de Déu, que ha fet escriure a sant Pau: «Les dones que vagin vestides decorosament, adornades de modèstia i de pudor»!

(Juliol 1971.)

Cançó Rock

Catalans a Itàlia

«Estem de moda a Itàlia». Aquest és el comentari generalitzat dels cantants catalans que recentment han actuat en aquest país. Lluís Llach, Pi de la Serra, Orquestra Platería, Companyia Elèctrica Dharma

i Maria del Mar Bonet, són tan sols alguns dels noms que han tornat d'Itàlia carregats d'èxits.

Amb el procés autonòmic, el fet mateix de Catalunya s'està escampant per tot el món, i molta gent ens comença a conèixer, i s'interessa pels nostres exponents artístics i culturals. El cas d'Itàlia podria ser només un primer exemple.

A Lluís Llach li va a ser lliurat, en el transcurs d'un festival multitudinari celebrat a San Remo, el prestigiós premi Tenco, concedit només als cantautors més importants del món, com Jacques Brel, Leo Ferré i ha aconseguit una gran acceptació.

També Pi de la Serra, com ja vàrem informar, ha cantat una setmana en un teatre de Milà. Maria del Mar Bonet va cantar també a Florència, en una mostra de cançó popular, i la seva actuació va coincidir

amb dues exposicions celebrades en aquella ciutat: l'una dedicada a l'arquitecte Gaudí, i l'altra al pintor Miró.

Finalment, l'Orquestra Platería també va arribar d'Itàlia amb un bon record. «No hi va haver cap problema de comunicació —ens diuen— i tant els cercaviles com els balls vàren agradar molt. La gent gran d'allà ens demanava que ens quedéssim a Itàlia, perquè allà no hi ha orquestres com la nostra».

Torna Sleepy la Beef

Sleepy La Beef és un dels noms més importants del rock roll nord-americà. Amb tot el seu bagatge històric i llegendari, els seus cent vint i sis kilos de pes, el popular músic vindrà novament al nostre país, després de l'estada que hi va fer el passat mes de juny.

Amb molt d'aquesta nova visita, sortirà al mercat un nou disc de Sleepy La Beef que precisament es va gravar a Barcelona, als estudis Moraleda. Com en tots els viatges que fa, vindrà acompanyat de la seva esposa Linda, que li serveix també d'interpret, ja que parla variats idiomes.

Joan Manuel Serrat a Amèrica

Joan Manuel Serrat continua recollint èxits per terres sud-americanes. Ha troïmfat ja a Mèxic i a Costa Rica, on ha actuat aquestes darreres setmanes, i ben aviat ho farà a Colòmbia, Ecuador, Panamà... A mitjans de desembre tornarà a Barcelona, en vigílies del neixement del seu segon fill. Més endavant gravarà un disc amb cançons populars catalanes.

Joan Ramon Malnat

Bob Dylan explica la seva conversió religiosa en el seu nou disc

Bob Dylan, l'heroi de la cançó "pop" del anys sexanta, s'ha unit a un moviment religiós de caire fonamentalista anomenat Born Again (Nascut altra vegada). La seva conversió es fa evident al seu darrer "long play", titulat Slow train coming (arriba un tren lent) en el qual hi ha repetides referències a la seva nova actitud religiosa.

La secta a la que s'ha adherit Bob Dylan, és molt popular als Estats Units, el seu país, i a ella pertanyen des de el president Carter, a l'ex-líder dels Panteres Negres, Geroges Foreman, passant per Charles Colson, el que fou especialista dels trucs bruts coneguts a Nord-Amèrica arreu del cas Watergate.

Els germans i germanes en Crist de dit moviment, basen la seva creença en la convicció que una revelació els ha portat més prop de Déu.

Segons informacions procedents dels Estats Units, Bob Dylan, un jueu de 37 anys (el seu verdader nom és Robert Zimmermann, va rebre aquesta il·luminació, quan es trobava treballant en dit àlbum.

Un portaveu del cantant ha remarcat que Dylan no vol parlar públicament de les seves noves creences religioses. "El disc parlarà per ell", ha indicat el representant.

En una de les cançons, la titulada Conna Change my way of Thinking (Canviaré la manera de pensar), Bob Dylan recull la doctrina en la qual Jesús fa referència a l'arribada del Salvador.

Ràdio Nacional

Concerts del segon programa

Dia 10,22 hores

Des del Teatro Real de Madrid, concert de l'Orquestra de RTVE dirigida per Enrique Garcia Asensio: "Capriccio" de Curz de Castro, "Sinfonia n. 1" de Barduell, i "Dafnis i Cloé" de Ravel.

Dia 11,11 hores

Des del Palau de la Música de Barcelona, concert de l'Orquestra Ciutat de Barcelona dirigida per M. A. Gómez Martín: "Rapsodia eslava n. 2" i "Concert per a violí" de Dvorak, "Sinfonia n. 7 de Beethoven.

Dia 11,19 hores

Des del Teatro Real de Madrid amb el mateix programa del dia 10.

Dia 12,20 hores

Des de la Sala Fénix de Madrid: "Virtuosisme d'Amèrica" amb Arturo Amardo al piano.

Dia 14,20 hores

Des del Palau de la Música de Barcelona: "El lied alemany" amb Paloma Pérez Jimeno, soprano, i Lulio Garcia Casas, piano. Obres de Schubert, Schumann i Brahms.

Recordem aquesta setmana:

P. Tchaikowsky que morí el 6 de novembre de 1893 i Gioacchino Rossini mort a París el 13 de novembre de 1868.

A Pinotxo

Quan t'enamoraràs

Estimat Pinotxo,

tenia set anys quan vaig llegir per primera vegada les teves *Aventures*. No et sé pas dir el que m'agraden ni les vegades que les he tornat a llegir. I és que en tu infant em reconeixia a mi mateix, i el teu ambient en el meu.

Quantes vegades te n'anaves corrents al bosc, a través dels camps, a la platja, pels carrers! I corrien amb tu la Guineu i el Gat, el gos Medoro i els nanos de la guerra de llibres. Semblaven les meves corregudes, els meus companys, els camins i els camps del meu poble.

Anaves a veure els carros que arribaven a la plaça; jo també. Agafaves nius, treies la llengua, amagaves el cap sota les mantes abans de prendre't la medicina amarga; també jo. La llesca de pa untada de mantega per les dues bandes; el bombó de licor; el terrós de sucre i, en certes ocasions, un ou o una pera, o fins i tot les pellerofes de la pera, representaven per tu, llaminer i famolenc, un "sostre" resplendent, el mateix que per mi.

També jo, tot anant a l'escola i tornant-ne, em trobava implicat en "batalles", a base de boles de neu a l'hivern, a base de cops de puny i similars en el gènere al llarg de totes les estacions de l'any; a vegades

em tocava el rebre i d'altres repartia, mirant d'equilibrar les entrades amb les sortides i de no ploriquejar en arribar a casa, on, si m'hagués queixat, potser hauria rebut el "restant"!

Ara has retornat. Ja no has parlat des de les pàgines del llibre, sinó des de la pantalla de la TV; però ets el xicotot de sempre.

En canvi jo m'he envellit; ara em trobo, si és permès parlar així, a l'altra banda del barrat. Ja no em reconeixo en tu sinó en els teus consellers: el mestre Gepet, el Grill xerraire, la Merla, el Papagai, la Cuca de llum, el Cranc, la Marmoteta.

Tots ells han pretès —ah, però, sense èxit, fora del cas de Tonno— donar-te consells per a la teva vida d'infant.

Jo intento donar-te'ls per al teu futur de noi i de jove. Però compte, no intentessis fer pas ni tan sols la prova de deixar-me anar el famós martell; no estic disposat a acabar com el pobre Grill xerraire.

T'has adonat que, entre els "consellers", no he anomenat la Fada? No m'agrada el seu sistema. Perseguit pels assassins, truques desesperadament a la porta de casa seva; treu el cap per la finestra, rostre blanc com una figura de cera, no t'obre i et deixa agafar.

És cert que més tard t'allibera de l'alzina, però després et fa la mala passada de fer entrar a la teva cambra de malalt aquells quatre conills, negres com el carbó, que porten a l'esquena un petit taüt mortuori.

No n'hi ha prou. Escapat per miracle de la paella del Pescador verd,

tornes a casa esporuguit perquè la nit és fosca com una gola de llop i l'aigua cau a bots i barrals. La Fada fa que trobis la porta tancada i, després del teu picar desesperat, t'envia el Llimac, que tarda nou hores a baixar del quarts pis i a portar-te —mig mort de fam com estàs— un pa de guix, un pollastre de cartró i quatre albercocs d'alabastre pintats al natural.

Ja està bé!, això no es fa amb els nois que s'equivoquen, sobretot si estan entrant o ja han entrat en edat anomenada *Preciosa* o, també, *edat difícil*, que va dels 13 anys als 16 anys i que des d'ara, per tu Pinotxo, serà d'or.

Ho experimentaràs: edat *difícil* tant per tu com pels teus educadors. Ja no més infant, refusaràs, de fet, la companyia, les lectures i els jocs dels petits; encara no home, et sentiràs incomprès i quasi oblidat dels grans.

Lliurat al cansament de la ràpida creixença física, et semblarà trobar-te d'una manera imprevista amb unes cames quilomètriques, braços de Briareu i veu estranyament canviada i mai no sentida.

Sentiràs, prepotent, la necessitat d'afermar el teu jo; per una banda,

diumenge	dilluns	dimarts	dimecres	dijous	divendres	dissabte
PRIMERA CADENA 10,01 PARLEM 10,30 EL DIA DEL SENYOR Retransmissió de la Santa Missa 11,15 GENT JOVE Desempat de l'especialitat de cançó lleugera. 12,15 SOBRE EL TERRENY 13,30 SET DIES 14,30 NOTICIES DEL DIUMENGE Primera edició 15,00 LA CASA DE LA PRADERA "Los copiones" 16,00 FANTASTICO 19,00 625 LINIES 20,00 ESTRENES TV "Solo tú y yo" Direcció: John Erman. 21,30 NOTICIES DEL DIUMENGE Segona edició 22,00 ESTUDI I "Solo el amor y la luna traen fortuna" Autor: Miguel Mihura 23,55 BONA NIT SEGONA CADENA 15,31 AZAFATAS DEL AIRE 16,15 VIKI EL VIKINGO "El terrible Sven" 16,45 EL CAMINO DEL NAVAJO 17,45 LOS CASOS DE ROCKFORD 18,45 PANORAMA MUSICAL "Problemas de l'educació musical a Espanya" 19,15 CONCERT "Concert per a flauta i orquestra", de Mozart, i "Quatre lieder", de R. Strauss; Orquestra de la Suisse Romande, dirigida per Wolfgang Sawallisch. 20,00 CICLE: ELS ULTIMS ANYS DEL CINE ESPANYOL "La regenta (1974)" Direcció: Gonzalo Suárez. Guió: Juan Antonio Porto. Interprets: Emma Penella, Nigel Davempont, Keith Baxter, Rosario Garcia Ortega, Antonio Irazzo. 21,45 LA DANSA 22,30 A FONS Direcció i presentació: Joaquin Soler Serrano. 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 CRONICA ESPORTIVA 14,00 CRONICA TARDA ENTRE NOSALTRES NOVEL-LA "Cambres barrades", de Robert Saladrigas. Intervenien: Conchita Bardem, Miquel Gelabert, Joan Borrás, Lluís Torner, Francesc Luchetti, Pilar Montejo, y Teresa Aubets CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 AIXI ES HOLLYWOOD 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19,30 UN MON PER A ELLS 20,10 GRAN ESTADI 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 300 MILIONS 22,30 GRANS RELATS "Polark" 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 REVISTA DE CINE 22,00 MES ENLLA "L'Arca de Noé" 22,30 OPINIO PUBLICA 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 SIGNES 14,00 CRONICA TARDA CANTEM Avui: Xavier Ribalta NOVEL-LA "Cambres Barrades", de Robert Saladrigas Realitzador: Lluís M. Güell CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 REVISTA DE TOROS 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19,30 GIBBSVILLE "Atrapat" 20,20 EL MEU AMIC EL CAVAL "El australiano volante" 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 PRIMERA PAGINA 22,30 GRANS RELATS "Polark" 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 PENTAGRAMA SE- GLE XX Programa dedicat a Josep Maria Mestres Quadreny i Carlos Santos. 21,45 DALLAS "Lecciones" 22,30 TRIBUNA ECONOMICA 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 DE BAT A BAT 14,00 CRONICA TARDA DR. CAPARROS, MEDICINA GENERAL Avui: "Mare de Déu, quint pont" Realització: Esteve Duran. ELS MUSEUS Avui: "Museu de la Ciutat de Barcelona" (II). NOVEL-LA "Cambres barrades", de Robert Saladrigas CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 VIURE CADA DIA 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19,00 DIBUIXOS ANIMATS 19,15 MUSICAL Recital de Neil Diamond, desde el Teatre Grec de Los Angeles. 20,25 FUTBOL Espanya-Dinamarca 22,30 GRANS RELATS "Polark" 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 POLIESPORTIU 21,00 POP-GRAMA Actuaran: Sha-Na-Na, La Trinca, The Tubes, Orquestra Mondragón, Alpuente i els del riu Kwai 21,45 IMATGES 22,30 TRIBUNA DE LA HISTORIA 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 LES NOSTRES COSES Avui: "Les velles plaçes de Barcelona" 14,00 CRONICA TARDA ESCENARI NOVEL-LA "Cambres barrades", de Robert Saladrigas CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 CAFE DE REDACCIO 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 20,20 CANCONS PER A UNA VIDA Programa dedicat a Palito Ortega 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 TEATRE BREU "Los milagros del jornal", de Carlos Arniches 22,00 SOMBRES D'AHIR El cinema d'humor als anys quaranta i El hundimiento del "Bismarck" 22,30 GRANS RELATS "Familia: Los mejores años" 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 POLIESPORTIU 21,00 TROBADA AMB LES LLETRES Avui: "La poesia espanyola contemporania" 22,00 HORIZONS Kew Garden, de Londres 22,30 TRIBUNA DE LA CULTURA 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 MIRADOR 14,00 CRONICA TARDA VOSTRE PREGUNTA Avui: Josep Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona. NOVEL-LA "Cambres barrades", de Robert Saladrigas CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 ELS ESPECTACLES 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19,15 AMB VUIT N'HI HA PROU "Policias y mocosos" 20,10 MES VAL PREVENIR "Primers auxilis" (II) 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 L'HOM I LA TERRA "Las Sierras de Cazorla i Segura" (II) 22,00 EL NIU DE ROBIN "¡Oh, día feliz!" 22,30 GRANS RELATS "Familia: Nacido en jueves" 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 POLIESPORTIU 21,00 CICLE GRETA GARBO "Margarita Gautier" (1936) Direcció: George Cukor Interprets: Greta Garbo, Robert Taylor, Lionel Barrymore, Elizabeth Allen, Laura Hope Crews, Henry Daniell. 22,30 TRIBUNA INTERNACIONAL 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10,15 LLICONS DE CATALA 10,30 QUITXALLA Editor: Enric Frigola CIRCUIT ESTATAL 12,01 PROGRAMA INFANTIL 13,30 TEMPS LLIURE 14,00 EL CANTO DE UN DURO 14,30 NOTICIES DEL DISSABTE Primera edició 15,00 DON QUIJOTE "El bálsamo de Fierabrás" 15,35 PRIMERA SESSIO "Odisea bajo el mar" (1973) 17,25 APLAUSO 19,10 LA PANTERA ROSA 19,30 ASTUCIA PERILLOSA "Conexión Cain" 20,30 INFORME SETMANAL 21,30 TELEDIARI Segona edició 22,00 DISSABTE CINE "Zorba, el griego" Direcció i guió: Michael Cacoyannis Interprets: Anthony Quinn, Irene Papas, Alan Bates, Lila Kedrova, Georges Foundas, Anna Kyria. 00,35 BONA NIT SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15,31 BARBAPAPA 16,00 RETRAT EN VIU "Massiel" 17,00 NOVEL-LA "El anticuario", de Walter Scott. 18,00 RETRANSMISSIO ESPORTIVA 19,30 LA CLAVE 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA 23,30 DR. CAPARROS, MEDICINA GENERAL (Repetició de l'espai emès el dia 14).

benestar des del començament...

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

BOLQUERS ("Pañales")
CEL·LULOSA QUIRÚRGICA
COMPRESSES
TOVALLONS
PAPER HIGIÈNIC

